RĂZBUNAREA ROMANĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Răzbunarea romană

SAS - 062

În româneşte de Anca Pisică

2001

Capitolul I

Alteţa Sa Serenisimă, Prinţul Malko Linge, Cavaler de drept al

Vulturului Negru, Margraf de Besse-Lusace, Cavaler al Ordinului Serafimilor, ca să amintim doar câteva dintre titlurile sale şi, deopotrivă, pe cel de agent „colaborator” al CIA – unul dintre cele mai recente titluri de nobleţe – dădu la o parte draperia de catifea albastră din sala de bal, ca să admire stratul de nea, de un alb strălucitor, care acoperise în dimineaţa aceea curtea castelului din Liezen. Până nu demult, castelul nu avusese alte pământuri decât o mică porţiune, situată la marginea domeniului. Acesta, fiind situat la graniţa cu Ungaria, în 1945, a căzut victima refacerii frontierelor. A fost nevoie de dispariţia unui vecin şi de ceva dolari ca să recupereze câteva hectare de pădure şi de păşune, Malko devenind în sfârşit castelan cu drepturi depline... În timpul nopţii, ninsese destul de mult, apoi temperatura scăzuse brusc, transformând curtea într-o oglindă strălucitoare. Deşi drumul Presburg – Viena devenise un adevărat patinoar, niciun invitat al lui Malko nu lipsea de la apel. Erau vreo douăsprezece perechi, unele din împrejurimi, altele de la Viena. Ilse, bătrâna bucătăreasă a lui Malko, pregătise o friptură de căprioară după reţeta ei şi o groază de preparate din carne, stropite cu vinuri de Steinheger şi de Bordeaux. După masă, invitaţii trecură într-una dintre încăperile de la primul etaj, cu un pătrat mare de parchet ca la Versailles, impecabil lustruit cu ceară, care merita cu prisosinţă titlul de „sală de bal”. Perechile care nu dansau, puteau să flirteze nestingherite pe canapelele în care te afundai, uzate de atâtea îmbrăţişări, sau să se ducă la barul bine aprovizionat cu Stolychnaia, cu *J&B,* cu Dom Pérignon şi cu Gaston de Lagrange. Ca să nu mai punem la socoteală şnapsurile pentru cei care preferau băuturile răcoritoare. Toate femeile aveau rochii lungi, compensând lipsa bijuteriilor fastuoase cu felul în care arătau. Doi localnici din Liezen îl ajutau pe Krisantem să servească. În şemineul din sala de bal, în micul salon şi în bibliotecă, ardeau buştenii imenşi. *Sehr gemütlich!* [1]

— Ce frumos e!

Vocea cântată şi puţin peltică îi mângâie ceafa, iar Malko se întoarse. Îl străbătu instantaneu un fior de dorinţă, ca şi cum ar fi băgat degetele în priză. Vanja Alagoas era în mod cert una dintre femeile cele mai apetisante de la această petrecere. Era

1 *Extrem de încântător*

braziliancă şi o adusese o veche prietenă a lui Malko, *Gräfin*[2] Thala von Wisberg. Această nu îşi ascunsese niciodată slăbiciunea pentru Malko, care se bucurase în câteva rânduri de escapadele ei. Se întreba de altfel dacă Vanja Alagoas nu era într-o oarecare măsură martoră a îndelungatei lor complicităţi. Avea un metru şapte zeci şi cinci înălţime, nişte forme somptuoase şi dinţi strălucitori, o gură pofticioasă, un păr lung, negru şi des precum coama unei fiare sălbatice, ochi căprui, uşor languroşi, cu expresie de copil.

Avea o rochie cu paiete aurii, care îi venea ca o mănuşă, terminându-se cu un decolteu îndrăzneţ, ce lăsa să se întrevadă sânii superbi şi bronzaţi. În toiul iernii, această apariţie era şi mai provocatoare. Vanja Alagoas părea mândră de frumuseţea ei sălbatică şi nu pierdea nicio ocazie să se legene ca o pisică fericită sau să se aşeze picior peste picior în aşa fel încât l-ar fi făcut şi pe cel mai fidel soţ să-şi scoată verigheta imediat. Era măritată, însă nu părea să fi respectat chiar toate jurămintele de credinţă. Malko o şi catalogase în sinea lui ca fiind o „mare vampă tropicală”. O întrebă zâmbind, încercând să privească spre balconaş:

— Vă place zăpada?

— În ţara mea nu ninge niciodată, gânguri cu adorabilul ei accent cântat.

Cu toate astea, părăsi spectacolul zăpezii şi se oglindi adânc în ochii aurii ai gazdei. Privirea ei era atât de candidă, încât deveni aproape lipsită de expresie... Malko avu brusca intuiţie că ea nu intenţiona să se ducă să doarmă la Viena. De când venise, părea ameţită de tot ce descoperise la Liezen. Spaţioasa sală a trofeelor, grajdurile, galeriile cu portrete, firidele din saloane şi nenumăratele dormitoare. Urcase şi coborâse scările în spirală care duceau în donjoanele plasate în fiecare colţ al castelului şi se emoţionase în faţa blazonului neamului Linge, gravat pe faţada şemineului din bibliotecă.

Firește, ca majoritatea persoanelor prezente, Vanja nu ştia cu ce se ocupa Malko în realitate. Pentru ea, nu era decât un seducător nobil european care trăia pe domeniul său. Nu bănuia nicio clipă că liantul care ţinea bătrânele pietre era stropit cu sânge şi că, dacă în mare parte, castelul avea încălzire centrală, dacă acoperişul era nou, dacă mobilierul fusese restaurat de

2 *Contesa (n.a.)*

curând şi dacă ţevile permiteau să se spele cu apă măcar călduţă, aceste lucruri se datorau faptului că stăpânul lor şi-a riscat de nenumărate ori viaţa ca să bage câţiva pumni de bani în gura nesătulă a antreprenorilor. Bani câştigaţi aducând servicii CIA.

De cincisprezece ani, se încăpăţâna cu răbdarea unei furnici, să restaureze patrimoniul familiei, care nu avusese mai mult confort decât adăpostul Armatei Salvării atunci când se mutase el aici. Fireşte că mai existau mici cotloane friguroase în care nu reuşise să pună calorifere, o serie de mochete roase până la urzeală, bucătăria antică şi un acoperiş ce trebuia cârpit ca un ciorap vechi, însă prinţul putea totuşi să trăiască şi să primească vizite în castel. Chiar dacă uneori câte un musafir imprudent se aventura în încăperile nerestaurate încă, scăpând câte un picior în duşumeaua putrezită. Elko Krisantem, majordomul turc al lui Malko, pe lângă îndatoririle pe care le avea, mai îndeplinea şi meseria de instalator, electrician, tâmplar, ţiglar, zugrav, în afară de rolul principal, acela de protector al stăpânului său.

În seara asta, Malko se relaxa trăindu-şi viaţa aşa cum îi plăcea lui şi încerca să uite de absenţa Alexandrei. Şi de data aceasta, năzuroasa lui logodnică plecase în Caraibe cu un tânăr bronzat cu dinţi atât de strălucitori încât păreau falşi.

Ca de obicei, ea îl părăsea după câteva zile sau săptămâni şi se întorcea la Liezen în Volkswagen-ul ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În aceste situaţii, lua împreună cu Malko o cină în doi, bea foarte mult şi îl târa după aceea în încăperea pe care o botezaseră „Sala Oglinzilor”. Era o cameră la primul etaj, cu pereţii plini de oglinzi învechite. Aici făceau dragoste regăsindu-se.

Învăluind cu privirea silueta aurie a tinerei braziliene, Malko începu să regrete din ce în ce mai puţin absenţa nestatornicei Alexandra. În jurul lor, se dansa şi se discuta pe fondul valsurilor, dar ei i se părea mai interesant să-i ţină companie lui Malko decât să se amestece printre invitaţi. Privirile li se întâlniră şi rămaseră pironite unele în altele, de parcă erau legate printr-un fir invizibil. Muzica se opri brusc, iar perechile care valsau rămaseră nemişcate pe parchetul lucios. Malko avu o inspiraţie de moment:

— Trebuie să schimb caseta. Veniţi cu mine?

Combina stereo Akai deservea întreg etajul şi se afla în

bibliotecă, ascunsă după lambriurile vechi. Fără să ezite o secundă, brazilianca îl urmă pe Malko pe coridorul ce ducea în bibliotecă, cu un mers legănat şi senzual care trezi un val de gânduri rele anumitor membri, destul de cumpăniţi de altminteri, din Gotha. În trecere, Malko întâlni privirea amuzată şi complice a contesei von Wisberg şi îşi spuse că iniţiativa sa nu era chiar o prostie.

Elko Krisantem aruncă o privire de specialist şoldurilor mulate în rochia cu paiete aurii, apoi închise uşa în urma stăpânului său. Pentru el, dreptul seniorului de a se culca în prima noapte cu soţia sclavului era un obicei încântător care trebuia transmis şi generaţiilor viitoare.

*

* *

Biblioteca era cufundată în semiîntuneric, luminată doar de focul care ardea în şemineu. Malko scoase caseta şi alese alta pe care o introduse în casetofon. Ritmul lent şi senzual al unei salsa inundă numaidecât încăperea. Malko îi surâse braziliencei.

— Musafirii mei vor fi surprinşi, căci nu se dansează ca un vals...

Vanja se legăna deja pe loc, încântată.

— Haideţi, vă învăţ eu.

— Cu plăcere, zise Malko.

O cuprinse pe tânără în braţe. Sub materialul cu paiete aurii, şoldurile erau elastice şi dure totodată, pielea impregnată cu un parfum de mosc, cu personalitate. Ea îşi lipi tot corpul de Malko şi încolăci braţele în jurul gâtului.

— Lăsaţi-vă pe mâna mea, susură ea cu o voce molatică. Urmaţi mişcările trupului meu.

Ea se legăna pe loc, practic fără să-şi mişte picioarele, atingându-l uneori pe Malko cu muntele lui Venus sau frecându-şi pieptul de el, ori, mai simplu, căutând să-l încolăcească precum o reptilă. Pe tocuri, era cât el de înaltă, iar buzele se atingeau câteodată, ea prefăcându-se că nu bagă de seamă. Ea închise ochii, înălţându-şi puţin bărbia cu gura întredeschisă, parcă sorbind muzica. Încet, încet, îşi îndepărta bustul de Malko. Lipindu-se de el de la buric până la genunchi...

Când caseta ajunse aproape de sfârşit, Malko nu mai putea. Nu mai auzea nici muzica din cauza tâmplelor care îi zvâcneau

cu putere. Dacă Vanja nu îşi dădea seama în ce hal îl adusese, însemna că se afla sub anestezie. Înghiţea cu greu saliva, atrăgând-o în mod automat spre el. Braziliancă deschise ochii şi întrebă cu voce candidă:

— Nu reuşiţi să păstraţi ritmul? E foarte uşor…

Ochii ei exprimau inocenţa Sfintei Tereza din Lisieux. Malko alungă răspunsul voit obscen care îi stătea pe buze, întinse buzele şi le lipi de gura partenerei sale. Aceasta se opri din legănat care aveau să-i aducă pagube imense, dar nu îşi luă braţele care îl cuprindeau pe Malko. Buzele ei rămaseră închise câteva clipe, apoi se deschiseră încetişor, iar el simţi o limbă ascuţită ce o întâlnea pe a lui. Îl străfulgeră gândul că musafirii lui riscau să nu-l mai vadă deloc până în zori.

Vanja îşi încolăcise limba în jurul limbii lui într-o mişcare îndrăzneaţă, în timp ce muntele lui Venus se transformă pe dată într-un şurub care încerca să pătrundă în el. Apoi se opri brusc, se îndepărtă de el şi spuse cu voce de fetiţă:

— Of, nu e bine! Nici nu vă cunosc.

Era o prefăcută mică, fiindcă îşi împingea pântecele în erecţia partenerului său. Aceasta se prefăcea că nu observă nimic, iar el o strânse şi mai tare şi îi cuprinse şoldurile.

— Suntem pe cale să facem cunoştinţă, spuse el.

Caseta ajunsese la jumătate. Începu iar s-o sărute de acolo unde rămăsese. De data asta, îi simţi trupul strângându-se în el şi înmuindu-se. Abandonă şoldurile şi îi cuprinse sânii orgolioşi în căuşul mâinilor. Înspăimântată, Vanja se depărtă din nou de el.

— Sunteţi de groază, spuse cu accentul ei cântat. În Brazilia, bărbăţii nu se comportă aşa…

Malko oftă în sinea lui. Brazilienii, care se purtau ca animalele, nu prea aveau cum să-i dea lecţii unui aristocrat de viţă veche din Europa. Se întreba cum se spune „seducătoare” în portugheză. Fără un cuvânt, o cuprinse pe Vanja în braţe, astfel încât să-şi dea seama de starea în care era. O nouă lucire străbătu în treacăt ochii mari, negri şi candizi. După aceea, îşi înfundă iar limba în gura lui Malko. Acesta era ferm hotărât să-şi satisfacă dorinţele. Uşor şi fără să întrerupă sărutul, îi prinse rochia cu ambele mâini în dreptul coapselor şi o trase în sus, făcând să foşnească nailonul ciorapilor. Vanja slobozi un mârâit înfundat, încercând să-l oprească.

Prea târziu, însă. Rochia cu paiete dădu în acest moment la iveală un fermecător portjartier din satin gri încadrând smocul de blăniţă de un negru ca tăciunele. De astă dată, Vanja scoase un ţipăt gâtuit.

— Sunteţi nebun! Poate apare cineva.

— M-ar mira foarte tare, spuse Malko în timp ce se elibera cu un gest scurt. Când sunt în această cameră cu o doamnă, majordomul meu nu lasă pe nimeni să între.

Sprijinită de lambriurile care ascundeau combina, Vanja părea încercată de sentimente contradictorii. Se strădui fără convingere să scape de el, însă Malko o apucă de şoldurile goale, iar pielea lor se atinse uşor. În aparenţă, acest contact nu o lăsă indiferentă, căci slobozi un curios oftat şi nu încercă să îndepărteze degetele care o pipăiau. Malko nu lungi prea mult acest preludiu. Caseta era pe terminate şi risca să destrame farmecul. Depărtă genunchii strânşi ai braziliencei cu genunchiul lui şi nu îi fu greu să o pătrundă. În sfârşit, uşurat, îşi trase sufletul câteva clipe, savurând senzaţia delicată a acestui onctuos cuptor dulce care îl strângea.

— Nu e bine, şopti Vanja, trebuie să încetăm. Lăsaţi-mă în pace.

Cu toate astea, îşi depărtă încetişor picioarele, permiţându-i lui Malko să o pătrundă mai bine. Când începu să se mişte uşor, ea închise ochii şi se arcui brusc, venindu-i în întâmpinare. Dacă cineva ar fi deschis uşa în momentul acela, ar fi văzut doar un cuplu într-o îmbrăţişare castă... Privirea braziliencei îşi pierduse expresia candidă. Murmură:

— *Ta bom! Ta bom!*[3]

Şocul loviturilor spatelui de lambriuri, la fiecare mişcare a lui Malko, făcea să scârţâie lemnul. I-ar fi plăcut s-o posede astfel multă vreme, dar simţea că nu se mai poate abţine... Ar fi avut timp să guste din nou această plăcere, căci existau puţine şanse să plece la Viena în seara asta. Contesa, paravanul ei, ar fi închis cu siguranţă ochii. Chit că ar fi primit şi ea o mică recompensă în natură. În ciuda ridurilor fine din jurul ochilor, era încă în stare să aducă fericirea unui om de bine.

Malko era în culmea plăcerii, când mai multe pocnete seci acoperiră ritmurile de salsa, care veneau, se pare, din sala de bal. Se opri, iar plăcerea se spulberă pe dată. Muzica se auzea

3 *E bine! E bine! (portugheză) n. a.*

în continuare, fără să fie întreruptă de alte zgomote neobişnuite. Vanja îl întrebă sfioasă:

— Ce s-a întâmplat? Încă nu ai...

Malko se retrăsese deja.

— Scuzaţi-mă un moment, mă întorc imediat.

Încremenită şi gâfâind încă, Vanja Alagoas îşi trase rochia cu paiete peste şolduri. Se simţea frustrată. Muzica se auzea în continuare. Malko ieşi grăbit din bibliotecă, simţind un ghem în stomac. Cine îndrăznise să tragă cu arma în sala de bal?

*

* *

Se opri brusc în pragul sălii de bal. Bucăţi de tencuială săriseră din tavan, în locul în care se înfipseseră gloanţele, iar frumosul parchet lustruit era plin de moloz. Privirea se opri asupra invitaţilor încremeniţi locului, apoi asupra celor patru necunoscuţi care stăteau aliniaţi lângă uşile de la terasă, la una dintre ele fiind spart un geam. Pe acolo intraseră. Erau trei bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în uniforme verzi, cu bocanci, cu băşti negre, saci de pânză în care aveau încărcătoarele şi cu grenade atârnate la curea. Unul dintre ei făcuse un pas înaintea celorlalţi, ameninţând musafirii terorizaţi cu un pistol-mitralieră. Malko îşi dădu seama că era un Skorpio de fabricaţie cehă, o arma teribilă care trăgea douăzeci de gloanţe pe secundă.

Îl cercetă pe străinul cu Skorpio. Şapca afundată pe cap până la sprâncene nu îl urâţea deloc. Dimpotrivă, avea trăsături virile şi regulate, ochi albaştri ai căror privire rece era singura notă discordantă a fizicului acestui tânăr... La brâu, atârnau trei grenade de mână.

Cel care stătea mai în spatele lui părea un mărunt funcţionar, cu ochelari cu rame de baga. Mic de statură, cu faţa rotundă, compensând acest portret cu un aer răutăcios. Strângea cu nervozitate un pistol-mitralieră Beretta, plimbându-l de la dreapta la stânga, de parcă era pregătit să împuşte fantomele ieşite din ziduri. Era mai scund cu douăzeci de centimetri decât fata de lângă el, care era o superbă Walkirie blondă, sprijinindu-se ferm pe picioarele ei lungi. Avea cizme din piele, o raniţă pe umăr, un pistol automat în mâna dreaptă şi mai multe grenade la curea. Avea nasul coroiat, o gură mare şi nişte uimitori ochi albaştri, cu duritatea unui mineral. Uniforma de luptă nu reuşea

să-i ascundă formele extraordinar de feminine.

În dreapta, stătea un băiat deşirat, cu urechi mari şi frunte lată şi bombată, care ar fi părut comic, aşa cum stătea cu vârfurile picioarelor în afară ca Charlie Chaplin, dacă nu ar fi strâns un pistol imens în mână.

Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Malko se zgribuli din cauza curentului care se strecura prin geamul spart. După aceea, blondul cu Skorpio dădu un şut boxei de lângă el, smulgând-o din priză. Înaintă un pas şi îi trase un picior şi celeilalte boxe. În încăpere se făcu imediat o linişte mormântală. O femeie îşi înăbuşi un suspin. Majoritatea invitaţilor întoarseră privirile spre Malko. Acesta încerca să analizeze situaţia cu maximum de luciditate. Oare cine erau aceşti oameni şi ce voiau? Se blestemă în gând că nu avea nicio armă la îndemână. Pistolul extraplat rămăsese în dormitorul lui de la etajul al doilea. Făcu un pas înapoi. Imediat, Skorpio fu îndreptat spre el.

— *Halt! Sofort!*[4]

Blondul vorbise sec, fără să ridice tonul. Malko încercă să alunge ideea ce îi venise în minte. De nu ar fi la ce se gândise el...

Pe culoar se auzi zgomot de paşi, iar Vanja Alagoas se ivi în prag Dar se opri brusc în faţa ameninţării armelor şi urlă. Şeful comandoului ridică arma imediat către tavan şi trase o rafală scurtă. În acest spaţiu închis, împuşcăturile părură asurzitoare. Alte bucăţi de tencuială se desprinseră din tavan. Musafirii se înghesuiau unii în alţii îngroziţi. Elko Krisantem începu să se retragă foarte încet către uşa bucătăriei. Din nefericire însă, dacă turcul ar fi reuşit să anunţe poliţia din Liezen, ar fi venit să-i salveze doar doi poliţişti burtoşi, ţinând piept unui comando super înarmat. Fata observase mişcarea turcului şi îl ameninţă cu pistolul urlând la el:

— *Du! Halt!*

Elko Krisantem se opri în loc. Blondul se întoarse către „funcţionar”.

— Angie, du-te în bucătărie şi adu restul servitorilor, îi ordonă el.

Angie se duse fuga la bucătărie şi apăru după câteva clipe îmbrâncind-o pe Lise şi pe bărbatul ei, năuciţi, dar cu mutre serioase. Malko înaintă spre şef şi îl întrebă îl germană:

---

4 *Staţi pe loc! Imediat! (germană) n.a.*

— Cine sunteţi şi ce doriţi?

Blondul îl cercetă din cap până-n picioare şi zise cu voce tare:

— *My fight name is „Johnny”*[5]*.* Suntem membrii comandoului *„Tha’ roun oua iqab”*[6]*.* Am venit să răzbunăm martirii cauzei palestiniene. Dumneavoastră sunteţi agentul sionist Malko Linge?

— Eu sunt prinţul Malko Linge, îl corectă el.

Îngheţase în sufletul lui, dar rămase calm. Ştia de la început ce îl aştepta. Buzele groase ale lui Johnny se lărgiră într-un surâs fericit, apoi, fără niciun fel de avertisment, descărcă arma în sticlele din barul din faţa lui. Îndată ce cioburile se potoliră, puse alt încărcător şi zise rar ca să se înţeleagă:

— Aţi fost condamnat la moarte de Tribunalul Permanent al Rezistenţei Palestiniene. Am venit să executăm sentinţa.

Capitolul II

Palidă, Vanja Alagoas se agăţă de braţul lui Malko. Ochii negri se mai deschiseră la culoare de frică. Simţea cum îi tremură braţul lipit de el.

— Ce vor? îl întrebă ea în engleză. De ce trag în toate părţile? Trebuie să chemaţi poliţia.

Malko îi adresă un zâmbet forţat, în timp ce se întreba cum avea să scape. Duşmanii lui îşi aleseseră bine momentul. Nu avea posibilitatea să plătească gărzi de corp ca să-l păzească zi şi noapte. Trebuia să se întâmple şi asta într-o bună zi. Se pare că libienii nu-i apreciaseră deloc intervenţia „egipteană”. Se străduia să-şi păstreze sângele rece în faţa invitaţilor săi paralizaţi de groază. Acest atac era tipic metodelor folosite de palestinieni. Membrii comandoului l-ar fi putut împuşca foarte uşor pe străzile din Liezen. Numai că aceştia doreau să facă şi un pic de publicitate acţiunilor lor. Se temea ca unul dintre invitaţi să nu facă un gest necugetat şi să fie împuşcat. Îl fixă cu privirea pe Johnny, şeful comandoului, şi spuse:

— Aceşti oameni sunt invitaţii mei. Ei nu fac politică şi nu au

5 *Numele meu de luptă este Johnny (engleză)*

6 *Răzbunare şi pedeapsă (arabă) n. a.*

niciun amestec în problemele noastre. Lăsaţi-i să plece.

Acesta nu-i răspunse direct. Ridicând tonul, zise ignorând cererea lui Malko:

— Toată lumea să se culce la pământ! Cine opune rezistenţă este împuşcat pe loc! Cine nu ascultă ordinele este executat pe loc! Cine încearcă să fugă este împuşcat! *Schnell!* Angie, ocupă-te de ei!

Angie, „funcţionarul”, se grăbi să îndeplinească ordinul şi, zbierând la invitaţi, îi obligă să se culce pe parchetul sălii de bal, cu mâinile pe cap, lovindu-i cu patul armei pe cei mai lenţi. Numai Malko şi Vanja rămaseră în picioare. Totul se petrecuse într-o linişte mormântală de gheaţă. Se întoarse către şeful comandoului şi zise:

— *Alles gut.* Johnny!

Aveau cu toţii porecle. Johnny anunţă:

— Înainte de a executa acest cuplu, vom distruge toate simbolurile reacţionare de aici. După aceea, vom arunca în aer castelul. Angie, amplasează explozibilul! Nada, tu te ocupi de rest!

Tot timpul cât a vorbit, a ţinut pistolul-mitralieră îndreptat spre Malko. Blonda Nada puse pistolul la brâu şi scoase din raniţă un PM Beretta. Îl apucă de pat şi începu să spargă vazele, bibelourile, lustrele, măturând tot ce întâlnea în cale, sfâşiind pânzele de pe pereţi, smulgând perdelele şi draperiile. Îngrozit, Malko văzu cum ridică arma şi trage o rafală lungă care găuri toate tablourile familiei. După aceea, veni rândul vitrinelor şi al bibliotecii. Se auzea zgomotul lucrurilor distruse şi al cioburilor. Oglinda de deasupra şemineului din bibliotecă zbură în aşchii fine de cristal. Malko nu văzuse în viaţa lui o asemenea sete de a distruge. Nada apăru în sfârşit cu un zâmbet răutăcios pe buze şi zise:

— Am spart cât am putut. Johnny.

Vocea blândă contrasta cu furia cu care distrusese. Parcă trecuse o tornadă peste castel. Angie amplasa o încărcătură de explozibil într-un colţ al încăperii. Văzând în ce hal fusese devastat tot ce îndrăgea. Malko aproape că uitase cu totul de pericolul care îl ameninţa. Cu toate astea, ştia că mai are foarte puţin de trăit. Nada se apropie deodată de Vanja şi îi zise în germană:

— Culcă-te, târfă! *Schnell!*

Neînţelegând limba, braziliancă nu se supuse, ci îl strânse şi mai tare pe Malko de braţ. Nada întinse mâna şi apucă corsajul rochiei şi trase cu forţă în jos. Ţesătura pârâi şi se rupse până la buric într-un nor de paiete aurii, dând la iveală nişte sâni minunaţi. Malko se aştepta ca braziliancă să izbucnească în lacrimi. Însă ea îşi măsură adversarul, care avea aceeaşi înălţime ca ea. Apoi ochii negri fură străbătuţi de o lucire plină de ură şi, dintr-un salt, se repezi la gâtul teroristei.

Nada fu atât de surprinsă, încât se dădu înapoi. Cu mâinile în gâtul ei, braziliancă îi trase un şut puternic în tibie. Terorista urlă numaidecât:

— Johnny! *Hilfe!*

Malko înaintă un pas, dar simţi imediat ţeava armei Skorpio care îl lovi în piept. Ochii reci ai lui Johnny nu-l slăbeau nicio clipă şi avea degetul pe trăgaci. Era necesară o simplă apăsare ca Malko să nu mai existe. Niciun om nu ar fi rezistat la douăzeci de gloanţe trase atât de aproape.

— Nu te mişca, îi ordonă teroristul cu vocea lui blândă. Încă nu ţi-a venit rândul. Carlos, ajut-o tu!

Malko îşi reţinea cu greu dorinţa de a se năpusti asupra lui. În asemenea situaţii, trebuia să câştige timp şi să spere într-o minune. Altminteri… Teroristul cu fruntea lată veni în grabă, însă cele două femei se luptau atât de strâns, încât nu putea să tragă fără să rişte s-o nimerească pe Nada. Vru s-o lovească pe braziliancă în cap, dar nu reuşi şi o lovi în umăr. Dezlănţuită, Vanja îi trase fără să se întoarcă un picior în vintre. Acesta se încovoie de durere şi ţipă. Nada reuşi să scape de raniţa cu arme, iar Johnny îi trase un picior şi o trimise departe de Malko. Carlos se îndreptase de spate şi privea scena descumpănit. Cele două femei se legănau ca nişte beţive, încercând să-şi scoată ochii reciproc. Malko citi în privirea lui Johnny că, la prima ocazie, o va împuşca pe Vanja. Strigă în engleză:

— Vanja, fii atentă că sunt periculoşi! *Let it go!* [7]

Dar se părea că braziliancă nu auzea nimic. Îşi strecură brusc mâna între amândouă corpurile, iar Nada urlă. Fără a pierde timpul, Vanja îi înfipsese unghiile în obraz, ratând ochiul cu un milimetru. Avea o forţă nebănuită. Apoi îşi împinse adversara care căzu la picioarele lui Johnny şi fugi pe coridor. Şeful comandoului nu reuşi să tragă, deoarece Carlos se afla la mijloc.

7 *Renunţă! (n.a.)*

Vanja ţâşni afară din cameră în clipa în care o rafală ciurui uşa pe care o închisese în urma ei. Pierzându-şi puţin cumpătul, Johnny strigă:

— Carlos, prinde-o şi omoar-o!

Teroristul cu fruntea lată ieşi pe uşă în fugă. Malko îşi dădu seama cu groază că Vanja, în loc să fugă pe coridorul care dădea afară, voise să se adăpostească în bibliotecă, singura încăpere pe care o cunoştea de fapt.

Carlos îşi luă avânt şi, cu o smucitură de umăr, deschise uşa pe care ea se chinuia s-o închidă. Se auziră ţipete, răcnete, apoi bufnitura unui corp care se prăbuşeşte. Se făcu linişte. Johnny se calmase. În patru labe, Nada gâfâia ca o locomotivă. Se ridică în picioare cu urmele unghiilor braziliencei pe obraz şi strigă:

— Carlos, distrează-te puţin cu târâtura asta!

Prin geamul spart al uşii care dădea spre coridor, Malko vedea ce se întâmpla în bibliotecă. Vanja era culcată pe o parte. Carlos se aplecă, o prinse de păr şi o trase în sus, obligând-o să stea în genunchi. În acea clipă, apăsă ţeava pistolului-mitralieră în urechea femeii. Aceasta îi înconjură picioarele cu braţele cu o expresie de implorare. El o făcu să înţeleagă ce voia prin semne şi începu să-şi descheie singur nasturii uniformei. O pocni peste ureche cu ţeava armei. Ameţită, Vanja începu să-i desfacă salopeta. Malko se întoarse spre Johnny.

— Ceea ce face complicele dumitale este înjositor, zise el cu voce de gheaţă.

— Trebuie să tratăm târfele ca pe târfe, zise teroristul fără să se enerveze. A avut noroc că nu a împuşcat-o. Va fi pedepsit că nu mi-a ascultat ordinele.

Nada se uita şi ea prin geam, cu ochii întunecaţi de ură, pipăindu-şi maşinal obrazul însângerat. În bibliotecă, Vanja se străduia să termine cât mai repede supliciul. Liniştea fu în sfârşit întreruptă de chiotul lui Carlos care se golea în gura femeii. Imediat ce îşi reveni, îşi aranjă uniforma şi o forţă să se ridice, împingând-o spre sala de bal. Nada o aştepta cu picioarele depărtate, cu un zâmbet prostesc ce îi lumina trăsăturile molatice, apoi înaintă spre ea. Un fulger străbătu privirea neagră a braziliencei şi, cu un gest neprevăzut, aceasta scuipă pe faţa Nadei tot ce strânsese de la Carlos.

Terorista făcu un salt înapoi şi deveni lividă. Rămase o clipă nemişcată, apoi se şterse cu dosul palmei şi veni în faţa

braziliencei. Când ajunse la câţiva centimetri de ea, se aplecă brusc. Împietrit de groază, Malko văzu cum scoate din bocanc un pumnal de comando cu lama ascuţită şi dreaptă. Se ridică, ţinând lama spre Vanja. Întinse braţul şi înfipse pumnalul până la mâner în burta braziliencei, chiar deasupra buricului.

Vanja căscă gura slobozind un strigăt gâtuit, iar trăsăturile se lăsară brusc precum ceara care se topeşte, apoi gemu răguşit şi îşi duse ambele mâini la pântece. Cu privirea de om nebun, Nada scoase pumnalul, îl apucă de mâner cu amândouă mâinile şi îl înfipse din nou aproape în acelaşi loc. Braziliancă o apucă o clipă pe ucigaşă, apoi durerea o făcu să cadă mai întâi în genunchi, iar după aceea pe o parte. Un val de sânge începu să-i curgă pe coapse, îmbibând rochia cu paiete. Nada se ridică ţanţoşă, cu picioarele depărtate, cu pumnalul în mâna dreaptă. Avea privirea goală.

— Nada!

Vocea lui Johnny răsună furioasă şi seacă, dar era prea târziu. Ghemuită pe parchet, Vanja Alagoas zăcea în agonie într-o baltă de sânge, sub privirile îngrozite ale invitaţilor, care stăteau culcaţi cu mâinile pe cap

— *Ja,* Johnny? zise Nada cu voce blândă, dar absentă.

— Nu trebuia să faci asta!

Ea ridică din umeri în timp ce punea la loc în bocanc pumnalul plin de sânge.

— Ţi-am ascultat ordinele, Johnny. A vrut să fugă.

Blondul cel frumos strânse buzele şi nu zise nimic. Vanja scoase un strigăt scurt, apoi nu se mai mişcă. Carlos se uita la cadavru cu un aer puţin încurcat. În încăpere, domnea un frig glacial. Johnny îşi reveni şi strigă:

— Angie, termină o dată cu explozibilul! Carlos, ocupă-te de perdele!

Se uită iarăşi la Malko.

— În genunchi! îi porunci el.

Angie se duse la uşile-ferestre. Malko nu mai putea să gândească. Sosise clipa adevărului. Oricum, nu va muri îngenuncheat. Întâlni privirea lui Johnny, dar citi în ea o hotărâre deplină. Îl va omorî pe loc.

— În genunchi! repetă şeful comandoului. Vom executa sentinţa Tribunalului Popular. Ne vom răzbuna toţi camarazii care putrezesc în puşcăriile statului fascist german.

În celălalt capăt al camerei se produse o învălmăşeală. Carlos scoase din buzunar un cocteil Molotov şi aprinse fitilul, apoi îl aruncă lângă o draperie grea de catifea. Imediat ţâşni o flacără roşie. Cuprinşi de panică, invitaţii începură să se ridice. Printre ei, Malko îl zări pe Elko Krisantem care se îndrepta spre terorist. Angie păru descumpănit de atitudinea majordomului şi, în loc să tragă, strigă:

— Tu, servitorule, cară-te de-aici!

Dar vocea era departe de a fi fermă. Johnny îşi dădu seama şi întoarse capul. O fracţiune de secundă îi fu de ajuns lui Malko. De la început pândise această ocazie. Acum, nu mai avea nimic de pierdut... Întinse braţul şi apucă arma Skorpio de ţeavă şi o întoarse exact înainte ca degetul lui Johnny să apese pe trăgaci. Încărcătorul se goli tot într-o ploaie de împuşcături, asurzitoare care scrijeliră lambriurile şi tavanul, apoi culasa pocni în gol. Cadenţa tirului fusese atât de mare, încât Johnny nu apucase să ia degetul de pe trăgaci.

Golind de tot arma, Malko se repezi la terorist şi se lipi de el, încât era greu să tragă în el fără să-l nimerească şi pe adversar. Duse mâna la centura lui Johnny şi încercă să-i ia pistolul de la brâu. Malko o zări pe Nada cu coada ochiului care se învârtea în jurul lor şi agita pistolul, dar nu avea curajul să tragă. Dacă nu rezolva situaţia în câteva secunde, era un om mort.

Angie se ridicase, Carlos ezita cu arma îndreptată spre invitaţii care se ridicau pe rând în picioare, în timp ce flăcările mistuiau draperiile, ajungând la lambriuri şi la tavan. Angie se repezi la cei doi bărbaţi care se luptau, trecând prin dreptul lui Elko Krisantem. Acesta se ridică subit şi apăru în faţa lui. Luat prin surprindere, teroristul scăpă din mână explozibilul şi se aplecă să-l ia. În timp ce era ghemuit, Krisantem îi trase un genunchi în falcă, practic secţionându-i limba.

Durerea fu atât de atroce, încât acesta se clătină şi îşi pierdu cunoştinţa, scăpând pistolul pe jos chiar lângă unul dintre invitaţi. Împietrit de groază, acesta rămase nemişcat. Krisantem se repezi la armă ca un cămătar la un lingou de aur şi se ridică cu pistolul în mână. Însă Carlos îl văzuse. În mod inexplicabil, în loc să se folosească de pistolul-mitralieră, se aruncă asupra turcului, dar arma rămase la mijloc. Lupta atinsese apogeul, focul se extindea, invitaţii începuseră să fugă, Nada se învârtea în jurul lui Malko şi al lui Johnny care se luptau pe viaţă şi pe

moarte. Angie îşi reveni şi se ridică în picioare clătinându-se, dar era alb ca varul. Se duse la Carlos care se bătea cu Krisantem. Teroristul urlă:

— Angie, trage-i un glonţ în cap! *Schnell! Schnell!*

Dar turcul era mai puternic decât el. Încet, încet, Krisantem înclină ţeava pistolului în sus. Se auzi o bufnitură şi una dintre draperii căzu într-o jerbă de flăcări. Johnny făcu un pas greşit, se împiedică şi se rostogoliră amândoi peste invitaţi. Malko zări ţeava pistolului foarte aproape de cap. O împuşcătură îl asurzi şi realiză că Nada ratase cu puţin. Acum, o licărire de speranţă îi dubla forţele. Încercă să se apropie de uşa coridorului rostogolindu-se, dar antrenându-l şi pe adversar.

*

* *

Elko Krisantem simţi în sfârşit degetele lui Carlos alunecând de-a lungul mâinii lui jilave. Teroristul mirosea a transpiraţie şi a seu. Înjura printre buze şi sufla ca o locomotivă, dar nu-i dădea drumul turcului. Acesta se străduia să rămână lipit de perete în timp ce Angie se învârtea în jurul lor, căutând să-i tragă un glonţ în cap.

Elko reuşi în sfârşit să ridice braţul cu pumnul răsucit în care ţinea arma P. 38 îndreptată în sus. Îndepărtă brusc adversarul câţiva centimetri şi apăsă pe trăgaci. Glonţul cu calibrul de nouă milimetri îi străpunse bărbia lui Carlos, îi smulse septul şi ieşi prin seton într-un jet de aşchii de oase, de dinţi şi de sânge. Dădu drumul adversarului care făcu un pas înapoi cu un răcnet înfiorător. Prudent, Elko Krisantem îi mai trase un glonţ care îi smulse o bucată din gât şi din carotidă. Până să ajungă pe podea, murise deja. Pistolul-mitralieră îi alunecă de pe umăr. Angie se grăbi să pună mâna pe el, trăgând la întâmplare în Krisantem, dar nu îl nimeri. Se întâmplară mai multe lucruri deodată.

Malko reuşise să se apropie de uşă, se smulse din strânsoarea lui Johnny şi se năpusti pe coridor. Nada ridică arma, Krisantem, cu pistolul în mână, stătea lângă Carlos care zăcea într-o baltă de sânge. Angie ezită câteva clipe între cele două ţinte: Malko şi Krisantem. Turcul se gândi că Nada reprezintă cel mai mare pericol pentru stăpânul său. Trase în ea, nu o nimeri, în schimb, aceasta nu avu răgazul să-l împuşte pe Malko.

Flăcări imense se ridicau din draperii, cuprinzând şi lambriurile care se aprindeau trosnind sinistru. Se auziră câteva împuşcături în acelaşi timp. Dezechilibrându-se, Nada îşi goli încărcătorul în direcţia lui Malko, iar Angie trăgea în turc. Acesta simţi o lovitură în stomac, precum un pumn. O draperie în flăcări care căzu lângă Angie îl obligă pe acesta să facă un salt rapid înapoi. Invitaţii alergau întruna în toate părţile, iar Malko făcu un ocol şi, dintr-un singur elan, dispăru în curte pe uşa de la terasă.

Nada urlă ca o turbată. Johnny se ridică, îşi recuperă Skorpio, puse alt încărcător şi se repezi la uşa-fereastră. Prea târziu însă, căci Malko dispăruse în întuneric. Şeful comandoului alergă la Carlos. Prudent, Krisantem se făcu nevăzut pe uşa de la bucătărie şi o încuie. Începu să simtă o durere surdă în burtă. Străbătu în goană bucătăria, coborî câteva trepte şi ajunse în camera lui, apoi încuie uşa cu zăvorul. Bătrânul pistol Astra era sub saltea. Când se aplecă să-l ia, îl străbătu un junghi şi gemu. Se descheie cu grijă la pantalon şi cercetă abdomenul. Chiar sub buric, zări o gaură mică, dar nu sângera. Însă, la fiecare bătaie de inimă, avea senzaţia că primeşte câte un şut în burtă. O sudoare rece îi lipi brusc cămaşa de spate. Vru să se ridice, dar simţi o ameţeală îngrozitoare. Arma P. 38 luată de la Angie îi alunecă din mână. Aproape inconştient, se gândi că îi va trece şi se va întoarce la luptă.

*
* *

Malko avu senzaţia că alunecă pe un gheţar, atât de ger era afară. Cu respiraţia tăiată, o luă la stânga de-a lungul faţadei castelului şi se îndreptă în goană către nord. Când ajunse unde voia, văzu flăcările mari şi roşii care ieşeau pe ferestrele sălii de bal. Furios la culme, dârdâind şi clănţănind din dinţi, se năpusti pe mica scară în spirală care ducea în foişor şi urcă disperat cu sufletul la gură până la etajul al doilea. Furia îl sufoca mai tare decât această goană disperată. Ce se alesese din castelul său! Veniseră în casa lui, îl hăituiseră ca pe un animal şi îi omorau invitaţii. Dar mai ales îi distrugeau ceea ce reconstruise cu atâta trudă timp de cincisprezece ani. Mâinile îi tremurau.

Ajunse în sfârşit la sala armelor şi se năpusti înăuntru. Smulse de pe rastel o carabină Wheaterby cu opt focuri, luă cutia cu cartuşe şi începu să o încarce. Fiecare glonţ putea să omoare pe

loc un elefant. Era numai bună pentru ce îi trebuia lui. Introduse un glonţ pe ţeavă, se dezbrăcă de smoching ca să se mişte mai lejer, îşi umplu buzunarele pantalonilor cu gloanţe şi se întoarse tot pe unde venise. Era cât pe ce să cadă cât era de lung pe scări, deoarece coborî în viteză cele două etaje. Avea de gând să-i surprindă din spate pe terorişti. Bine că ştia locurile. Când ajunse în curte, urlă de furie. Acum, flăcările înalte ieşeau pe ferestrele bibliotecii şi ale salonului mic. Castelul din Liezen ardea. Propriul castel era mistuit de flăcări.

*

* *

Johnny nu trebui să se apropie prea mult de Carlos ca să-şi dea seama că murise. De aplecă peste cadavru, căută rapid prin buzunare, dar negăsind nimic, se ridică. Angie, cu gura plină de sânge şi cu mitraliera la picior, se uita năucit la invitaţii înspăimântaţi care mai rămăseseră. Căldura devenea insuportabilă şi, cu toate că venea un curent rece, el era lac de sudoare.

— Să-i împuşc? întrebă el şovăitor.

— Nu, răspunse Johnny. Nu acestea sunt ordinele.

Nada veni şi ea schimbând încărcătorul armei sale.

— Carlos a murit, spuse Angie pe un ton plângăreţ.

Ca şi cum nu ar fi fost evident, Nada privi cadavrul şi flăcările, apoi zise:

— Îl luăm cu noi?

— Nici vorbă, spuse Johnny. Trebuie să ne retragem imediat. Cred că are arme şi poate să dea alarma prin telefon…

Angie clătină din cap.

— La dracu’! N-aş fi crezut că servitorul se va băga în treaba asta! Tipii ăştia sunt nişte împuţiţi. Oricum, l-am aranjat bine de tot. Cred că e pe cale s-o mierlească pe aici pe undeva.

— Nu am venit să-l executăm pe el, observă pe un ton sec Johnny. Carlos a murit degeaba. *Los! Schnell!*

Ocoli mai multe mobile care ardeau ca să elibereze uşa de la terasă. Înainte de a ieşi, ridică mitraliera şi mai trase câteva rafale în lambriuri şi în grinzi, făcând să sară aşchii din lemnul de stejar. Flăcările ajunseseră pe coridor şi la bibliotecă. Nada luă o grenadă de la centură, îi scoase cuiul şi o aruncă. Se auzi o bufnitură surdă, iar pe culoar ţâşni o lumină albă, orbitoare care

distruse tablourile din apropiere. Fosforul mistuia absolut tot cu o viteză uluitoare... Când ajunseră în curte, îi luă dintr-odată cu frig.

— Nu îl aşteptăm? întrebă Nada.

— Ştie unde suntem, dar noi nu ştim unde se află el, zise pe un ton sobru Johnny. Să fim atenţi când străbatem curtea.

O porniră pe solul cu polei în şir indian, întorcând capul în repetate rânduri, uitându-se la castelul cuprins de flăcări. Vehiculul lor, un Taunus furat, echipat cu pneuri pentru zăpadă, era parcat pe panta care ducea la castel. Studiaseră un traseu mai puţin circulat ca să evite aglomeraţia. O dată ajunşi la Viena, îşi vor pierde urma în marele oraş. În clipa în care demarau, începu să ningă iar. Vremea urâtă îi va proteja. Johnny se gândi la Carlos. Fusese un prost pentru că se lăsase doborât de un majordom. Vor exista întotdeauna eroi. Şi încă oamenii la care te aştepţi mai puţin...

Iată cum putea să dea greş o operaţiune pregătită cu migală timp de câteva săptămâni. Cei care le comandaseră se vor înfuria la culme. Ca să nu mai vorbească despre posibilele reacţii ale celui pe care voiseră să-l elimine. Nu îşi amintea cu plăcere de ochii aurii şi reci. Prinţul Malko Linge nu întindea şi celălalt obraz când era pălmuit.

*

* *

Malko apăru în sala de bal cu arma în mână şi se ciocni de un invitat care era năuc, ţinând o batistă la gură. Flăcările cuprinseseră încăperea, coridorul, biblioteca şi se întindeau acum şi în casa scării.

— Unde sunt? strigă Malko.

Văzând arma, musafirul ridică mâinile şi bâigui:

— *Bitte Schön!* Nu mă omorâţi! Am venit doar în vizită... Abia l-am cunoscut pe prinţul Malko.

— Imbecilule! izbucni Malko, eu sunt! Acum consideraţi că nu mă mai cunoaşteţi deloc.

Baronul von Hohenzee fu cât pe ce să-şi înghită batista. Când îşi mai reveni puţin, se scuză:

— Oh, îmi pare rău! Sunt teribil de îngrozit. Cred că au plecat. Am văzut când străbăteau curtea.

Malko fugi prin fum şi zări numaidecât urmele paşilor în

zăpadă. Îi urmări până la poarta cu grilaj a castelului şi văzu urmele roţilor pierzându-se în întuneric. Plecaseră demult. Acum trebuia să încerce să salveze ce mai putea. Se întoarse în goană la castel. În acelaşi moment, sirena pompierilor din Liezen se auzi în noapte. După câteva secunde, unica maşină de pompieri din sat intră în curte cu pompierii pe jumătate îmbrăcaţi care începură imediat să desfăşoare furtunurile. Şeful lor veni fuga la Malko.

— Ce s-a întâmplat, *Eure Hoheit*? [8]

— Un atentat, spuse Malko. Nişte terorişti. L-au ucis pe unul dintre invitaţii mei. Dar şi noi am omorât pe unul de-ai lor. Grăbiţi-vă. Trebuie să împiedicăm focul să se răspândească şi la etajul al doilea.

— Vom telefona la Presbourg, zise pompierul. Nu vor întârzia să apară. Poate că ar trebui să sunăm şi la Langsam! Şi la poliţie.

— Mă duc eu să dau telefon, spuse Malko.

Invitaţii rătăceau în frig prin partea castelului rămasă neatinsă de foc. Intră împreună cu primii pompieri în sala de bal din care rămăsese doar scrumul. Îndreptară furtunurile spre pereţii care ardeau ca buştenii într-un şemineu. Lemnăria era veche de două sute de ani. Malko zări printre flăcări nişte pete mai întunecate chircite pe parchet. Era cadavrul Vanjei şi al teroristului ucis de Krisantem.

— Ajutaţi-mă! Trebuie să luăm cele două cadavre! le spuse Malko pompierilor.

Unul dintre pompieri începu să arunce cu zăpadă carbonică dintr-un extinctor peste cele două cadavre. În depărtare se auzi altă sirenă. Veneau întăriri. Flăcările trebuie să se fi văzut de departe, căci castelul era construit pe o colină. Cu inima strânsă şi nebun de furie, Malko privea cum este mistuit de foc visul lui de-o viaţă şi jură să se răzbune. Invitaţii se adunaseră în sala trofeelor, departe de vâlvătaie. Se duse în antreu şi ridică receptorul. Ca printr-o minune, telefonul încă mai funcţiona. După ce obţinu centrala poliţiei din Viena, începu să explice ce s-a întâmplat. Închise sceptic şi îşi dădu brusc seama că Elko dispăruse.

*

8 *Alteţa Voastră (n.a.)*

* *

Krisantem se uită la Malko cu o privire strălucitoare din cauza febrei, chircit pe pat, cu arma P. 38 pe jos, cu mâinile împreunate pe burtă, cu faţa pământie şi suptă.

— Mi-e sete! zise el când îl văzu pe Malko însoţit de un pompier.

— Elko, unde sunteţi rănit?

— În burtă.

Atunci, Malko observă o pată maronie şi umedă pe pantalonii turcului. Îi dădu cu blândeţe mâinile la o parte şi zări ceva ce semăna cu o excrescenţă de carne cu o crestătura care sângera puţin.

— *Himmel!* strigă Malko. Trebuie să-l ducem imediat la Viena.

— Vom chema o salvare, zise pompierul.

Ieşi în fugă din cameră, în timp ce Malko îl ajuta pe majordom să se întindă. Afară, pompierii din Presbourg începuseră să stingă focul. Castelul mai ardea încă, însă pompierii izolaseră incendiul în încăperile deja atinse. Malko rămase lângă Krisantem până când ajunseră infirmierii însoţiţi de un medic. Acesta îl consultă cu atenţie, apoi zise:

— Trebuie operat imediat, este foarte grav.

Krisantem părea că se stinge treptat, ca o lumânare. Tenul era galben ca ceara. Malko era furios la culme. Conduse targa până la ambulanţă şi îi promise turcului:

— Imediat ce termin treburile pe aici, vin la Viena.

Oricum nu mai avea chef să doarmă în castelul devastat. Se întoarse pe peron unde mai zări câteva flăcări. Pompierii udau în continuare la primul etaj, stingând şi ultimele focare. Grenada cu fosfor făcuse stricăciuni de nedescris. Mirosul de ars şi de zăpadă carbonică era sufocant. Invitaţii se duseseră la maşini, după ce îşi luară în grabă rămas bun de la Malko, care le strângea mâinile absent. Era numai în cămaşa smochingului, dar nici nu simţea frigul. Şeful pompierilor se apropie de el.

— Am terminat, *Eure Hoheit.* Am stins focul, dar mai rămânem puţin ca să vedem dacă mai arde ceva, dar puteţi să intraţi.

Malko le mulţumi şi intră în sala de bal devastată complet, cu parchetul plin de rămăşiţe care pluteau în apă ca într-o piscină. Îi venea să plângă. Bucăţi din lemnăria arsă şi înnegrită erau împrăştiate peste tot. Se opri în pragul galeriei care adăpostise

toate portretele strămoşilor lui. Arseseră în mare parte, iar celelalte erau acoperite de funingine şi găurite de gloanţele teroriştilor. Vitrinele erau doar nişte mormane negre. Deodată, auzi o voce în spatele lui.

— Malko!

Se întoarse şi o văzu pe Thala von Wisberg. Era foarte palidă, dar pe trăsăturile fine nu se citea nici urmă de panică.

— Te-am aşteptat în maşină, spuse ea. Cred că nu vrei să dormi aici. Te duc la Viena. Pe curând.

Plecă. Emoţionat, Malko se întoarse în ceea ce mai rămăsese din sala de bal. Într-un colţ, cadavrul Vanjei şi al teroristului zăceau pe jumătate arse băgate în saci de plastic. Biblioteca în care petrecuse atâtea clipe plăcute era acum o hrubă neagră şi urât mirositoare. Printre rămăşiţele barului, găsi o sticlă de coniac Gaston de Lagrange şi bău o gură ca să se încălzească. După aceea, urcă la etajul al doilea. Telefonul din dormitorul lui mai funcţiona încă şi numai mirosul de fum îi amintea de incendiu. Se aşeză pe pat şi ridică receptorul. Trebuia să anunţe multă lume şi încă multe treburi de făcut. Un cuvânt nu îi dădea pace deloc pe care îl auzise des când era copil, după ce fugise din Prusia Orientală ocupată de ruşi: *Rache.*[9]

Cei care îl atacaseră în propriul castel vor plăti scump, dar trebuia să-i găsească. Va sta aici cât va fi nevoie. Figura virilă a şefului comandoului îi rămăsese întipărită în memorie, ca şi aceea a complicilor acestuia. Când va da ochii cu ei, nu le va acorda nicio şansă, ci numai răgazul să afle pentru ce au să moară.

Capitolul III

Richard Wagner, şeful sediului Central Intelligence Agency din Viena, înaintă spre Malko cu un zâmbet plin de căldură şi îi scutură cu putere mâna, gata să i-o smulgă din încheietură.

— *Come in! Come in!*

Îl pofti într-un birou spaţios, luminat de ferestrele mari prin care se vedeau aleile acoperite cu un strat de zăpadă din Prater,

9 *Răzbunare (n.a.)*

celebrul parc de distracţii, închis în timpul anotimpului friguros. Malko îşi scoase haina de blană şi o puse pe spătarul unui scaun. În încăpere, se mai aflau două persoane. Se ridicară să-l întâmpine pe Malko. Richard Wagner făcu prezentările:

— Herr Adolf Zimmer, de la Bundeskriminalamt[10]. A sosit de la Wiesbaden.

Bărbatul din BKA semăna mai degrabă cu un italian, foarte brunet, cu ochelari cu rame de baga şi cam durduliu. Wagner continuă prezentările:

— Roll Haupt de la Verfassungsschutz.[11]

Acesta era chel ca un bec, cu ochi albaştri şi bulbucaţi, dar strălucind de inteligenţă. Toată lumea se aşeză şi americanul întrebă:

— Cum se mai simte rănitul nostru?

— Mai bine.

— Care sunt pagubele?

— Asta este altă poveste, spuse Malko cu amărăciune. Sunt obiecte distruse care nu se mai pot recupera. De la lemnăria care a costat mii de dolari, până la bibelouri şi amintiri. Să nu mai vorbim despre tablouri…

— Aveţi asigurare? îl întrebă imediat americanul.

— Da, admise Malko cu o undă de ironie, însă cei de la casa mea de asigurări mi-au spus că este vorba despre un act de război civil, iar în contractul meu există o clauză care exclude genul acesta de accidente…

Şeful centralei păru încurcat.

— Înţeleg, zise el compătimitor. Îmi pare nespus de rău. Cei de la Langley m-au rugat să vă transmit că regretă…

— Nu am venit aici ca să ne smiorcăim, i-o tăie Malko pe un ton sec (Se întoarse către cei doi nemţi:) L-aţi identificat pe teroristul ucis?

— Absolut, zise imediat omul din BKA. Cu ajutorul amprentelor. A mai fost arestat în Germania. Este vorba de Klaus Lied, fost muncitor la VDO, simpatizant al stângii, care a intrat de aproximativ trei ani în RAF[12]. I-am pierdut urma.

— Unde locuia?

— La început, în Frankfurt. Dar nu mai deţinem nicio adresă

10 *BKA. Oficiul Federal al Poliţiei Judiciare*

11 *Serviciul de protecţie constituţională (n.a.)*

12 *Rote Armee Fraktion*

de-a lui de foarte mult timp. Aceasta este fişa lui. Vă spune ceva?

Scoase din servieta imensă din piele neagră un document pe care se citea cuvântul VERTRAULICH[13] scris cu litere negre. Malko deschise dosarul şi văzu fotografia teroristului cu fruntea lată. Dedesubtul rubricii BESCHREIBUNG[14], citi:

LIED. Klaus Joachim. 4.11.1947. Frankfurt/Main. 1.70 m, faţă rotundă, păr castaniu, frunte înaltă şi teşită, urechi mari ovale, cu lobii rotunzi şi lăsaţi, gură mare cu buze groase, dantură completă, bărbie proeminentă. Semne particulare: merge cu vârfurile picioarelor îndreptate în afară, fumează ţigări „Gauloises". Comportament: are obiceiul să-şi roadă unghiile.

Malko înapoie dosarul. Klaus Lied nu îşi va mai roade niciodată unghiile. Se odihnea în Morga Institutului Medico-legal din Viena, până când va fi identificat, având numărul IKPO 61/81.

— Ce se aude cu ceilalţi? întrebă Malko. Cei doi bărbaţi şi femeia? Aveţi vreo idee în legătură cu identitatea lor?

Agentul din BKA scoase alte fotografii din servietă şi le etala pe biroul lui Richard Wagner.

— Am făcut o selecţie special pentru dumneavoastră, spuse el, după semnalmentele pe care ni le-aţi dat şi de la vechii prieteni ai lui Klaus Lied.

Malko se ridică şi se duse să se uite la ele. Erau vreo douăsprezece fotografii reprezentând şase bărbaţi şi şase femei. Ezită doar câteva clipe.

— Acesta, acesta şi aceasta. Nu am nicio îndoială.

Adolf Zimmer restitui fotografiile clătinând din cap.

— Nu mă miră. Şeful comandoului a fost Horst Fulda, un revoluţionar de profesie. Un fost student la Farmacie, antrenat într-o tabără din Liban de membrii OEP. În 1975, a participat la operaţiunea din Viena împotriva OPEP, când a ucis un agent de poliţie trăgându-i un glonţ în spate. Cunoaşte foarte bine oraşul. Este unul dintre cei mai periculoşi terorişti aflaţi în libertate. După ancheta poliţiei austriece, se pare că au venit de la München cu maşini diferite… I-am dat de urmă în Italia acum doi ani… Este bănuit de SISDE[15] italian că el ar fi autorul

13 *Confidenţial*

14 *Semnalmente (n.a.)*

15 *Servizio d'Informazione per la Sicurezza Democratica (Serviciile Secrete*

asasinatului lui Aldo Moro. În orice caz, a participat la răpire omorând gărzile de corp. Noi am oferit o recompensă de o sută de mii de mărci celui care îl va prinde. Dispune de o reţea de ascunzători cam peste tot în Germania. În afacerea asta, a acţionat probabil pentru palestinieni sau pentru libieni.

— Ce vă face să credeţi acest lucru? întrebă Malko, mai în glumă, mai în serios.

Neamţul nu simţi ironia. Nu avea deloc umor.

— Mai întâi, după numele comandoului, conform mărturiei dumneavoastră. Pe urmă, am găsit într-una din maşinile abandonate o chitanţă de la British American Bank din Zürich. Ştim că această bancă are legături strânse cu Libia. Mai demult, au fost efectuate câteva plăţi către agenţi libieni.

— De ce au acceptat această „muncă”?

— Din motive logistice…

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Agentul din BKA zâmbi cu tristeţe.

— Pentru că le facem zile fripte, *Herr* Linge. Le este din ce în ce mai greu să-şi procure arme şi bani. În acest caz, fac rost de la arabi, în schimbul unor servicii mărunte. Nu cred că aţi avut vreo neînţelegere personală cu ei, *nicht wahr?*

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Pot să mă considere vinovat – ceea ce nu este adevărat – de moartea a doi tineri terorişti germani în Egipt care a avut loc în urmă cu câteva luni.

— Cunosc povestea asta, zise neamţul. Aceia făceau parte din Mişcarea 2 Iunie. Dar nu împing sentimentul de solidaritate aşa de departe. Horst Fulda îndeplinea doar un „contract”.

— Şi eu cred acest lucru, admise Malko. Îi cunoaşteţi şi pe ceilalţi doi?

— Pe fata blondă o cheamă Inge Klein, spuse Adolf Zimmer. Este amanta lui Fulda şi fost membru în mişcarea *Juso*[16]. Când l-a cunoscut, vindea brânzeturi în piaţă. O fanatică la limita isteriei. Şi mistică pe deasupra. A trebuit să devină credincioasă la cincisprezece ani. De trei ani, lucrează în clandestinitate. Nu vă voi pune la dispoziţie lista cu afacerile sale că ar fi prea plictisitor. O căutăm pentru crimă, complicitate la răpire, extorcare de fonduri şi jaf armat.

— Şi cel de-al treilea?

---

civile italiene) n.a.

16 *Jungsocialisten (Tinerii socialişti)*

— Heinrich Stroll este cel mai insignifiant. A fost contabil, vechi militant împotriva războiului din Vietnam şi reconstrucţiei Westend la Frankfurt. Şi el a cochetat mult timp cu ilegalitatea înainte să se cufunde în ea definitiv. A participat la asasinarea procurorului Buback şi la câteva spargeri de bănci.

Frumoasă echipă. În birou se lăsă tăcerea. Omul de la Verfassungsschutz ascultase povestea fără să se clintească. Malko întrebă:

— Bănuiesc că nu ştiţi unde sunt supravieţuitorii acestui comando, nu-i aşa?

— *Ganz korrekt!*[17] recunoscu agentul din BKA. Primele cercetări nu ne-au adus nimic. Taunus-ul a fost găsit pe o stradă din Viena şi nimic altceva. Sunt sigur că aveau paşapoarte false şi că s-au despărţit după aceea. În plus, poliţia vieneză nu ţine neapărat să aresteze terorişti, căci le-ar crea multe probleme.

Malko ascultă judecata lui Pilat din Pont într-o tăcere de gheaţă, apoi îi căută privirea lui Wagner.

— Care este poziţia Companiei în afacerea asta?

— *We are terribly sorry*[18]*,* zise cu căldură americanul. Am primit un telex de la directorul nostru general. Din păcate, continuă el după o mică pauză, nu văd în ce fel am putea să vă ajutăm. Aceşti terorişti nu sunt căutaţi de guvernul american, prin urmare, nu putem să ne aventurăm într-o vendetă personală, fie ea şi pentru un agent de talia dumneavoastră. În ceea ce priveşte distrugerile materiale, mi-ar face plăcere să vă despăgubesc într-un fel sau altul, însă…

Malko simţi că îi sare muştarul. Acei terorişti au venit să-l elimine şi trebuia să se aştepte ca ei să se întoarcă sau pur şi simplu se bucurau de gluma bună pe care i-au făcut-o.

— Şi dumneavoastră? îl întrebă el pe agentul din BKA.

Neamţul îşi scoase ochelarii.

— Poziţia noastră este puţin diferită, începu el. Am da orice ca să punem mâna pe aceşti criminali. Din păcate însă, nu ştim unde să-i găsim. Dacă începeţi să-i căutaţi, vă asigur că BKA vă va ajuta. Va începe prin a închide ochii la activităţile ilegale pe care le-aţi putea avea pe teritoriul republicii…

— Frumos din partea dumneavoastră că nu mă veţi amenda, spuse Malko.

---

17 *Absolut exact (germană) (n.a.)*

18 *Ne pare nespus de rău (engleză) n.a.*

Adolf Zimmer îi zâmbi cam scorţos.

— Lăsaţi gluma la o parte! Chiar veţi avea acces la fişierele noastre şi veţi primi sprijinul diferitelor noastre birouri. Dar vă repet, acest lucru nu va rezolva problema principală. Nu ştim unde se ascund.

— Şi nu dispuneţi de niciun mijloc să aflaţi? Am crezut că poliţia germană este extrem de eficientă.

— Nu e chiar atât de simplu, oftă Adolf Zimmer. Oamenii ăştia dispun de ascunzători pregătite cu mult timp înainte şi de o reţea de complici în aripa stângă legală. În plus, când simt pericolul aproape, există întotdeauna o ambasadă sud-yemenită sau libiană care le eliberează paşapoarte false ca să mai câştige timp. Atunci fug în străinătate unde trăiesc ca în sânul lui Avram. După aceea se întorc, veseli şi ghiftuiţi. Îi vom prinde, fireşte, dar ne va lua ceva timp.

— Ca şi în cazul doctorului Mengele, observă Malko. Până atunci, vor muri de bătrâneţe.

Fulgi mari de nea pluteau deasupra Dunării şi un vânt rece zgâlţâia geamurile biroului. Malko se instalase la *Sacher,* nevrând să abuzeze de ospitalitatea contesei von Wisberg. Astfel, putea să ajungă mai uşor la spital ca să-l vadă pe Krisantem decât dacă stătea la Liezen. În plus, când îşi vedea castelul distrus, se demoraliza. Toată protipendadă Vienei asistase la funeraliile Vanjei Alagoas.

Datorită înţelegerii autorităţilor vieneze, trupul neînsufleţit fusese trimis foarte repede într-un sicriu de plumb în Brazilia. Malko scrisese o scrisoare în care le explica părinţilor fetei împrejurările nefericite în care a murit. Dar ce importanţă mai aveau cuvintele când vor vedea cadavrul fiicei lor în vârstă de numai douăzeci şi cinci de ani?

Era negru de supărare. Ce întâmplare nefericită o făcuse pe această tânără să dorească să vadă cum arată un castel din apropierea Vienei? Nimerise într-o bătălie care nu era a ei şi de care nici măcar nu îi păsa. La acest gând, pe Malko îl cuprinse din nou o furie oarbă. Nu este posibil ca agresorii lui să scape aşa de ieftin! Se întoarse către reprezentantul din Verfassungsschutz.

— *Herr* Haupt, nici dumneavoastră nu puteţi să faceţi ceva?

— Eu sunt doar observator aici, îi explică Roll Haupt. Încercăm să fim la curent cu toate actele de terorism. Din păcate însă, nu

dispunem de toate mijloacele ca să vă ajutăm. Suntem doar un organism al Serviciului de Informaţii.

— Din ce în ce mai bine, oftă Malko. Am venit să evaluez situaţia şi iată cum sunt primit.

Se întoarse spre Richard Wagner.

— Dragul meu, cred că până la urmă, dumneavoastră veţi avea cea mai mare contribuţie.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă şeful centralei cu un zâmbet forţat.

— Foarte simplu, zise Malko, săptămâna aceasta încep reparaţiile la castelul meu. Încă nu am primit toate devizele, dar după părerea mea, cred că mă vor duce la aproximativ trei sute de mii de dolari. Nu socotesc aici şi pierderile irecuperabile pe care le-am suferit... Ştiţi foarte bine de ce a venit această trupă de comando.

— Eu...

— Nu prea le-a plăcut cum mi-am îndeplinit ultima misiune în Egipt, adăugă Malko. Misiune pe care am avut-o în beneficiul Companiei, *nicht wahr?* Să nu vă miraţi când veţi primi pe numele dumneavoastră notele de plată pentru tâmplărie, pentru zugrăveală, pentru mobilă sau pentru mochetă. Voi semna devizele ca să nu existe niciun litigiu şi le voi considera ca pe propriii mei bani... Numai că dumneavoastră le veţi plăti...

— Dar nu dispun de buget! protestă şeful centralei.

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Trebuie să scotociţi prin fondurile secrete şi pentru spitalizarea lui Elko Krisantem. Vă atrag atenţia că nu are asigurare de sănătate. E străin, ştiţi dumneavoastră... Nici măcar nu a fost accident de muncă.

— De unde vreţi să iau aceşti bani! izbucni Richard Wagner.

— Strângeţi-i, îl sfătui Malko. Dacă aveţi ideea nefericită să refuzaţi, am un mijloc de a achita facturile, dar nu cred că domnii de la Langley vor fi bucuroşi. Editura Springer mi-a cerut de multă vreme să-mi scriu memoriile în schimbul unor sume imense de bani. Dacă îmi pun mintea, cred că voi termina cartea în trei luni. Cu nume, cu locuri. Doar ştiţi ce memorie bună am...

— Dar sunteţi legat prin păstrarea secretului profesional! protestă americanul.

— Nu şi cu oamenii care mă lasă baltă în astfel de situaţii,

spuse Malko. Şi prostia are margini. (Se ridică.) Domnilor, vă salut.

— Unde vă duceţi? îl întrebă americanul.

— La Frankfurt, răspunse Malko. Acolo au locuit toţi membrii comandoului. Poate că mai stau încă. Fiindcă Agenţia nu se interesează de soarta mea, voi purta singur micul meu război, până îi voi extermina până la ultimul pe aceia care au îndrăznit să-mi omoare oaspeţii şi să-mi distrugă castelul.

— Nu aveţi niciun fir, nici...

Malko îşi puse haina de blană cu un zâmbet trist, dar ironic.

— Nu este prima oară când înfrunt aventura. Şi tot pentru dumneavoastră, ca să mai câştig câţiva dolari pentru reparaţiile castelului pe care îl consider Graalul meu. Acum sunt şi mai motivat... Cred că voi avea succes...

Ieşi trântind uşa în urma lui. Aştepta liftul pe culoarul prea încălzit, când Roll Haupt, agentul din Verfassungsschutz, îl ajunse din urmă îngrijorat.

— Pot să cobor cu dumneavoastră? îl întrebă el când veni liftul.

— Vă rog, spuse Malko.

În timp ce coborau. Roll Haupt îl întrebă brusc:

— Aţi vorbit serios că vă duceţi la Frankfurt?

— Absolut, răspunse Malko. De ce mă întrebaţi?

— Poate că am putea să vă ajutăm noi, începu neamţul cu prudenţă.

— În ce fel?

— De câteva luni, un agent din Verfassungsschutz încearcă să se infiltreze printre oamenii din RAF. Se învârteşte în mediile aparţinând stângii legale din Frankfurt. Se pare că a cules o informaţie despre tipii care v-au atacat. Dar el nu o va putea folosi în mod direct pentru că are de făcut o treabă de lungă durată: să întocmească fişele tuturor simpatizanţilor. Asta pentru viitor. Dar acest lucru ar putea să vă ajute.

Liftul ajunse la parter, în holul de marmură. Malko îşi măsură din priviri interlocutorul. Era mai degrabă surprins. Roll Haupt se uită în jur.

— Bineînţeles, asta va rămâne între noi. Informaţia este „ultraconfidenţială”.

— De ce m-aţi ajuta dumneavoastră? îl întrebă Malko.

Roll Haupt nu se descumpăni.

— Apreciem foarte mult munca tuturor colegilor noştri din BKA, începu el. Din păcate, sunt apăsaţi de numeroase constrângeri legale. Şi noi, de altfel. Dar nu este acelaşi lucru în cazul dumneavoastră.

— Înţeleg, zise Malko.

— La noi, nu există pedeapsa cu moartea, continuă Haupt. Firește, când prindem terorişti, îi ţinem mult şi bine în închisoare. De aceea, guvernul este acuzat tot timpul că are deţinuţi politici şi că face represiuni excesive.

Malko se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— *Sehr gut. Herr* Haupt, accept oferta dumneavoastră

O lucire de bucurie străbătu ochii întunecaţi ai înaltului funcţionar.

— Cred că este o hotărâre înţeleaptă, *Herr* Linge. Fireşte, dacă aveţi cheltuieli substanţiale, noi avem alocat un buget pentru astfel de treburi... Staţi la *Sacher,* nu-i aşa? Vă sun în patruzeci şi opt de ore. Bineînţeles, veţi păstra cu sfinţenie acest secret. Chiar şi faţă de BKA.

— Absolut, îi promise Malko. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise el cu o ironie fină.

Înaltul funcţionar îi întinse mâna şi i-o strânse cu putere.

— Ba ştiţi foarte bine. Apropo, pseudonimul meu este Kurt. La telefon. Mult noroc.

*

* *

Malko se pregătea să se ducă la spital să-l vadă pe Elko Krisantem, când telefonul sună în camera lui de la *Sacher.*

— Sunt Malko Linge, zise el.

— Kurt, auzi o voce cunoscută. Am informaţia pe care o doriţi. Peste trei zile, să fiţi în staţia de metrou Weisser Stein, în oraşul despre care am vorbit. La ora trei. Cineva va veni să ceară de pomană şi va rosti cuvântul „Sonnenblumen”[19]. Va trebui să-i răspundeţi: „Sonnenblumen SB”. Fiţi foarte prudent. Tipii din RAF sunt un soi de „desperados”. Ne urăsc în mod sincer şi ştiu că, dacă sunt prinşi, nu mai există nicio speranţă. În acest caz, lovesc la prima bănuială... Dacă nu ar fi vorba de

19 *Floarea-soarelui (n.a.)*

dumneavoastră, nu mi-aş fi asumat riscul să vă pun în legătură cu acest agent. Îşi ia mereu nişte măsuri de prevedere neobişnuite. Stângiştii dispun de o întreagă logistică ce spionează pentru ei... S-au desprins din lupta în ilegalitate. Acesta este numărul la care mă puteţi găsi: 23 0561, la Wiesbaden. Sunaţi-mă când ajungeţi. Vă va aştepta cineva la vamă.

Malko închise. Acum avea o misiune neobişnuită. Să aplice în mod oficial pedeapsa cu moartea într-un stat în care aceasta fusese legal abolită. Se transformase din vânat în vânător.

Capitolul IV

Malko zări în dreapta un imens „U" albastru care semnala staţia metroului aerian Weisser Stein. Puţin mai retras faţă de Eschensheimer Landstrasse, marele şi tristul bulevard care se îndrepta spre nord, locul în care se afla acum, se intersecta puţin mai departe cu S-Bahn. Era deja la periferia oraşului Frankfurt, cu şirul de clădiri cenuşii, alternând şi cu un pic de verdeaţă, cu câteva pavilioane şi coşuri de uzine profilându-se undeva în spate. Opri maşina, un Senator închiriat, în faţa unei mici cafenele, *Lido Eisbar,* şi coborî. Începuseră să cadă câţiva fulgi de nea, iar un vântuleţ rece îi biciuia faţa. Parcă ajunsese într-un sătuc, cu toate că se afla doar la douăzeci de minute de centrul cu zgârie-nori. Trecu prin faţa staţiei de taxiuri şi coborî în pasajul subteran unde se găseau cele două peroane ale metroului, apoi ajunse în sala de aşteptare adormită, în care sufla vântul, cu zidurile pictate cu pătrate mari în culori ţipătoare de roşu, mov, galben, verde. Nu era nici ţipenie de om. În mijloc, zări o bancă din lemn acoperită cu graffiti.

Se aşeză. Era îngheţat bocnă. Sosise în această dimineaţă la Frankfurt şi se instalase la bătrânul hotel din Theaterplatz. *Frankfurter Hof,* la care trăgea de obicei. Îndată ce sosise la

aeroport, Verfassungsschutz îşi făcuse simţită prezenţa. Cineva îl aşteptase la scara avionului cu un bileţel cu numele lui. Nu se prezentase, ci spusese doar atât: „Vin din partea lui Kurt. În caz că aveţi probleme la vamă.”

Malko îl urmase şi acesta arătase la repezeală o legitimaţie galben cu negru la biroul de Imigrări, apoi la vamă şi pe urmă îl lăsase pe Malko în faţa centrului de închirieri pentru maşini. Avusese totuşi decenţa să nu îl întrebe ce avea în servieta-diplomat care părea destul de grea. Când ajunsese la hotel, Malko îi verificase conţinutul care se compunea dintr-un pistol-mitralieră Ingram cu amortizor, pistolul lui extraplat, plus câteva grenade defensive şi orbitoare. Un fel de „îndreptar” al micului cruciat... Înainte de a pleca din Viena, poliţia îi furnizase două informaţii. Cu ajutorul unor mărturii, reuşise să afle cum a ajuns Inge Klein la Viena. Cu zborul Frankfurt-Viena al companiei Austrian Airlines, sub numele de Rosa Steinbach. Klaus Lied şi Heinrich Stroll veniseră cu maşina. Însă nu găsiseră nicio urmă a trecerii lui Horst Fulda...

O garnitură a metroului aerian făcu tavanul din beton al staţiei să trepideze. Aproape în aceeaşi clipă, un bărbat coborî scara şi se apropie de banca pe care stătea Malko. Era tânăr, cu părul brunet şi slinos care îi cădea pe umeri. Avea o canadiană jerpelită şi barba neîngrijită, ca un cerşetor. Se aşeză pe bancă lângă Malko şi zise încet:

— *Sonnenblume.*

— *Sonnenblume SB,* răspunse numaidecât Malko

Călătorii defilau prin faţa lor înfofoliţi ca eschimoşii. Într-adevăr, Frankfurt era un oraş trist, murdar şi friguros. Necunoscutul se ridică şi îi strânse mâna.

— Bun venit la Frankfurt. Haideţi să bem ceva cald.

Malko îl urmă. Străbătură piaţeta şi intrară în localul care se chema *Lido Eisbar.* La acea oră, era pustiu. Se aşezară în fundul sălii lungi şi comandară două cafele „Moka”.

— Puteţi să-mi spuneţi Max, începu agentul din Verfassungsschutz. Kurt mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Malko se uită la unghiile cu mizerie sub ele şi la cămaşa murdară. Nu era uşor să joci un asemenea rol. O viaţă de câine, iar pe deasupra, putea să se trezească foarte bine cu un cuţit în spate. Max cuprinse ceaşca în mâini ca să şi le încălzească.

— Nu faceţi o treabă uşoară, observă Malko.

Max clătină din cap.

— Nu, nu este uşor. Dar ticăloşilor ăstora puţin le pasă.. În fine, *Das ist Leben...* Cu ce vă pot ajuta?

— Ştiţi ce caut, spuse Malko. Credeţi că sunt aici?... Ştim că cel puţin o parte din membrii comandoului au venit la Frankfurt. Inge Klein călătoreşte sub numele de Rosa Steinbach.

Agentul din Verfassungsschutz ridică din sprâncene.

— Steinbach! Ia te uită. Numele ăsta îmi spune ceva…

Ziarele pomeniseră de acest comando, explicând că teroristul ucis nu putuse să fie identificat deoarece cadavrul lui era în întregime carbonizat. Complicii lui Carlos riscau să cadă în cursă.

— Nu ştiu dacă mai sunt în Frankfurt, spuse Max cu oarecare sfială. Sunt clandestini, prin urmare trebuie să dăm crezare zvonurilor de la Clubul Voltaire sau de la „Louis les Putes”. Cu siguranţă că există oameni din aripa stângă legală care ştiu unde se află, dar vor tăcea. Eu cred că s-au întors aici pentru că este oraşul pe care îl cunosc cel mai bine. Ori au fugit foarte departe.

— S-a auzit despre atentat pe aici?

— Cum să nu! În cercurile aripii stângi legale. Chiar a avut loc un seminar la Clubul Voltaire cu tema „Revoluţia violentă”. Fireşte, cum nu prea sunt acţiuni cu această temă, parcă au înnebunit… Sunt pe urmele lor de aproape o jumătate de an. Mi-au făcut o acoperire de funcţionar licenţiat la Neckermann pentru „apucăturile rele” şi am reuşit să-mi dau seama de multe lucruri. Nişte „prieteni” au făcut rost de un carnet fals de student ca să pot mânca la căminul din Beethovenplatz. Numai că, acum sunt sub supraveghere şi nu pot să intru în legătură cu oameni ca aceia pe care îi căutaţi. Trebuie să fiu foarte prudent. Încă nu au încredere în mine. Trăiesc din alocaţia de şomaj şi mă învârt în toate cercurile de stânga spunând cât de mult urăsc statul capitalist…

— Foarte bine! zise Malko oftând descurajat.

În faţa trudei lui de furnică, Malko simţi cum îl cuprinde deznădejdea. Probabil că aceasta era plata.

— Mi-a venit o idee, spuse el. Este vorba despre vechea capcană cu capra şi tigrul. Teroriştii aceştia au avut un contract ca să mă lichideze, dar au dat greş. Furnizorii lor de fonduri trebuie să fie tare înfuriaţi. Dacă vor afla că sunt la Frankfurt,

poate că vor încerca ceva, nu credeţi?

Max zâmbi cu resemnare.

— Îi subestimaţi. Ştiu foarte bine că sunteţi un profesionist şi că, dacă aţi venit până aici, aţi făcut-o ca să-i prindeţi. Nu ţine. Condiţia este să mai fie încă în Frankfurt. Au atâtea ascunzători… unde nu te aştepţi.

— Deci, nu mai este nimic de făcut?

Max deschise şi închise gura, apoi faţa i se lumină dintr-odată.

— Staţi puţin! Adineauri aţi pomenit de Rosa Steinbach? Eu cunosc o Rita Steinbach. O persoană „legală” din aripa stângă. A lucrat pentru Ajutorul Roşu, apoi a militat în diverse organizaţii de stânga. Nu îşi ascunde simpatia pentru terorişti. BKA a supravegheat-o câteva luni, dar nu a observat nimic interesant. Am văzut-o la seminarul de ieri.

— Cred că este complice, fiindcă Inge Klein s-a folosit de numele ei ca să călătorească, sugeră Malko.

— Nu neapărat, îl contrazise Max. Teroriştii fac deseori asemenea chestii fără să ceară părerea simpatizanţilor lor, ca să-şi piardă urma. De asemenea, putea să împrumute numele în mod voit.

— Aş dori mult de tot să mă interesez, spuse Malko.

— Nu ştiu unde stă, dar vine aproape în fiecare seară la *Doctor Flotte*, un bistro din Bockenheimer Warte. Este o roşcată tunsă foarte scurt, cu nişte ochelari mari. Dacă puteţi să veniţi diseară, v-o arăt. Dar să nu vă îmbrăcaţi cum sunteţi acum. Fără cravată, doar cu o şapcă şi să fumaţi Gauloises. Să nu încercaţi să intraţi în vorbă cu cineva, căci vă vor lua drept agent în BKA.

— Atunci, cum facem?

— Uitaţi-vă la mine. Voi veni pe la şase şi voi schimba câteva vorbe cu acea Rita Steinbach. Dar să nu ne daţi atenţie. Nu se ştie niciodată cine este în local… Mult noroc. Nu comandaţi mâncare, este scârboasă rău. Dacă vreo fată se aşază lângă dumneavoastră, să nu aveţi încredere în ea. În cartier, acestui bistro i se spune „Louis les Putes”. Vă voi telefona mâine dimineaţă la hotel. Pe la opt.

Ieşiră din *Lido* şi fură izbiţi în faţă de un vânt rece. Max se duse la metroul care tocmai pleca spre Homburg şi Fulda, în vreme ce Malko se sui în maşina Senator. Avea un răgaz de două ore pe care le petrecu în camera de la *Frankfurter Hof* demontând şi ungându-şi armele. După aceea, îşi strecură la

spate în curea pistolul extraplat şi două încărcătoare în buzunarul hainei de blană.

*
* *

Un turn ciudat de culoare roşie, care părea scos din desenele lui Walt Disney, se afla chiar în staţia de tramvai Bockenheimer Warte. Toată strada Bockenheimer Land era în lucru, iar Malko trebui să facă un imens ocol ca să ajungă în mica piaţă rotundă care marca limita cartierului „Westend" aflat în demolare. După ce găsise un loc de parcare în Leipziger Strasse, evitând la timp un soi de lopată mecanică ce lucra pe şantierul care ocupa mai mult de jumătate din împrejurimi, se opri ca să se orienteze la faţa locului. Era un cartier bizar, mai degrabă studenţesc şi sărac, cu clădiri părăsite, cu parcuri şi cu case vechi mai înstărite. În faţa unui *Mac Donald's* nou-nouţ, zări o firmă neagră pe un imobil gri cu alb, cu trei etaje: *Doctor Flotte,* care îi amintea puţin de *Boul-Mich* din Paris, cu fauna pestriţă de tineri dezorientaţi. Un tramvai străbătu piaţa, îndreptându-se către vest, undeva în afara oraşului, într-un scârţâit de şine. Deschise uşa barului *Doctor Flotte* şi dădu peste încă o uşă, ceea ce explica atmosfera de etuvă care domnea în interior şi fumul pe care îl tăiai cu cuţitul.

Pereţii şi tavanul maro erau negri de murdărie, iar lămpile de la 1900 răspândeau o lumină anemică în toată sala mică cu un bar în stânga, în spatele căruia se zărea un Flipper. Mesele de lângă intrare erau ocupate de grupuri de tineri ciufuliţi şi gălăgioşi, care se înfruptau cu cotlete cu varză. Malko zări un taburet liber la bar şi se aşeză, după ce se dezbrăcă de haină. Şapca à la Helmut Schmidt, cumpărată în urmă cu o oră, nu-i stătea rău, iar vesta veche de vânătoare pusă peste o cămaşă din lână nu îl scoteau prea mult în evidenţă.

Barmanul se apropie de el. Părul îi ajungea până la umeri, avea mâinile murdare, semăna cu un butoi de bere şi nişte ochi uimitor de albaştri şi bulbucaţi, cu o privire incisivă. Malko ceru o bere. Cei doi vecini ai lui opriră discuţia. În salon, oamenii mâncau. Barmanul se întoarse în mod ostentativ. La „Louis les Putes", străinii nu erau deloc agreaţi. Flipper-ul începu să ţăcăne, iar Malko studia cu atenţie numeroasele fotografii şi gravuri de pe pereţi, gândindu-se că tot ce era legat de

terorismul german fusese clientela localului *Doctor Flotte.* Decorul amintea de Germania anilor ’30 sordid şi îngrijorător totodată. La masa din spatele lui obişnuiţii localului jucau „skat”[20] făcând o gălăgie de nedescris. În sfârşit, uşa se deschise, iar în pragul ei apăru Max. Era singur.

Agentul din Verfassungsschutz trecu liniştit prin spaţiul îngust dintre mese şi se opri lângă un grup care terminase de mâncat. Puse mâna pe umărul unei fete roşcate tunsă foarte scurt, cu nişte ochelari imenşi care îi acopereau aproape toată faţa, schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi se duse la lăţosul care se juca la Flipper. Malko ceru o bere Steinheger. Cei din localul „Louis les Putes” habar nu aveau ce este votca. Apoi, ca să nu o bea pe stomacul gol, comandă două *Frankfurter* cu o porţie de *Kartoffelsalat.*

Se scurseseră douăzeci de minute şi terminase doi cârnaţi. Acum că se integrase în atmosferă, nimeni nu părea să-i dea atenţie în afară de barman care îi arunca din când în când câte o privire tăioasă. În fine, toată lumea de la masa Ritei Steinbach se ridică să plece. Ea era îmbrăcată cu o fustă dreaptă, neagră, mulată pe coapse şi cu un pulover gros. Îşi puse paltonul din lână verde, îşi înfăşură un fular mare în jurul gâtului şi ieşi însoţită de prieteni. Malko aşteptă un minut. Când ieşi, constată cu bucurie că grupul se oprise în loc şi discuta. Se despărţiră imediat şi băieţii alergară după tramvaiul care sosea în staţie, iar Rita o luă pe Leipziger Strasse unde îşi lăsase Malko maşina.

Strada era aglomerată, aşa că îi era uşor s-o urmărească. Aproape la fiecare casă era o prăvălie, fireşte, în afara celor demolate. După două sute de metri, Rita dispăru într-un gang, lângă o băcănie grecească. Malko mai merse puţin şi ajunse la o poartă pentru vehicule a unei şcoli de dans. Îşi impuse să rămână aici o jumătate de oră. Cum Rita Steinbach nu mai ieşea, traversă strada şi intră în gang. Pe una din cutiile de scrisori era lipită o etichetă scrisă de mână: „Rita Steinbach. Etaj 3, Scara C”.

Malko ieşi şi o luă pe strada cu sens unic. Ajunse la maşină înfrigurat şi uimit. Ca să nu ocolească prea mult, o luă pe linia tramvaiului, pe lângă Bockenheimer Landstrasse cu gropi făcute de buldozere. Cum va reuşi să obţină informaţii de la o fanatică cum este Rita Steinbach?

---

20 *Joc de cărţi ca belota (n.a.)*

Încă nu găsise răspuns la această întrebare când ajunse la *Frankfurter Hof* cu barul lui cu lemnăria închisă la culoare. Nu se compara cu atmosfera catifelată de la „Louis les Putes”…

*
* *

Leipziger Strasse nu mai avea nimic de ascuns pentru Malko, după o zi întreagă de supraveghere. Mulţumea lui Dumnezeu că nu se făcuse mai frig. Dar începuse să se teamă că va fi observat, cu toate că era aglomeraţie. În fiecare dimineaţă, Rita pleca la Universitate şi se întorcea la ora cinci. După aceea, făcea un popas la „Louis les Putes” unde mânca ceva cu prietenii, apoi se întorcea acasă. Malko venea puţin mai târziu. Fireşte că erau şi momente în care nu supraveghea, dar singur nu se putea descurca mai bine de-atât.

Rita Steinbach traversă pe trotuarul celălalt fără să-l vadă. El merse în urma ei, păstrând o distanţă destul de mare. Când ajunse la Bockenheimer Warte, inima începu să-i bată cu putere. În loc să traverseze, femeia se îndrepta spre staţia de tramvai.

Malko se amestecă în mulţime. Un tramvai care mergea în oraş se apropia şi se urcă în acelaşi vagon cu femeia, dar în capătul celălalt. Într-un oraş ca Frankfurt, era imposibil să urmăreşti un tramvai cu maşina. Unde se ducea Rita Steinbach? O pândea când ajungea la fiecare staţie. Rita coborî la Hauptbahnhof, traversă şi merse pe jos pe Münchener Strasse, o arteră animată, plină de sex-shop-uri, de magazine de modă şi cafenele. De data asta, nu se ducea la Universitate… Parcurseră amândoi strada, Malko mergând în urma ei. Apoi Rita intră într-o clădire foarte modernă care avea numărul unu. Când Malko ajunse în hol, liftul urca deja. Beculeţul indica cifra cinci. La etajul cinci, era biroul companiei Austrian Airlines. Aşteptă cabina să coboare şi se urcă în lift.

Când intră în biroul minuscul, ea discuta deja cu singurul funcţionar. Malko se duse la un panou agăţat în perete unde erau multe pliante şi începu să le răsfoiască stând cu spatele la ea. Dar ciulea urechile la discuţia lor. Rita scoase din poşetă mai multe bilete de avion şi încerca să obţină banii pe tichetele nefolosite. Spunea că este ziaristă şi că a fost obligată să-şi schimbe ruta în ultima clipă.

Malko deveni şi mai atent. Oare ce însemna această

încurcătură? Rita Steinbach turuia ca o moară stricată, subliniind că toate biletele fuseseră plătite în numerar cu banii ei. Funcţionarul verifică în calculator, apoi spuse:

— Foarte bine, domnişoară, vă restitui banii pe tichete.

Începu să facă socoteala: Frankfurt-Londra, Hamburg-Frankfurt, Bruxelles-Frankfurt, Nisa-Frankfurt. Malko o asculta distrat. Deodată, abia se abţinu să nu se întoarcă. Cu aceeaşi voce egală, funcţionarul zise: „Viena-Frankfurt, trei sute treizeci şi cinci de mărci."

Ciudată coincidenţă. Dacă biletul pe care Rita îl restituia acum era chiar tichetul folosit de terorista Inge Klein cu care călătorise pe numele de R. Steinbach?

Capitolul V

În timp ce angajatul număra biletele, Malko lăsă pliantele şi ieşi în grabă. Era extrem de emoţionat. Rita Steinbach ieşi de la Austrian Airlines şi o luă pe Münchener Strasse, urmând aceeaşi rută. Malko stătea ca pe jar. Oare cui avea să dea banii?

Se simţi frustrat. Tânăra se duse direct la Universitate şi dispăru în clădirea masivă şi solemnă. Acolo putea să se întâlnească cu oricine. Malko se duse la maşină. Nu ştia ce să mai creadă. Cel mai simplu lucru era, fireşte, să se ducă direct la BKA şi să povestească tot ce văzuse. Rita Steinbach va fi prinsă în câteva minute. Dar ce va urma după asta? Existau puţine şanse ca ea să-şi dea drumul la gură... A doua soluţie era să continue urmărirea, în speranţa că fata îl va duce la oamenii pe care îi ajuta. Numai că el singur nu putea să facă mare lucru... Rămânea cea de-a treia soluţie, dar şi cea mai nebunească.

*

* *

Malko crezuse că Rita nu va pleca în veci de la „Louis les Putes". Era la a patra bere, când ea se hotărâse în sfârşit să se ducă acasă. Aşteptă să ajungă pe culoar ca să se apropie şi să urce în urma ei scara care mirosea a varză şi a brânză alterată.

Auzind paşi, între etajele al doilea şi al treilea, Rita se întoarse îngrijorată şi îl văzu pe Malko, apoi continuă să urce. O ajunse din urmă în clipa în care introducea cheia în broască. Ochii de mioapă în spatele lentilelor groase se înceţoşară de teamă şi întrebă cu glas încordat:

— *Bitte schön? Was wollen Sie?*

— *Fraulein* Rita Steinbach?

— *Ja wohl. Warum...*

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

— La ora asta? Cine sunteţi?

Malko îi zâmbi ca să o liniştească.

— Am fost la *Doctor Flotte* şi v-am urmărit.

Trăsăturile Ritei se relaxară. Clătină din cap.

— Nu mă interesează treburile astea…

— Nu este ceea ce credeţi, spuse Malko. Am un mesaj pentru deţinătoarea unuia dintre biletele pe care le-aţi înapoiat în după-amiaza asta. Şi celor doi prieteni ai ei. Pentru că cel de-al treilea, viteazul Klaus Lied, nu mai este printre noi.

Vorbise calm, fără sa ridice tonul. Rita se făcu lividă şi scăpă cheile din mână. El le luă de jos, căută cheia potrivită, descuie uşa, apoi o împinse pe tânără înăuntru. Micul apartament de două camere era trist mobilat. Nu îşi scoase haina de blană, dar scoase din buzunarul interior ziarul vienez *Kurier* în care era relatat atentatul împotriva castelului său şi i-l întinse Ritei.

— Înainte de a-mi răspunde, o sfătui el, citiţi aceste rânduri.

Ea luă ziarul, îşi scoase mecanic paltonul şi rămase în picioare. Cu şoldurile rotunde şi cu nasul puţin coroiat, ar fi fost mult mai atrăgătoare fără ochelarii oribili cu lentile groase. Malko aştepta răbdător în timp ce ea citea. Rita se uită în sfârşit la el cu o privire tulbure.

— Dumneavoastră sunteţi… Malko Linge?

— Eu sunt.

O lucire de panică străbătu ochii căprui, măriţi de lentile.

— Ce doriţi? Cum de m-aţi găsit?

— Nu pot să vă răspund la a doua întrebare, zise Malko. Cât despre prima, chiar credeţi că aşa se face o revoluţie, omorând o braziliancă de douăzeci şi cinci de ani după ce a fost violată? Îi caut pe prietenii dumneavoastră. Nu sunt poliţist, nu vreau să-i bag la închisoare, ci vreau să-i omor. Înţelegeţi?

Ea se lăsă pe un scaun fără să-i răspundă, apoi se uită la

Malko.

— Înţeleg, spuse ea rar, nici eu nu sunt de acort cu asemenea porcării, dar…

— Dar ce?

— Nu pot să-mi denunţ tovarăşii, Asta niciodată, în nicio împrejurare.

Malko încercă să o intimideze.

— Ascultaţi-mă, păreţi o fiinţă echilibrată şi în toate minţile. De ce colaboraţi cu astfel de oameni? Sunt nişte asasini. Ştiu că acele bilete erau ale lor… De ce?

— Nu aveţi cum să înţelegeţi, spuse ea încetişor. Plecaţi. Sau, dacă preferaţi, denunţaţi-mă. Nu mă veţi face să mă răzgândesc. Nu pot să trădez oamenii care au încredere în mine.

— S-au purtat ca nişte sălbatici, replică Malko. Tot ce vreau este să-i am în faţă, cu arme egale.

— Poate, zise Rita, dar nu sunt toţi la fel. Unii dintre ei sunt prea cumsecade şi prea disperaţi ca să-i băgaţi în aceeaşi oală…

Mereu aceeaşi poveste: nişte comunişti pocăiţi care nu vor să hulească ceea ce au iubit… Tânăra avea lacrimi în ochi. Malko nu ştia de unde să înceapă.

— Prin urmare, nu îmi veţi spune nimic?

— Nu. Zise ea clătinând din cap. Nu pot. Plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi niciodată, că nu îi veţi găsi. Au obiceiul să se ascundă. Duceţi-vă la BKA, vor fi extrem de bucuroşi…

— Nu mă voi duce, spuse Malko. Nu pe dumneavoastră vă vreau, ci pe ei. Dacă vă răzgândiţi cumva, stau la *Frankfurter Hof…*

Ea se ridică şi îl împinse cu blândeţe afară. Coborî scara îngustă din lemn. Era trist. Se lovea de eternul zid. Singura modalitate de a-i prinde pe oamenii din RAF era o muncă de furnică. Înaintase cu pasul melcului.

*

* *

Telefonul sună. Primise veşti bune de la Krisantem, deci nu era Viena… Vocea puţin zeflemitoare a lui Max izbucni în receptor:

— Ei, aţi urmărit-o pe frumoasa Rita?

— Da, răspunse Malko.

— Şi cu ce v-aţi ales?

— Cu nimic. Am văzut unde locuieşte. Pe Leipziger Strasse, 104, la etajul al treilea. După aceea, am văzut cum îşi petrece timpul, dar nu ştiu la ce îmi va folosi.

Max râse înfundat.

— Dragă tovarăşe, nu este deloc uşor, altminteri, nu îmi pierdeam timpul luni în şir. Tipii ăştia ne ţin în şah, cu toată organizarea noastră, sunt prevăzători ca şerpii. Poate că, dacă vă veţi culca cu Rita, veţi afla ceva peste câteva luni. Însă ei îi merge vestea că îi plac femeile frumoase... Ce intenţionaţi să faceţi?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Mai sunaţi-mă mâine. Dumneavoastră nu aţi aflat nimic în plus?

— Nu. Discutăm mult despre treburile astea, însă aceia care ne interesează sunt de negăsit. Aveţi noroc că staţi la căldurică.

Malko era mulţumit că nu îi pomenise despre biletele de avion. La ce i-ar folosi? Era sigur că BKA nu o va deranja pe Rita. Sau, tot la fel ca ceilalţi, îşi va lua uşor tălpăşiţa. Bătălia lui se termina brusc. Se hotărî să o lase în pace pe Rita vreo douăzeci şi patru de ore, apoi îşi va relua urmărirea. Îi va pune în temă şi pe cei din BKA. Până atunci, în Frankfurt, existau atâtea muzee.

*

* *

Din cauza ploii, străduţa în pantă unde se găsea Clubul Voltaire devenise alunecoasă. Acesta era găzduit într-o clădire micuţă şi roşie cu zidurile pline de afişe. Vechiul loc de întâlnire al tuturor stângiştilor din Frankfurt. Rita o luă pe Hochstrasse ca să ia tramvaiul. Ultimii participanţi la seminar se răspândeau care încotro în noaptea rece. Când dădu colţul, se ciocni de două siluete cunoscute, care stăteau lipite de zid în întuneric. Un bărbat şi o femeie care îi tăiară calea.

— Ce surpriză, nu-i aşa? zise bărbatul.

Gluga hanoracului îi ascundea în parte faţa, dar ar fi recunoscut vocea dintr-o mie.

— Nu sunteţi zdravăn că aţi venit aici, şopti Rita.

— Nu rămânem, o asigură bărbatul cu glugă. Uită-te, avem şi o rablă de maşină. Vino.

Ea îl urmă până la un microbuz Volkswagen oprit ceva mai

încolo, în care se urcară toţi trei înghesuindu-se pe scaunul din faţă. Horst Fulda îşi scoase gluga, lăsând liber părul blond şi ciufulit. Rita se uită la Inge Klein.

— Am crezut că aţi plecat.

— Nu încă, răspunse Horst Fulda, cu o bucurie puţin forţată.

Conducea cu viteză, îndreptându-se către vest. Rita nu înţelegea nimic. Ce voiau de la ea? Microbuzul ajunse în cartierul pe care îl cunoştea atât de bine. Opri lângă un gard care împrejmuia un teren viran. Horst Fulda cobori, dădu la o parte un panou, se urcă din nou la volan şi intră în garajul aflat la parterul unei clădiri părăsite. Coborî, ţinând în mână o lanternă. Cele două femei îl urmară şi intrară într-un coridor plin cu mizerii. Horst Fulda împinse o uşă care dădea spre scara unei pivniţe. Treptele erau alunecoase de murdărie şi era mai frig decât afară. Ajunseră în pivniţa în care era un scaun drept în mijloc sub un bec chior pe care bărbatul îl aprinse. Într-un colţ, erau lăzi şi geamantane.

— Stai jos, îi spuse Fulda cu amabilitate Ritei arătându-i scaunul.

Pe scară se auziră paşi, iar în prag apăru silueta lui Heinrich Stroll.

— Am văzut când aţi venit, începu el.

— Ce s-a întâmplat? Ce doriţi? întrebă Rita.

— Să ne luăm la revedere, înainte de a părăsi frumosul oraş Frankfurt, zise cu amabilitate Horst Fulda. Nu crezi că meriţi să ne luăm rămas bun de la tine?

— Ba da, răspunse Rita ezitând puţin.

Nu îşi dădea seama unde vrea să ajungă tânărul terorist. Se apropie de ea zâmbind.

— Spurcăciune!

Înjură şi o pălmui în acelaşi timp. O lovise cu toată puterea ca un smash de tenis. Rita se prăbuşi pe o parte, ochelarii îi zburară cât colo şi se lovi cu capul de sol. Şocul o ameţi. Horst Fulda înaintă un pas şi îi strivi ochelarii cu bocancul. Rita se ridică în patru labe şi strigă:

— Ochelarii mei!

— Nu-ţi fie teamă că nu o să mai ai nevoie de ei, zise Horst Fulda pe un ton liniştitor.

O ridică trăgând-o de păr şi o aruncă pe scaun. Inge Klein şi Heinrich Stroll o legară imediat cu un fir de nailon foarte subţire

care îi intra în carne şi era mai rezistent decât oţelul. În culmea isteriei, Rita începu să urle, să plângă în hohote, înşirând cuvinte fără noimă, implorând, înjurând. Horst îi trase trei palme la rând şi spuse cu voce calmă:

— Taci, că te omor!

— Dar ce-am făcut? strigă Rita.

— Spurcăciune! repetă Horst. Lucrezi cu BKA. L-ai primit pe porcul de la castel. Ne vinzi.

— Nu este adevărat, eu…

— L-ai văzut sau nu?

— Da, dar…

Horst Fulda se aplecă spre ea. O apucă de păr cu mâna stângă şi îi dădu capul pe spate.

— Nu avem timp de discuţii, spuse el cu voce blândă. Doar să ne luăm rămas bun.

Scoase din buzunar o tijă din metal subţire cât un creion şi o puse la câţiva centimetri de obrazul tinerei.

— Ştii ce-i asta? O bucăţică de spiţă de la bicicletă. Uită-te ce ascuţită este. Eu am ascuţit-o cât am stat ascuns în gaura asta de şobolani ca să scap de prietenii tăi din BKA.

— Opreşte-te! Nu sunt prietenii mei. Strigă Rita. Eşti nebun…

— Nu sunt nebun, zise Fulda.

Îi înfipse tija în ochiul drept cu un gest precis şi rapid. Apoi o scoase şi îi perforă ochiul stâng în acelaşi mod. Urletele Ritei deveniră de nesuportat. Sângele îi curgea din ochi amestecat cu lichidul cristalinului. Clătina capul în toate părţile, ca şi cum voia să scape de o insectă. Inge Klein întoarse privirea în altă parte îngreţoşată. Horst o privea fix pe tânăra căreia îi scosese ochii.

— Dacă nu ne-ai fi făcut unele servicii, te-aş fi ucis pe loc, zise el. Vezi, acum nu mai ai nevoie de ochelari…

— Să plecăm, zise Heinrich Stroll cu vocea gâtuită.

— Aşteaptă.

Horst Fulda scotoci într-o geantă şi scoase o seringă cu un ser gălbui. Se întoarse apoi către Rita, îi imobiliză din nou capul cu un gest sigur şi îi înfipse acul în ochiul stâng. Urletele inumane izbucniră iar. Horst scosese deja acul, îl înfipse în albul celuilalt ochi şi goli seringa. Ţipetele victimei erau atât de ascuţite, încât lui Inge i se făcuse pielea de găină. Horst aruncă seringa şi se uită la cei doi globi maronii şi însângeraţi ai Ritei.

— Viitoarea „ploşniţă”[21] se va uita de două ori. Spuse el.

— Ce i-ai pus? îl întrebă Heinrich.

— Acid. Nu vreau să se vindece vreodată.

Ţipetele deveneau şi mai insuportabile, întrerupte de scurte pauze de tăcere, cât timp Rita îşi trăgea sufletul.

*

* *

Malko se săturase de Frankfurt. Stătuse la pândă şaizeci de ore fără niciun rezultat. Nu putea să o supravegheze singur pe Rita douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Se făcuse şi mai frig, iar lucrătorii de la Liezen aveau nevoie de prezenţa lui. Setea lui de răzbunare se potolise brusc. Duşmanii lui nu numai că îl umiliseră, dar acum, râdeau de el. Într-o bună zi, vor fi răpuşi de gloanţele agenţilor din BKA, iar el nu va afla nimic despre sfârşitul lor…

Trebuia să gândească limpede. Venirea lui la Frankfurt era un eşec. Măcar să reuşească să-i dea pe mâna agenţilor din BKA. Ridică receptorul şi sună la recepţie.

— Pregătiţi nota de plată.

După douăzeci de minute, rula în ceaţă pe autostrada care ducea la Wiesbaden. Restitui maşina şi se duse la biroul companiei Austrian Airlines. Imediat ce dădu biletul, funcţionarul zise:

— Aveţi un mesaj. Trebuie să sunaţi urgent la numărul acesta.

Era un număr din oraş, pe care Malko nu îl cunoştea. Intră într-o cabină. Îi răspunse Max.

— Ah, mă bucur că am luat legătura. Am noutăţi. Rita Steinbach este la spital.

— S-a sinucis?

— Nu chiar. A fost găsită azi-dimineaţă pe un teren viran pe Adalbertstrasse, desfigurată cu bestialitate.

— La ce spital este?

— La St. Elisabethenkrankenhaus. Pe Ginnheimer Strasse, camera 42. Sunaţi-mă şi pe mine la acest număr. Mă găsiţi în fiecare zi între douăsprezece şi unu.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să-şi recupereze bagajele. Max nu aflase un lucru: că îi făcuse o vizită Ritei. Oare să aibă legătură cu ceea ce a păţit?

---

21 *Agent, în argou (n.a.)*

*

* *

Aproape că ieşise din Frankfurt. Spitalul Sfânta Elisabeta avea o grădină cochetă şi o capelă în apropiere. Înăuntru însă mirosea a eter şi a formol. O infirmieră stătea pe un scaun lângă camera 42. Se ridică în picioare când îl văzu pe Malko.

— Doriţi s-o vedeţi pe *Fraulein* Steinbach? Sunteţi un prieten?

— Da, spuse Malko.

Infirmiera clătină din cap.

— Nu ştiu dacă puteţi s-o vedeţi.

— De ce?

— Este foarte slăbită. Nici poliţia nu a putut să o interogheze încă.

— De ce poliţia?

— Cum. Nu aţi aflat ce i-au făcut?

— Nu.

— Este îngrozitor, sunt nişte sadici. I-au scos ochii în mod bestial.

— Vreau să o văd, spuse Malko. Spuneţi-i că mă cheamă Malko Linge.

Infirmiera deschise uşa şi o închise la loc. Apăru după câteva clipe şi spuse în şoaptă:

— Vă primeşte. Dar nu staţi prea mult.

Malko intră în salon cu inima strânsă. Rita avea ochii bandajaţi. Stătea în capul oaselor în pat.

— Vorbiţi, zise ea când îl auzi pe Malko. Vreau să fiu sigură că sunteţi dumneavoastră.

— Cine v-a făcut asta?

— Horst. Horst Fulda.

Vorbise atât de încet, încât el crezu că nu a auzit bine.

— De ce?

— Crede că lucrez cu BKA şi că mă pregătesc să-l vând.

— Dumneavoastră, dar de ce?

Mâna se mişcă uşurel pe cearceaf, ca şi cum ar fi vrut s-o caute pe cea a lui Malko. Acesta se apropie şi o cuprinse. Rita continuă cu acelaşi glas liniştit:

— În ziua în care m-am dus să schimb biletele, m-au urmărit. Au văzut că aţi urcat. Eu nu le-am pomenit de vizita dumneavoastră. Atunci, s-au gândit că lucrez mână în mână cu

dumneavoastră. Este o prostie. Aş fi putut să-i denunţ de nenumărate ori, dar sunt paranoici. Cred că toată lumea le vrea răul... Acum, viaţa mea s-a sfârşit. Aţi avut dreptate. Cel puţin, dumneavoastră v-aţi ţinut de cuvânt...

Malko era stupefiat.

— Dar nu v-aţi apărat?

— Nu m-au crezut.

Malko clătină din cap.

— De ce aţi colaborat cu oamenii aceia?

— De ce? (Vocea era înăbuşită, spartă, răguşită din cauza ţipetelor.) La început, din convingere. Am crezut în ei. Apoi, din alte motive. Ar fi trebuit să mă tem când mi-au făcut porcăria asta.

— Ce porcărie?

Ea lăsă capul în jos şi tăcu un timp. După aceea, întinse mâna spre masă.

— Acolo este un plic mare. Deschideţi-l.

Pe lângă alte lucruri de ale ei, Malko văzu un plic mare maro. Îl desfăcu. Conţinea câteva fotografii. Avu un şoc. Fuseseră făcute fără blitz, dar erau foarte clare. Era o treabă de profesionist. Vreo douăsprezece o reprezentau pe Rita în pat cu altă fată, o blondă slăbănoagă, al cărei corp deşirat contrasta cu formele pline ale tinerei femei. Erau una cu capul la picioarele celeilalte, iar poza nu scăpa nimic din activitatea lor. Un superb festival din Insula Lesbos. Jenat, Malko puse pozele în plic.

— V-au şantajat?

Rita înclină din cap.

— Da. S-a întâmplat într-o casă închiriată de „familie”[22]. Am observat că făceau fotografii, dar credeam că o făceau să se distreze. Eu am fost de multă vreme simpatizanta lor, chiar le-am făcut unele mici servicii ca „persoană legală”. Am schimbat bani, le-am făcut rost de paşapoarte, am adăpostit un tovarăş urmărit, dar nimic grav. Într-o zi, m-a căutat un tip care mi-a cerut să trec nişte arme peste graniţă. Am refuzat şi atunci au făcut aceste fotografii, zicându-mi că le vor arăta la Universitate, părinţilor mei care locuiesc într-un orăşel din Renania şi tuturor cunoscuţilor mei. M-am supus şi i-am ajutat în continuare... Aseară, înainte de a mă abandona pe terenul viran, mi-au spus că vor trimite fotografiile la ziare şi că poliţia le va

22 *Teroriştii (n.a.)*

găsi pe cele de lângă mine. Din fericire, nimeni nu a deschis plicul. Dar acum nici nu mai îmi pasă. Voi spune lumii întregi că sunt lesbiană.

Malko era stupefiat de sălbăticia şi de imprudenţa oamenilor pe care îi urmărea.

— De ce v-au trimis să schimbaţi biletele?

— Au nevoie de bani ca să plece. Cred că au probleme cu tipii din afară care îi ajută…

— Unde au plecat?

— Nu ştiu. Cred că în Italia… Acum două nopţi, Horst a venit la mine să dea un telefon. S-a închis în altă cameră, totuşi am auzit: „Pronto, pronto”… A mai fost în Italia.

— Ştiu, spuse Malko. Dar de ce a venit să telefoneze de la dumneavoastră?

— Nu au telefon acolo unde m-au dus.

— Unde?

Ea tăcu. Secundele treceau, iar Rita ridică din umeri.

— Oh, pot să vă spun, dar nu cred că mai sunt acolo. Pe Adalbertstrasse numărul 4, într-o casă părăsită, unde a fost o farmacie. Vizavi este un teren viran. (Oftă.) Acum, lăsaţi-mă, vreau să dorm.

— Ar fi putut să vă omoare.

— Ba nu. Fiindcă ştie prea multă lume că i-am ajutat. Îmi voi face mai rău. Vor împrăştia zvonul că am trădat, dar că m-au pedepsit când de fapt meritam să mor. Sunt mari şi generoşi… *Aufwiedersehen…*

Malko îi strânse mâna cu putere şi ieşi din salon în vârful picioarelor. Părăsi spitalul Sfânta Elisabeta cu o gheară în suflet. Acum trebuia să-i informeze pe agenţii din BKA. Primul lucru pe care îl făcu atunci când ajunse la *Frankfurter Hof,* sună la florăria hotelului. Chiar dacă Rita nu putea să admire florile, măcar le simţea parfumul. După aceea, formă numărul prietenului său din Wiesbaden. Se hotărâse să-i spună tot adevărul.

*

* *

Bockenheimer Warte gemea de maşini albe şi verzi şi de microbuze kaki. Tramvaiele nu mai circulau, iar Adalbertstrasse

era blocată. Închiseseră „Sparkasse”[23] care se învecina cu imobilul părăsit. Fulgarinele albe ale poliţiştilor şi caschetele verzi şi înalte confereau un aspect ciudat acestei desfăşurări de forţe. Un elicopter se aşează pe terenul viran chiar în spatele casei şi din el coborâră alţi poliţişti. Erau echipaţi cu toţii cu veste antiglonţ.

Malko era împreună cu Kurt însoţit de Wiesbaden în elicopter. Un poliţist se apropie de microbuzul în care se aflau ei.

— Casa este încercuită, îi anunţă acesta. Mi se pare că nu este nimeni.

Malko se uită la clădirea veche negricioasă care nu mai avea niciun geam întreg. Vizitase înainte imobilul de alături locuit încă, în care fiecare apartament avea grilaj la uşă ca la închisoare. Era sinistru…

— Acest lucru nu mă miră, spuse Malko.

Nici nu termină bine fraza că veni un poliţist în goană.

— În garaj este un microbuz anunţă el. Nu vrem să deschidem uşa. Oamenii noştri vor trece prin clădirea vecină. Dacă este o cursă?

După câteva secunde, se auzi o voce stridentă într-un megafon:

— Clădirea este încercuită. Ieşiţi cu toţii cu mâinile ridicate.

Zeci de arme erau îndreptate spre clădirea veche. Timp de zece minute nu se întâmplă nimic. În fine, cineva venise să-i ia pe Malko şi pe Kurt. Intrară în garajul a cărui uşă fusese deschisă din interior. Poliţiştii înconjuraseră microbuzul vechi. Portiera era deschisă şi zăriră înăuntru un teanc de sticle cu gaz. Un specialist în pirotehnie le explică:

— Dacă deschideam uşa, totul sărea în aer… Bine că am fost prevăzători…

Sonderkommandos din BKA începuseră deja să scotocească ascunzătoarea ca să găsească cele mai neînsemnate indicii şi să le introducă în baza lor de date. Malko schimbă o privire cu Kurt. Nu mai aveau ce face aici. Se duseră la Mercedes-ul înaltului funcţionar care staţiona pe Bockenheimer Warte. Malko îşi spuse că, dacă ar fi avut nefericita idee să vină singur, acum ar fi fost o torţă vie.

*

23 *CEC (n.a.)*

* *

— Am folosit informaţia dumneavoastră, începu Kurt. Italienii m-au ajutat şi pot să vă spun că Horst Fulda a sunat la un număr din Roma care aparţine unui apartament de pe Via di Porta Maggiore la numărul 38, închiriată pe numele de Maria Rossi...

— Extraordinar! izbucni Malko. Italienii i-au dat de urmă.

— Încă nu, zise Kurt, nu le-am spus despre ce este vorba. Dacă plecaţi la Roma, preferăm să începeţi singur ancheta. Sunteţi mai potrivit...

— Cred că o să plec în Italia, spuse Malko.

Kurt îi zâmbi cu înţelegere.

— Foarte bine. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea dumneavoastră. Să luaţi legătura cu omologii mei de la Roma. Pe unul îl cheamă Mario di Santini. Este chestor în DIGOS[24] şi numărul doi în lupta împotriva terorismului din Roma. Lucrează în Ministerul de Interne. Celălalt este căpitanul carabinierilor dintr-o unitate mai specială, direct sub ordinele generalului de la Chiesa. Noi îi spunem Sergio. Îi voi anunţa, dar nu le pomenesc de Maria Rossi. O să le spunem că faceţi o anchetă în legătură cu teroriştii germani refugiaţi în Italia. Vom vedea ce se va întâmpla. Dacă îl scoateţi din bârlog pe Horst Fulda, voi interveni în mod direct. Îl vrem mort sau viu.

Având în vedere ce fel de personaj era, era mai bine să fie mort. Mercedes-ul îl lăsă la hotel. La plecare, Kurt îi strânse viguros mâna. Imediat ce ajunse în cameră, Malko sună la Liezen. Spre marea lui bucurie, îi răspunse Krisantem în persoană.

— Am ieşit din spital, zise turcul. Mă simt mult mai bine. Pot să vin şi eu?

— Nici vorbă, răspunse Malko, eu plec la Roma, iar dumneata nu vorbeşti italiana. Şi pe urmă, nu vreau să aveţi vreo complicaţie! Cum merg treburile?

— Ca melcul, mărturisi Krisantem. Este foarte frig. Au refăcut deja tavanul din sala de bal, *Eure Hoheit.*

— Foarte bine, zise Malko. La Roma, voi sta la hotelul *Excelsior.* Plec mâine.

Această cruciadă de unul singur îl întinerea. De data aceasta nu mai avea Compania în spate. Dar îl susţinea o forţă mai presus de el: dorinţa fierbinte de a se răzbuna. Care pe care: ori

---

24 *Prefect. Direzione Generale Organizzazione Speciale (n.a.)*

el, ori Horst Fulda. Se întreba dacă tânăra teroristă nu lăsase intenţionat un firişor ca să-l atragă în Cetatea Eternă. Ca să-l ducă la pieire.

Capitolul VI

O ceaţă tăioasă acoperea autostrada A 16 care lega aeroportul Fiumicino de Roma, transformând minunaţii pini sub formă de umbrelă în nişte uriaşe ciuperci cenuşii. Parcă era în Polonia. Funcţionarii companiei Alitalia erau în grevă, ca de obicei, lucru care făcea aeroportul şi mai sinistru, cu solul lui de bitum negru. Toată aerogara gemea de carabinieri înarmaţi până-n dinţi. În decursul ultimelor cincisprezece zile, Brigăzile Roşii ale Columnei Romane au asasinat un general al carabinierilor, au răpit un judecător şi au organizat o revoltă în închisoarea Trani, ameninţând printre altele că aruncă în aer câteva hoteluri de lux. Peste tot, plutea ameninţarea.

La volanul unui Alfa-Romeo închiriat, Malko avea în faţa ochilor figura bărbătească a lui Horst Fulda. Omul pe care venise să-l vâneze la Roma şi care lăsa mereu în urmă câte o dâră de sânge.

Frumoasa autostradă se pierdu brusc într-un labirint de bulevarde triste, cu nenumărate tramvaie verzi, mărginite de maghernițe sinistre şi lipsite de indicatoare. Lângă fiecare edificiu public, carabinierii cu veste antiglonţ vegheau după sacii cu nisip. Intrase în Roma.

Ca prin minune, după nenumărate ocolişuri, Malko ajunse în sfârşit pe Via Veneto. Ambasada americană era exact lângă hotelul *Excelsior,* găzduită de un palat maiestuos din stuc roz. Astfel îi va fi mai uşor să ţină legătura cu ambasada. Parcă maşina sub copertina hotelului. Dacă şi în 1944 ar fi existat sensurile interzise, în mod sigur aliaţii nu ar mai fi reuşit să cucerească oraşul. Era nebunie curată. Pe deasupra, mai schimbau sensurile ziua în amiaza mare. Când intră, avu o mare

surpriză! Holul hotelului era luminat în întregime de lumânări.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko pe portarul distins ca un bătrân nobil roman.

— Este pană de curent, *signor.* Răspunse acesta pe un ton arogant. Ca în fiecare zi... Timp de două ore...

Lifturile nu funcţionau, iar Malko urcă patru etaje pe scări, urmat de doi hamali cocoşaţi de greutatea bagajelor lui. Întâlnea pe scară oameni cu un aer rătăcit şi cu câte o lumânare în mână. Ce ambianţă plăcută! Reuşi totuşi să se instaleze de bine de rău într-un apartament cât sala de aşteptare a unei gări, în care singurul element de modernitate era televizorul. Nu-i mai rămânea decât să ia legătura cu Mario di Santini, specialistul în lupta antiteroristă, şi cu misteriosul Sergio, căpitanul carabinierilor.

Formă numărul pe care îl avea de la Frankfurt. Ceru să vorbească cu *Dottore* di Santini şi îşi spuse numele. Aproape instantaneu, o voce se auzi vibrând în receptor:

— Vă aştept, spuse chestorul. Vreţi să ne întâlnim în faţa ministerului? Este un mic bar, *Viminale...* Într-o jumătate de oră este bine? O să vă recunosc uşor.

Malko fu de acord. La cel de-al doilea număr răspunse o voce necunoscută care îi făcu imediat legătura cu Sergio. Şi în acest caz, Roll Haupt îşi făcuse bine treaba. Carabinierul îi propuse:

— Ne întâlnim mâine la ora zece pe Via Boncompagni, în faţa clădirii cu numărul şase.

Când coborî, Malko era cât pe ce să se ciocnească cu băiatul care parca maşinile.

— Trebuie să punem un lanţ, s*ignor,* altfel maşina va fi furată...

Într-adevăr, Malko observă că toţi şoferii îşi legaseră volanul cu un lanţ şi luaseră cu ei radio-casetofoanele. La Roma se fura orice, chiar şi maşinile de poliţie. Italia se afunda uşor în haos.

Fu nevoit să se învârtească de vreo trei ori în jurul străzii Nazionale până să găsească drumul spre Ministerul de Interne, o clădire negricioasă în fundul unui mic scuar cu o monumentală rampă de acces. Barul *Viminale,* cu o cabină telefonică plasată exact în faţă, era pe o străduţă în pantă. Malko luă un tichet de la casă şi luă un espresso aşezat singur la tejghea. Aproape în aceeaşi clipă văzu apărând un bărbat scund de statură, elegant îmbrăcat, într-un costum verde, cu părul lung, dar pieptănat

impecabil, cu privirea ageră. Îi întinse o mână îngreunată de un ghiul şi de o brăţară foarte groasă.

— Eu sunt Mario di Santini, zise italianul. Vă rog să mă scuzaţi că ne întâlnim aici, dar nu îmi folosesc biroul pentru treburile strict confidenţiale. Brigadiştii şi-au infiltrat prea mulţi oameni în administraţie, aşa că ne temem.

— Cum, şi la dumneavoastră, în DIGOS? întrebă Malko mirat.

Chestorul fu servit cu o băutură ciudată: un fel de Gin-Cointreau.

— Chiar şi la noi! oftă omul numărul doi în lupta antiteroristă din Roma. S-a întors lumea pe dos. Brigadiştii se plimbă ca Vodă prin lobodă, în schimb, generalul de la Chiesa este obligat să umble în civil şi să se deplaseze cu acte false. Au răpit atâţia oameni care se credeau foarte puternici…

— Ştiţi de ce am venit eu la Roma?

— Bineînţeles! zise italianul. Am răsfoit dosarul lui Horst Fulda. Este unul dintre ucigaşii gărzilor de corp care îl păzeau pe Aldo Moro. Am reuşit să-l identificăm datorită unor „pentiti”[25]. Membrii Brigăzilor Roşii l-au „închiriat” de la nemţi pentru că este un profesionist. A rămas câteva săptămâni la Roma. Practic, noi suntem siguri că tot el l-a executat şi pe Aldo Moro.

— A venit din nou aici? întrebă Malko.

Mario di Santini deschise braţele într-un gest de neputinţă.

— Din păcate, este posibil. Dacă vă închipuiţi că acum cincisprezece zile, a răpit un judecător chiar sub nasul nostru, iar noi nu am fost în stare să aflăm unde îl ascunde! Dacă mi-aţi spune acum că toţi membrii din Rote Armee Fraktion se află la Roma, eu v-aş crede. Numai „vulpoii” generalului de la Chiesa obţin rezultate…

— De ce?

— Pentru că îi infiltrează şi îi omoară, zise pur şi simplu italianul. Noi nu ştim să facem aşa. Cum aş putea să vă ajut?

— Să-mi procuraţi informaţii despre germani.

— Este cam greu, zise chestorul. Mă voi interesa la oamenii mei de legătură. Asta e tot?

— Pentru moment.

Mario di Santini sorbi o gură din băutura lui neobişnuită şi spuse:

— Ar trebui să veniţi la mine să cinaţi şi cu nevastă-mea. În

25 *„Pocăiţi” (n.a.)*

cursul săptămânii, într-o seară.

— Cu multă plăcere, acceptă Malko.

Italianul suspină descurajat.

— O să întâmpinaţi greutăţi. Totul este putred. Sunt sigur că membrii din Democraţia Creştină îi informează şi că Aldo Moro a fost ucis cu acordul lor. Arestează mereu oameni nevinovaţi. Dacă mâine îmi veţi spune că Papa este membru în Brigăzile Roşii, eu vă voi răspunde: „De ce nu?” În fine, trebuie să plec.

Malko privi cum străbate peronul cu paşi repezi, apoi se urcă în Alfa, nu prea convins. Se pare că la Roma brigadiştii făceau legea. Prin urmare, „invitaţii” lor erau în siguranţă.

*

* *

Pana de curent se terminase şi Malko profită ca să urce cu liftul. Când intră în apartamentul cu aer bătrânesc, îl cuprinse plictiseala şi sună la Liezen. Vocea prietenoasă a lui Krisantem îi făcu bine.

— Care mai sunt noutăţile? îl întrebă Malko.

— Au terminat tavanele, îl anunţă triumfător turcul. Îi supraveghez tot timpul. V-a căutat cineva şi i-am spus că staţi la hotelul *Excelsior.* Nu am înţeles numele, dar vorbea de departe.

— Foarte bine, spuse Malko. Dacă mai sună, notaţi numele şi aveţi grijă cu burta…

Coborî în hol, dar mai înainte, îşi strecură pistolul extraplat la centură. În hol, văzu o mulţime de fete superbe, extravagant îmbrăcate. Îl întrebă pe portar, iar acesta îi spuse că va avea loc o paradă a modei.

Malko străbătu salonul şi se duse la bar, când, în acel moment, observă o fată absolut superbă a cărei ţinută sobră contrasta cu veşmintele extravagante ale celorlalte manechine. Avea o fustă neagră strânsă pe talie, cu o bluză roşie asortată din care ieşea un piept impresionant, cu picioare lungi, strânse în nişte ciorapi negri şi pantofi la culoare. Părul pieptănat pe spate îi îndulcea trăsăturile delicate.

El tocmai o studia, când privirile lor se întâlniră. Ea îi adresă imediat un zâmbet strălucitor şi se repezi la el cu un mers hotărât şi senzual.

— Gianni!

Când se opri la un metru de el, zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Oh, *scusi.* Nu sunteţi Gianni.

— Să ştiţi că îmi pare rău, zise Malko.

Necunoscuta zâmbi din nou şi spuse în engleză:

— Scuzaţi-mă, sunt mioapă rău V-am confundat cu un prieten care mi-a promis că mă conduce acasă după prezentare.

Malko o studie. Pielea mată îi trăda sângele amestecat. Pe tocuri, era mai înaltă decât Malko. Coafura aproape austeră contrasta cu senzualitatea opulentă a corpului împlinit.

— Dacă Gianni al dumneavoastră a dispărut, aş putea să-l înlocuiesc eu, sugeră Malko.

Necunoscuta se făcu roşie ca focul.

— Nici să nu vă gândiţi! În primul rând, locuiesc foarte departe, iar în al doilea, nici nu vă cunosc.

— Păcat, zise Malko dezamăgit. Dacă vă răzgândiţi cumva, mă găsiţi la bar.

Se duse să-şi comande o votcă. Trebuia să se întâlnească cu Sergio şi cu şeful Centralei din Roma. Se pregătea să ceară nota de plată, când bruneta necunoscută se ivi în pragul barului şi începu să se uite în toate părţile, sub privirile tuturor consumatorilor fermecaţi. Malko se ridică şi o scăpă de doi arabi neruşinaţi.

Se aşeză cu graţie într-un fotoliu, puse picior peste picior şi zise oftând:

— Sunt moartă de oboseală, mă dor picioarele, şi porcul ăla de Gianni s-a dus cu o blondină. Chiar puteţi să mă duceţi acasă?

— Plăcerea este de partea mea! zise Malko, mulţumit că a dat peste asemenea creatură care să-i alunge singurătatea. Ce doriţi să beţi?

— Un *J & B* dublu.

Ea întinse mâna cu degete lungi pe masă.

— Pe mine mă cheamă Ornella Antonioni. Dar pe dumneavoastră?

— Malko Linge. Sunt ziarist la *Kurier* din Viena.

După cinci minute, aflase totul despre apetisanta Ornella. Era fata unui mare vânzător de parfumuri şi făcea pe manechinul ca să nu se plictisească. Locuia într-o casă în nordul Romei. Fusese

în Statele Unite. Tatăl era unul dintre conducătorii Democraţiei Creştine. Ea părea o uşuratică, după felul în care se comporta. Avea în jur de treizeci de ani. La cel de-al treilea pahar de whisky, îşi luă piciorul de deasupra celuilalt cu o încetineală calculată, expunându-şi coapsele cărnoase.

— *Andiamo?*

— Nu vă este foame? o întrebă Malko.

— *Un po,* răspunse ea făcând o mutriţă drăgălaşă. De ce mă întrebaţi?

— Am putea să mergem să mâncăm undeva înainte de a vă conduce acasă, sugeră Malko.

— Ah, făcu ea veselă. Porc, la fel ca şi ceilalţi. S*i, perque no? Dove?*

— *Alfredo?*[26]

— *Va bene.* Dar după aceea, mă duceţi acasă, da? Nu ne plimbăm pe la periferie sau prin Villa Borghese. Sunt logodită.

*

* *

Ornella era la fel de lipicioasă ca *fetuccini* de la *Alfredo.* Cu un braţ în jurul gâtului lui Malko, cu pieptul fantastic strivit de el, îl mușca uşurel de gât şi îi spuse pentru a mia oară:

— Eşti foarte frumos. Am remarcat imediat cât eşti de frumos...

Se emoţionă când chitaristul venise să cânte la masa lor câteva melodii napolitane, încununând ceea ce făcuse puţin mai înainte vinul. Ornella luă mâna lui Malko. Probabil că logodnica făcuse această greşeală din cauza miopiei. Când îl sărutase pe gură, la sfârşitul cântecului, nu mai încăpea nicio îndoială asupra greşelii ei. Îşi împingea coapsa în piciorul lui pe sub masă. *Alfredo* devenise pentru turişti o capcană infectă. Se pomeniră în minuscula piaţă în formă de triunghi care ducea în Via della Scrofa. Ornella se sprijini de el cu tot corpul.

— *Amore mio!* şuşoti ea.

Malko îi înapoie săruturile, bucuros că şi-a început sejurul la Roma sub auspicii favorabile. Continuară şi în maşină, dar în mod discret. Ornella îşi desfăcu ultimii nasturi de la fustă ca să-i înlesnească accesul lui Malko între coapsele sale. Sub bluza roşie, pieptul stătea să plesnească. Îi fu greu să se descurce prin

26 *Restaurant celebru (n.a.)*

labirintul de străduţe fără trotuare din vechea Romă. Mai ales când Ornella îi băgă limba caldă în ureche… Merseră de-a lungul bulevardelor liniştite din Parioli. După zece seara, Roma era un oraş mort, din cauza terorismului. În fine, Ornella îi arătă lui Malko o clădire mare, albă.

— Am ajuns.

Coborâră amândoi, iar când ajunseră în faţa porţii, Ornella se întoarse şi se frecă de el, lăsându-se mângâiată fără nicio reţinere. Apoi se desprinse, ţuguie buzele ca pentru un sărut de adio şi susură:

— *Ciao, Amore!* Te sun mâine.

Malko se chinuia să-şi amintească cum se spunea „vampă” în italiană, dar nu îşi aminti şi intră împreună cu ea. Ornella duse puse degetul pe buze:

— Să nu faci zgomot.

Ca s-o ia în braţe, nu era nevoie să facă zgomot. Fiindcă încerca să scape în timp ce urca scara, el o prinse şi se clătinară amândoi pe trepte, într-o luptă vicleană. Malko era ferm hotărât să nu renunţe la plăcerea aşteptată de multă vreme. La un moment dat, ea se aşeză de-a curmezişul pe trepte, cu paltonul descheiat, iar el îi simţi muntele lui Venus lipit de pântecele lui. Crezu că bătălia era câştigată, însă ea se ridică brusc şi nu o ajunse decât pe palierul de la etaj.

Reluară lupta între etaje, pe fiecare treaptă. Când îl săruta cu pasiune, murmurând în italiană cuvinte de o vulgaritate ieşită din comun, când reuşea să scape. Înghesuind-o într-un colţ de la etajul al doilea, reuşi să-i descheie şi ultimii nasturi, iar fusta neagră căzu pe palier. Ornella se refugie la al treilea etaj, îmbrăcată cu paltonul. Imaginea coapselor lungi, strânse în nailonul negru îi trimise lui Malko un val de adrenalină în artere. O înghesui din nou pe Ornella între etaje, o culcă pe trepte şi începu să-i scoată slipul negru. Ea gâfâia, îşi încrucişa picioarele, apoi, dintr-odată, îl sărută chiar pe gură. Însă după aceea, fugi iar. Slipul îi rămase pe o treaptă. Mai avea un singur etaj, dar Malko începea să obosească.

De data asta, Ornella părea ferm hotărâtă să scape de el. Urcă treptele ultimului etaj. Malko venea în urma ei. La jumătatea drumului, se aruncă precum un jucător de rugby şi o prinse de picioare. Ea se sprijini în mâini şi rămase în genunchi, pe patru trepte. Malko înlătură paltonul care îl deranja, se lipi de

şoldurile ei, simţindu-i pielea caldă şi goală, şi fâsâitul nailonului între picioare fiindcă se zbătea. Ea se linişti din nou, chiar se arcui ca să-l simtă lipit de ea, apoi întoarse capul şi spuse cu voce rugătoare:

— Nu aici, iubitule!

Acum stătea cu genunchiul pe o treaptă, cu bustul înainte, gâfâind obosită. Când simţi virilitatea lipită de ea, Ornella se întoarse atât de brusc, că nu reuşi s-o pătrundă. Tocmai se pregătea să treacă din nou la asalt, când ea se culcă pe spate, de-a curmezişul pe scări. Înainte să-şi dea seama ce voia de fapt, simţi gura caldă învăluindu-l şi înţelese că Ornella învinsese. După ce urcaseră patru etaje şi câteva trepte! El se lăsă în voia ei epuizat, savurând mângâierea gingaşă de expertă. Ornella înălţă capul şi zise cu un râs înăbuşit:

— *Amore,* m-am născut în Bologna. Se spune că femeile născute acolo sunt cele mai bune *pompinari*[27] din toată Italia. Eşti de acord cu mine?

— Absolut, o aprobă Malko care îşi strivise pulpa de scară.

Ar fi preferat să fie în pat. Dar „supliciul" său nu dură mult. Ornella se ridică, îl luă de mână şi suiră amândoi ultimele trepte. Malko zări un hol de marmură şi se pomeni într-o încăpere dezordonată în care singura mobilă era un imens pat scund, acoperit cu blană. Într-un colţ, trona un televizor şi un video Akai cu un teanc de casete lângă el. Ornella puse aparatul în funcţiune şi puse o casetă. Ecranul televizorului se lumină, iar Malko văzu imediat două corpuri înlănţuite într-o poziţie fără echivoc. O femeie doar într-un corset, cu ciorapi şi cu pantofii în picioare era posedată în patru labe în pat.

— Mă recunoşti? îl întrebă Ornella mândră. Este un film pe care l-am făcut eu. Îmi place să mă privesc...

Îşi aruncă paltonul cât colo, îşi scoase pantofii şi îşi dezbrăcă bluza, dar îşi păstră ciorapii şi corsetul. Se apropie de Malko şi îl întrebă în şoaptă:

— Spune-mi ce îţi place. Spune-mi, sunt sclava ta.

Culcată pe pat, îl privea pe Malko în timp ce se dezbrăca, apoi începu să-i scuture sexul cu furie, apoi îl luă în gură, înşirând întruna cuvinte obscene, ceea ce într-adevăr era o performanţă. Apoi se opri brusc.

---

27 *Femei care fac sex oral (n.a.)*

— Doar n-o să ţi-o sug toată noaptea! *Scopa mi!*[28]

Limbajul ei colorat era fermecător. Se lăsă încetişor în genunchi şi ţipă atunci când Malko o pătrunse în sfârşit. Cu capul în mâini, ea se arcui şi începu să se dea înapoi cu mişcări încete de şolduri. Când îi atinse sfârcurile, o cuprinse delirul. Malko era asudat tot, deşi era frig. Cu degetele bine înfipte în carnea şoldurilor plinuţe, făcea dragoste ca un animal. Ornella striga cu gura larg deschisă. Când el se hotărî să-şi împlinească o fantezie mai veche, ea spuse cu voce hotărâtă:

— Încet.

Sarabanda începu imediat. Ornella nu avea complexe. Dacă se lăsa sodomizată la prima întâlnire, merita să facă parte dintr-un club cu circuit foarte restrâns... Malko se abţinu cât mai mult cu putinţă, afundându-se cu voluptate în drumul îngust, apoi explodă din toate puterile şi se lăsă pe o parte fericit şi sleit.

Ornella oftă cu năduf.

— N-am mai făcut niciodată dragoste ca în seara asta, spuse cu convingere şi admiraţie.

Pe ecranul televizorului, se derulau în continuare imaginile cu performanţele ei din ce în ce mai variate. Îşi aprinse o ţigară, umplu un pahar cu *J & B* şi se întinse lângă Malko, îmbrăcată cu corsetul şi încălţată cu ciorapii. El se gândi că avea ochi de drogată, foarte închişi la culoare, lipsiţi de expresie, cu voce ciudată, înaltă, cu inflexiuni vulgare.

— Este nemaipomenit că am întâlnit un bărbat ca tine, frumos, inteligent, care regulează bine, în oraşul ăsta împuţit. Ai venit demult?

— Azi-dimineaţă, spuse Malko. Fac o anchetă despre politica italiană.

— Politica e o porcărie, declară proaspăta lui cucerire. Eu ştiu, fiindcă tatăl meu face politică. Îşi petrece timpul minţind pe alţii mai tare decât pe mama... Iar oamenii de teapa lui conduc ţara.

În timp ce vorbea îşi dădea jos ciorapii.

— Vreau să dormi lângă mine, spuse Ornella. Nu-mi place să las bărbatul care a venit să se culce cu mine să plece, am impresia că sunt o târfă...

— În afară de prezentările de modă, ce mai faci? o întrebă Malko.

Ea făcu o mutriţă încântătoare.

---

28 *Regulează-mă (n.a.)*

— Ceva studii, fotografii şi mi-o trag. Am făcut filmul ăsta porno doar ca să-l scot din sărite pe taică-meu. Într-o zi, s-a întors acasă în culmea isteriei. Îl văzuse, dar nu avea curajul să-i spună mamei... Sunt o ticăloasă, nu-i aşa?

— Se poate, recunoscu el, frânt de oboseală. Vinul şi această creatură focoasă...

Ea se întinse peste el ca o plapumă şi murmură:

— Nu sunt scârboasă, dar înainte de a ne culca, vreau să te duci să-mi aduni hainele de pe scară ca să nu le găsească portarul.

*

* *

Malko căscă de să-şi rupă fălcile. Aştepta de zece minute lângă poarta de la numărul şase de pe Via Boncompagni. Era zgribulit de vântul care bătea dinspre nord. Ornella îl lăsase să doarmă până în zori, apoi începu o felaţie care ar fi trezit şi morţii din somnul etern... Reuşise să plece de la ea pe la nouă, cu perspectiva de a petrece încă o seară ca asta. Bine că avea altceva de făcut.

O furgonetă cu sigla ENEL[29] se opri lângă el. Uşa din spate se deschise şi coborî un tânăr îmbrăcat în civil, tuns foarte scurt şi se apropie de Malko.

— Eu sunt Sergio. Veniţi cu mine.

Puţin surprins, Malko se urcă în vehicul. Înăuntru se aflau patru persoane, bărbaţi în floarea vârstei, cu figuri dure. Sergio îi zâmbi lui Malko după ce vehiculul se puse în mişcare.

— Bun venit printre „vulpoi”. Prietenul nostru din Wiesbaden ne-a vorbit despre dumneavoastră şi vă stăm la dispoziţie. O să vă arătăm Cartierul nostru General din Roma. Vedeţi, ne luăm unele măsuri de prevedere...

Merseră zece minute, apoi Malko simţi cum încetineşte şi în final cum opreşte. Se aflau într-un garaj subteran, luminat cu neoane şi plini de carabinieri în uniforme. Sergio îl conduse pe Malko într-un mic birou în care era prinsă în perete cu piuneze o hartă imensă a Romei plină de semne cabalistice. Pe birou, trona o mitralieră MP 5. Lângă telefon.

— Numărul pe care îl aveţi este de aici, spuse Sergio. Cineva stă în permanenţă şi răspunde la telefon. Oriunde aş fi, primesc

29 *Ente Nazionale Elettricita (n.a.)*

mesajul într-o jumătate de oră. Ştiu ce căutaţi. Şi noi la fel. Cum aş putea să vă ajut?

Malko povesti repede despre nemţi. Carabinierul îl ascultă cu atenţie, notă numele şi îl sună pe unul dintre colaboratori.

— Vom verifica în calculatorul de la SISDE, îi explică el, dar până atunci, voi întocmi un document care vă va permite să justificaţi portul de armă şi ajutorul carabinierilor. Aveţi vreo fotografie?

Plecă cu fotografia în timp ce Malko începu să studieze hărţile de pe pereţi. După zece minute, Sergio reveni surâzător cu o hartă haşurată cu verde în mână. Carabinierul se uită la ceas.

— O să vă rog să mă scuzaţi. Acum am o misiune. Cineva vă va conduce. Ţineţi-mă la curent. *Arrivederci.*

Malko se pomeni în furgonetă în doi timpi şi trei mişcări. Carabinierii păreau mult mai eficienţi decât agenţii din DIGOS. Cu toate astea, Sergio nu părea să ia ancheta în serios. Malko fu lăsat pe Via Boncompagni şi se îndreptă pe jos către Ambasada americană.

*

* *

Şeful centralei era un uriaş pe care îl chema James Gardener. Avea fruntea îngustă şi plată, ochii gri ca şi părul, în schimb, era un tip fermecător. Avea biroul la etajul al treilea în clădirea ambasadei, care l-ar fi făcut gelos şi pe preşedintele Statelor Unite. Numai cafeaua era infectă. Într-o ţară ca Italia…

— Dragă Malko, începu el, vă înţeleg foarte bine motivaţiile, dar am primit un telex de la Langley. Vă aflaţi aici pentru o afacere personală şi nu reprezentaţi în niciun caz Compania. Fireşte că pentru tot ceea ce înseamnă „logistică”, le voi cere italienilor să închidă ochii… (Oftă.) Ar fi trebuit să mai aşteptaţi câteva săptămâni, până când oamenii lui Reagan se vor aşeza în funcţii. V-ar fi trimis nişte „puşcaşi marini”. Amărâţilor ălora ai lui Jimmy le teamă şi de umbra lor. Dacă eu personal pot să vă ajut cu ceva, sunt bucuros să o fac.

— Mulţumesc, zise Malko. Ce părere au omologii dumneavoastră despre Brigăzile Roşii?

Americanul se strâmbă.

— Sunt foarte discreţi când e vorba de afacerea lor. Ei nu prea ne spun, iar noi nu îi întrebăm. În fond, nu este treaba noastră.

Eu am auzit de acest Horst Fulda printre alţi terorişti care au fost în tranzit pe aici. Macaronarii au un acord cu palestinienii. Mai multe bombe împotriva sanctuarului... În concluzie, Roma fabrică tipi cu paşapoarte false. Ai dumneavoastră sunt racolaţi din rândul maselor.

— Înţeleg, zise Malko. Totuşi, aţi putea să-mi furnizaţi o „informaţie” despre o persoană pe care am cunoscut-o aici.

— Da, se poate.

Se gândea la Ornella Antonioni. Era mai bine să ştie cu cine avea de-a face.

— Îl cunoaşteţi pe Mario di Santini?

— Fireşte, răspunse James Gardener. Este un tip foarte bine, fiul unui general de carabinieri. Chiar lui vreau să-i cer informaţia. Băiatul lui îşi face studiile în Statele Unite. Dar, în afară de noi, nu mai ştie nimeni... Aşa e în Italia. Brigăzile Roşii aplică vechile metode ale Mafiei. Ucid o persoană ca să „educe” o sută. Aici sunt mai degrabă două sute.

Era încurajator. Malko se ridică.

— Ştiţi unde stau. Îndată ce veţi avea răspunsul, să mă anunţaţi şi, dacă vreodată sunteţi liber la prânz...

— Fireşte.

Americanul nu îi pusese nicio întrebare în legătură cu pistele pe care le-ar putea avea Malko. Era un adevărat profesionist. Semaforul de la intersecţia străzilor Veneto şi Boncompagni era stricat. Şoseaua era blocată de o masă imensă de vehicule. Lui Malko îi trebuiră zece minute ca să scape din aglomeraţie. Se îndrepta către Via di Porta Maggiore.

*

* *

La numărul 38 de pe Via di Porta Maggiore se afla o clădire imensă de un bej murdar, cu obloane verzi, pe bulevardul trist cu şine de tramvai pe mijloc şi câţiva palmieri rahitici. Era chiar lângă o benzinărie. Puţin mai departe, Porta Maggiore era doar un nod de şine de tramvai printre ziduri milenare. Malko cercetă cutiile de scrisori din hol şi găsi imediat numele căutat. Era scris cu o caligrafie perfectă: Maria Rossi – etaj 4, apartament 12. Oamenii intrau şi ieşeau întruna. Trebuie să existe cel puţin o sută de apartamente în această clădire cu opt etaje. Luă liftul vechi până la cinci şi coborî, apoi se apropie de uşa cu numărul

12. Era aceeaşi plăcuţă ca şi în hol. Deodată, în spatele lui se deschise uşa altui apartament din care ieşi o femeie.

— O căutaţi pe domnişoara Rossi? îl întrebă aceasta. Trebuie să sosească.

— Mulţumesc, zise Malko. Sunt cam grăbit, dar o voi suna. *Mille grazie.*

Se urcă în mod ostentativ în lift, coborî şi urcă din nou la cinci, apoi se ascunse pe scară ca să supravegheze. După douăzeci de minute, uşa liftului se deschise şi din el coborî o creatură surprinzătoare. Era o fată bondoacă şi durdulie, cu o coadă lungă de cal într-o parte, cu un singur cercel într-o ureche şi o gură de şmecheră. Avea nişte jeanşi vechi mulaţi pe fesele rotunde şi un pulover gros din lână care nu reuşea să-i ascundă pieptul obraznic şi pietros. Intră în apartamentul cu numărul 12, iar Malko se sui în lift. Nu avea niciun rost să fie observat. Se duse la maşină şi opri puţin mai departe. Era tulburat. Aceasta să fie fata căreia îi telefonase Horst Fulda? Mai avea şi alte ascunzători.

Ziua avea să treacă încet. Era sâmbătă, iar Maria Rossi nu lucra. Cartierul era destul de liniştit şi până la urmă, risca să atragă atenţia. Silueta Mariei Rossi apăru brusc în uşa de la intrare. Purta un soi de hanorac albastru cu o poşetă pusă de-a curmezişul şi se îndreptă cu un mers legănat spre staţia de tramvai. După câteva minute. Malko o văzu suindu-se într-unul care ducea către Porta Maggiore, la o sută de metri de acolo. Malko o urmări de la distanţă. Când tramvaiul plecă din staţie, tânăra italiancă sări din mers, trecu peste refugiu şi se urcă într-un taxi verde.

Acesta se angajă pe sub pod, apoi o luă la stânga, spre Piazza San Lorenzo. Acum Malko nu se mai plictisea. Nu aşa se comporta o studentă cuminte. Când ajunse în piaţă, taxiul vira la stânga, luând-o prin tunelul care ducea la capătul liniei. După aceea, făcu la dreapta. Via Giovanni Giolitti urca spre gară şi avea sens unic, iar toate vehiculele o luau apoi pe Via Cairoli. Taxiul se opri la colţ, iar Maria Rossi coborî şi merse mai departe cu paşi grăbiţi. Frumos mod de a scăpa de urmăritori.

Malko fu nevoit să oprească disperat pe o străduţă îngustă şi să se ţină după italiancă. Aceasta parcurse două sute de metri şi se opri lângă un Fiat 127 de culoare albă, ce staţiona chiar la colţul străzii Rattazzi. Nebun de furie, Malko văzu maşina

demarând şi dând colţul. Alergă şi el până acolo şi îi veni să strige de bucurie. Un camion bloca Via Rattazzi, la cincizeci de metri mai departe şi, bineînţeles, Fiatul 127.

Fugi ca un apucat la Alfa lui. Fusese o providenţă. Se angajă pe contrasens, pe Via Giovanni Giolitti în sunetul claxoanelor de avertizare. Avea de parcurs două sute de metri îngrozitori... Slavă Domnului că nu erau agenţi de circulaţie, iar italienii erau obişnuiţi cu astfel de treburi... Când ajunse pe Via Rattazzi, camionul era tot acolo, blocând circulaţia, iar câteva vehicule staţionau în spatele Fiat-ului alb, făcându-l pe Malko să se simtă în siguranţă.

Aşteptă cuminte să plece camionul. După aceea, îi fu mai uşor, cu toate că tânăra conducea cu viteză. Trecu pe lângă Colosseum, pe lângă Terme di Caracalla, pe podul de peste Tibru, străbătu periferia jegoasă şi depăşi un panou ce indica „Autostrada Civitavecchia”.

Malko lăsă un pic de spaţiu între el şi Fiat. Era îngrozitor de intrigat. Maria Rossi nu îşi dăduse atâta osteneală doar ca să se întâlnească cu iubitul ei. Oare unde se ducea?

Capitolul VII

Horst Fulda se uita distrat prin revista *Penthouse* în limba germană cumpărată de la chioşcul de pe Via Veneto. O puse jos şi întoarse privirea spre Inge Klein, care se culcase îmbrăcată în patul de alături. În apartament era frig, iar parcul din vecinătate era sinistru cu copacii goleşi. Tânărul terorist se străduia să nu se gândească la nimic. De mult timp nu se mai confruntase cu o asemenea situaţie. Era obligat să-şi schimbe frecvent ascunzătorile, să fugă abandonând armele altor membri ai organizaţiei, să cheltuie mai mulţi bani. Era lăsat baltă de cei care îi comandau crimele în mod obişnuit. Bineînţeles că tovarăşii italieni fuseseră foarte cumsecade. Un om ca Horst Fulda putea întotdeauna să dea o mână de ajutor. Dar suferea că se afla în mâinile omologilor lui, chiar dacă îl tratau cu respect.

— *Wie gehts*? îl întrebă Inge Klein cu voce blândă.

— Este bine, făcu Horst Fulda ursuz. Sper ca porcii ăia din BKA să nu se mişte prea repede.

— Ce o să facem? îl întrebă Inge.

Tocmai asta se întreba şi el. Telefonul pe care îl dăduse în Austria îl îngrijorase pe de o parte, dar îl şi liniştise. Nu îl mira faptul că omul vizat plecase în urmărirea lui. Doar îl neliniştea puţin, atâta tot. Se obişnuise deja cu fuga… Dimpotrivă, dacă reuşea la Roma ceea ce ratase în Austria, îi venea din nou apa la moară şi primea arme, bani şi logistică. Luase unele legături în acest sens, însă cei care comandaseră mai ezitau încă. Pentru anumite activităţi, Roma era un teren neutru. Aşteptarea era grea. Ieşea cât mai puţin din casă, citea şi pândea zgomotele neobişnuite.

Constatase cu tristeţe că Inge nu-l mai atrăgea din punct de vedere fizic, deşi avea un corp superb şi se supunea perfect dorinţelor lui. Devenise prea bărbătoasă şi nu ştia niciodată ce gândeşte. Simţind această răceală din partea lui, nu îl slăbea nicio clipă, mai ales că, odinioară, „traiul lor în comun” îi adusese lui Horst nenumărate satisfacţii. Această mică nemulţumire îl cam enerva pe Fulda. Se ridică şi dădu drumul la televizor. Se gândea cum ar putea să-şi regleze conturile cu ajutorul tovarăşilor italieni. Era un fel de serviciu contra serviciu.

*

* *

Micul Fiat alb rula pe autostradă cu viteză. Trecu pe lângă bifurcaţia din Ostia. Malko îşi spuse că se ducea la Fiumicino. Cum Maria Rossi nu avea bagaje, cu siguranţă se ducea să aştepte pe cineva. Judecând după atâtea măsuri de prevedere luate ca să nu fie urmărită, nu era vorba despre o mătuşă pe care o moştenea… Italianca lăsă maşina în parcare şi se îndreptă la Sosiri. Malko se luă după ea şi verifică discret dacă mai are pistolul extraplat, apoi intră în aeroport. Compania Alitalia era încă în grevă, deci era puţină lume. Oamenii se înghesuiau lângă balustrada care proteja uşa pe unde intrau toţi pasagerii străini care treceau mai întâi prin vamă. Malko intră repede într-o cabină telefonică şi o zări pe Maria Rossi la douăzeci de metri mai departe. Cu coapsele ei de sălbăticiune, cu jeanşii prespălaţi şi mulaţi pe fese, italianca nu trecea neobservată. Dar nimeni nu ar fi bănuit că era teroristă, cu faţa

ei de copil, cu coada de cal şi gura mică, senzuală.

Malko se uită pe tabela de afişaj. O cursă Air France venise acum o jumătate de oră. Alta a companiei Middle East Airlines aterizase în urmă cu patruzeci şi cinci de minute. Oamenii începeau să iasă.

Un bărbat micuţ de statură, cu ochelari, cu părul pieptănat pe spate, cu o valiză în mâna stângă şi o geantă pe umărul drept, ieşi pe poartă după câteva minute. Îşi plimbă privirea peste oamenii care aşteptau şi se opri la Maria Rossi. Ea îi zâmbi uşor. În acel moment, mintea lui Malko se lumină. Era Heinrich Stroll, unul dintre membrii comandoului de la Liezen.

Neamţul stătea nemişcat, cercetând cu grijă holul de la Sosiri. Malko „simţi" când acesta îşi aţinti privirea asupra lui. Rămase ţeapăn, dar nu-i folosi la nimic. Heinrich Stroll se schimbă la faţă. Fără să se sinchisească de Maria Rossi, care se apropia de el, se întoarse şi trecu înapoi.

Malko ieşi valvârtej din cabină, îmbrânci oamenii care ieşeau şi poliţistul de pază şi se năpusti la bagaje. Heinrich Stroll se dusese în fundul sălii. Se întoarse, îl zări pe Malko, băgă mâna în geantă, lăsă valiza din mână şi îndreptă spre el un pistol automat. Malko strigă peste capetele pasagerilor năuciţi.

— Heinrich! *Halt!*

Se auzi o împuşcătură, iar teroristul îşi reluă cursa în direcţia ghişeelor pentru Imigrări şi dispăru undeva în stânga. Malko o luă şi el într-acolo, ajungând la timp ca să-l vadă pe un carabinier care încerca să-l oprească pe neamţ. Se auziră două împuşcături. Carabinierul se încovoie, iar Heinrich Stroll trecu obstacolul într-un concert de ţipete de groază, apoi se năpusti spre scara care ducea la sala de îmbarcare.

În nebunia creată, Malko reuşi totuşi să treacă. Nu îşi scosese pistolul din prudenţă, fiindcă nu voia să fie împuşcat dintr-o prostie. Oamenii fugeau în toate părţile, câţiva carabinieri se adunaseră în jurul colegului rănit, alţii dădeau telefoane, iar trei îl urmăreau pe terorist.

Doi carabinieri cu un câine-lup apărură în capul scării. Văzându-l pe omul care alerga, îndreptară mitralierele şi îi barară drumul. Heinrich Stroll se opri brusc, fiind încolţit de Malko şi de poliţiştii de la Imigrări şi noii lui adversari. Se îndepărtă deodată şi se repezi la o familie cu o fetiţă care tocmai cobora. El smulse copilul, o apucă de gât şi îi propti

ţeava armei P. 38 în tâmplă, apoi strigă:

— Lăsaţi-mă să trec, altfel o omor!

Carabinierii lăsară brusc armele în jos. Alţi poliţişti apărură peste tot... Malko se apropie de un gradat şi îi arătă legitimaţia pe care i-o dăduse Sergio.

— Lucrez cu poliţia germană. Îl urmăresc pe terorist.

Carabinierul îl asculta distrat, dar îşi avertiză imediat oamenii şi îl integrară în dispozitiv. În difuzoare, o voce le cerea călătorilor să evacueze aeroportul.

Heinrich Stroll începu să urce treptele, cu micuţa ostatică, urmărit la o distanţă respectabilă de Malko şi de carabinieri. Ajunseră cu toţii pe culoarul cu podeaua de cauciuc negru ce deservea sălile de îmbarcare şi culoarele de corespondenţă. Geamurile imense dădeau direct pe tarmac, unde staţionau toate avioanele. Erau mai puţine ca de obicei din cauza grevei.

Puţinii pasageri fugeau din calea bărbatului cu arma îndreptată spre fetiţă. Puţin mai departe, carabinierii o reţineau pe mamă care urla înnebunită. Alţi carabinieri apărură în faţa lui, însă fură nevoiţi să-l lase să treacă. Malko se apropie de el şi strigă în nemţeşte:

— Heinrich! Nu poţi pleca nicăieri. Predă-te.

Teroristul se uită la el cu o privire de nebun şi nu îi răspunse. Intrase în panică şi era în stare de orice. Unii în urma celorlalţi, înaintară către capătul culoarului care deservea porţile 1 şi 5. Heinrich Stroll va încerca să „fure” un avion... Tot aeroportul era în alertă. Carabinierii alergau pe tarmac şi înconjurară aparatele. Două dintre ele porniră fără pasageri ca să nu-l tenteze pe terorist. Acesta ajunse la poarta 5, unde era un avion aparţinând companiei Saudi Arabia Airlines care zbura la Djeddah. Toţi pasagerii erau la bord. Heinrich Stroll se strecură cu micuţa şi coborî pasarela exterioară.

Malko îl urmă. Ca să-l întârzie, neamţul trase un foc în direcţia lui, apoi lipi din nou arma de capul fetiţei. Ajunse pe tarmac în momentul în care uşile avionului se închideau. Reactoarele funcţionau deja. Se terminase. Privi în jur înnebunit. Micul Fiat de ghidaj era oprit încă lângă aparat. Teroristul alergă spre el, îl ameninţă pe şoferul care coborî şi se urcă la volan împreună cu micuţa. Carabinierii îl observau de la distanţă. Nu puteau să facă nimic.

Malko coborî rampa până la tarmac. Heinrich Stroll schimbase

tactica. Va încerca să iasă din aeroport. Trebuia să-l prindă viu cu orice preţ. Cu siguranţă că el ştia unde se află Horst Fulda. Malko se întrebă dacă nu cumva alesese cea mai proastă opţiune şi nu se ocupase de Maria Rossi. Acum era prea târziu.

Un alt vehicul care servea la transportul pasagerilor staţiona ceva mai departe. Fugi până la el şi îl ameninţă pe şoferul italian cu pistolul. Acesta coborî imediat şi o luă la goană. Malko trecuse deja în viteza întâi. Fiatul 600 avea treizeci de metri avans. Malko începu vânătoarea. Ca să ajungă la ieşirea din celălalt capăt al aeroportului, neamţul trebuia să ocolească clădirea. Alte trei vehicule porniră în urmărirea lui. Trebui să facă un zigzag periculos ca să nu se ciocnească cu un Boeing 727 care făcea manevre pe pistă. După aceea, plecă de-a lungul aerogării, urmat îndeaproape de Malko.

Acesta călcă acceleratorul şi, după ce ocoli un „747” aparţinând Liniilor aeriene din Singapore, reuşi, să-l ajungă din urmă. Heinrich Stroll întoarse capul şi îl zări. În acest loc, nu exista un pasaj subteran care să ajungă în parchingul unde avea mai multe şanse să scape.

Teroristul cârmi volanul spre dreapta, însă se trezi în ultimul moment faţă în faţă cu un autobuz plin cu carabinieri. Aceştia nu fuseseră anunţaţi de prezenţa copilului, căci deschiseră imediat focul asupra vehiculului. Malko nu putea să vadă ce se petrecea, însă Heinrich Stroll pierdu brusc controlul maşinii.

Micul Fiat 600 se strecura precum un obuz printre avioanele care staţionau pe pistă, urmat de maşina condusă de Malko. Stroll reuşi să evite două dintre ele, însă se năpusti direct în echipajul unui „747” care făcea plinul. Roţile din faţă ale Fiat-ului trecură peste furtunul gros, însă vehiculul dezechilibrat se aplecă pe stânga, se rostogoli de două ori şi se ciocni în plin de cisternă într-un zgomot de fiare contorsionate.

Malko nu mai apucă să frâneze. Se auzi o mică explozie, apoi o a doua mai surdă şi o jerbă imensă de flăcări ţâşniră din cisternă, învăluind cele două vehicule ca o mantie roşie. Câteva flăcări atinseră vârful aripii Boeing-ului 747.

Malko sări din maşină. Căldura degajată era insuportabilă, chiar şi la o depărtare de douăzeci de metri. Nimic nu-i putea rezista acestui pârjol. Muncitorii cisternei fugeau cu hainele arzând... Carabinierii veniră în goană, dar fură nevoiţi să se oprească în loc. Malko se apropie atât cât putu, gândindu-se la

fetiţă, dar stătu locului ca să nu ardă de viu. Primul vehicul al pompierilor ajunse după două minute, urmat de un şir întreg. Avionul se aprinse şi el. Focul nu putea fi localizat, în pofida jeturilor de zăpadă carbonică. Din Fiatul 600 rămăsese doar carcasa înnegrită. Heinrich Stroll şi micuţa sa ostatică fuseseră carbonizaţi pe loc de căldura inumană. Malko se gândi la fetiţă cu inima strânsă. Ce coşmar îngrozitor! Se îndepărtă cu discreţie. Îi venea să verse. În vacarmul sirenelor, pompierii continuau să se lupte cu flăcările. Aeroportul fusese evacuat şi pistele închise. Ieşise pe poarta pe care intrase şi nu îl întrebase nimeni nimic.

Fiatul 127 şi şoferiţa dispăruseră, bineînţeles. Din fericire, Malko îşi notase numărul. Îşi recuperă maşina şi se îndreptă spre Roma. Nu prea avea şanse să o mai găsească pe italiancă pe Via di Porta Maggiore.

*

* *

Strângând pistolul extraplat din buzunar în mâna dreaptă, Malko sună îndelung la uşa de la etajul al patrulea, apoi îşi lipi urechea de ea. Nu auzi niciun zgomot. Palierul era pustiu. Cercetă uşa. Nu avea decât o încuietoare simplă. Scoase din buzunar o lamelă flexibilă din oţel pe care o avea de la Krisantem şi o introduse uşor în broască. Apoi o răsuci puţin şi apăsă. Uşa se deschise cu un pocnet sec. Nici măcar nu era încuiată cu cheia.

Străbătu cele două încăperi cu arma în mână. Nu era nimeni şi totul se afla la locul lui. Maria Rossi nu se întorsese încă. Închise uşa şi se instală. Informaţia furnizată de Rita Steinbach părea exactă. Brigăzile Roşii întindeau mâna colegilor lor aflaţi în dificultate. Heinrich Stroll avusese parte de un adevărat comitet de primire. Cu ceea ce mai rămăsese din cadavru, s-ar putea nici să nu-l recunoască... De unde îşi procurase arma? Malko începu să cotrobăie prin apartament. Găsi imediat un teanc de manifeste ale Brigăzilor Roşii în care erau denunţate condiţiile inumane de detenţie din închisoarea Trani. Mai scotoci puţin şi găsi, sub un curs, ceva foarte interesant: comunicatul cu numărul trei al Brigăzilor Roşii, prin care revendicau răpirea judecătorului D'Urso!

Telefonul începu să sune insistent. Se opri, apoi sună din nou

de patru ori la rând. Cineva încerca să verifice dacă poliţia descinsese în apartament. Era o şmecherie veche de când lumea... Prin urmare, mai exista o mică şansă ca ei să se întoarcă... Malko îşi continuă percheziţia şi îşi nota toate numerele de telefon şi toate adresele.

Pe neaşteptate, lângă pat, zări nişte caractere gotice. Se aplecă şi luă de jos principalul cotidian din Frankfurt, *Frankfurter Allgemeine* din ziua precedentă. Era primul semn palpabil că Fulda se afla probabil la Roma şi că a stat în acest apartament. Trebuia să-l găsească neapărat.

Capitolul VIII

Orele se scurgeau cu greutate. Se lăsase întunericul. Nici telefonul nu mai suna. După ce scotocise tot apartamentul, lui Malko i se închideau ochii. Îl tentau două lucruri. Logic era să-i spună lui Sergio tot ce aflase despre rolul Mariei Rossi în acţiunea celor doi nemţi. În acest caz, va dispărea fără urmă... Cu toate că numai ei sau Mario di Santini ar putea să cerceteze numărul Fiat-ului 127.

Se îmbolnăvea la gândul că Horst Fulda ar putea fi răpus de alte gloanţe decât de ale lui. Din tot comandoul care semănase moarte şi distrusese castelul, rămăseseră doar Inge Klein şi Horst Fulda... Cel puţin, atâta aflase el până acum. Maria Rossi făcea legătura între nemţi şi Brigăzile Roşii. Se uită la ceas. Se făcuse opt şi jumătate. Nu avea niciun rost să rămână aici toată noaptea. Ieşi închizând uşa în urma lui. Via di Porta Maggiore era animată. Cei pe care îi căuta se ascunseseră în acest mare oraş. Se întoarse la hotel dezamăgit. Cumpără ultima ediţie a publicaţiei *Il Messagero.* Prima pagină anunţa pe opt coloane tragedia din Fiumicino. Era vorba despre un terorist.

Se pare că poliţia nu sesizase prezenţa Mariei Rossi. Mama fetiţei fusese dusă la spital, iar distrugerile de pe urma incendiului se ridicau la miliarde de lire. Teroristul carbonizat nu putuse să fie identificat. Ce încurcătură! Malko îşi spuse că trebuia să-l anunţe pe Sergio. În timp ce străbătea holul, auzi o voce care îl strigă:

— Malko! *Stronzo! Disgraziato!*

La fel de sculpturală, Ornella, cu ochii de cărbune şi cu pieptul ei agresiv, alerga spre el. Îl sărută pe gură sub privirile dezaprobatoare ale portarului şi îl luă de braţ.

— Eşti un ticălos! strigă ea. Mi-o tragi, nu îmi trimiţi flori şi nu mă inviţi la masă!

Asta îi mai lipsea! Malko făcu haz de necaz.

— Am avut multă treabă, spuse el, am fost în Fiumicino din cauza atentatului.

Pantera începu numaidecât să murmure:

— *Bambino mio!* În seara asta am venit să-ţi fac un serviciu. Te interesează politica, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Malko. De ce?

Ornella vorbi în şoaptă:

— În seara asta, trebuie să iau cina cu un ziarist de la *Expresso,* Stefano Ruggieri. Are legături cu Brigăzile Roşii... Te interesează?

— Bineînţeles, zise Malko.

Faptul că lucra sub acoperire era un lucru bun. Dacă el nu îi cunoştea decât pe Horst Fulda şi pe Maria Rossi, alţi membri din Brigăzile Roşii, puteau să-l identifice. Dar trebuia să aibă mintea limpede. Ornella se miră când îl văzu strâmbându-se.

— Minunat, spuse el, unde mă duci?

— În Trastevere. Vino, sunt cu maşina.

Nici măcar nu apucă să se schimbe. Sub copertină, era parcat un Ferrari negru, compact, ca un dric mai micuţ. Băiatul care parca maşinile se grăbi să-i deschidă portiera italiencei. Aceasta îi zâmbi lui Malko.

— În seara asta conduc eu. Asta în cazul în care nu mai vrei să mă conduci acasă.

Demară, lăsând o dâră neagră pe asfalt, în timp ce un şofer de autobuz îi arăta pumnul. Malko se lipi de scaun. Ornella izbucni în râs.

— Este atât de nărăvaşă, încât a trebuit să-i dau valium, spuse ea. Mă placi în seara asta? Nu mi-am pus ciorapi, deşi este foarte frig...

Ornella conducea cu viteză, ambalând îngrozitor motorul, pe străduţele atât de înguste, încât avea impresia că le ia tencuiala în mers. Opri în mijlocul oraşului vechi, într-o piaţetă încântătoare şi îl luă pe Malko de mână. Trecură pe lângă

fântâna Trevi a cărei marmură strălucea în noapte. Apoi o luară pe o străduţă fără nume. Pe o uşă minusculă scria: *Al Moro.* Malko intră în bistroul fermecător care era compus din mai multe încăperi. Când trecu Ornella, absolut toţi bărbaţii se opriră din mâncat.

*
* *

Stefano Ruggieri avea mustaţa pe oală, ochii veseli şi mânca precum un porc flămând. Engleză nu prea ştia, iar germană, ioc. Ornella făcea pe interpreta, grăbindu-l şi bruscându-l. Din când în când, îi mai arunca o privire lui Malko peste masă, ca să-l cântărească. Îi pusese câteva întrebări despre presa austriacă, capcane uşor dejucate de Malko. *Kurier*-ul de Viena nu era prea cunoscut, iar redactorul-şef era un vechi prieten. Prin urmare, nu exista niciun risc. Schimbaseră câteva păreri în legătură cu Brigăzile Roşii. Ornella se aplecă spre italian şi zise cu voce tare:

— Parcă ai spus că o să-i faci legătura, nu-i aşa?

Stefano se uită în jur speriat.

— Şst! Eşti nebună?

— Ascultă, începu Ornella, vreau să mă duci, *mio amore.* Îi faci un serviciu care îţi va aduce o groază de bani.

— Dacă aş putea obţine un interviu cu unul dintre conducătorii Brigăzilor Roşii, accentuă Malko, voi plăti bine. Până la zece mii de dolari. Ziarul meu este bogat.

Italianul clătină din cap.

— Nu vă promit. Tot ce pot să fac este să vă iau cu mine la viitorul meu interviu. Dar trebuie să fim foarte prudenţi. Dacă află poliţia, ne arestează pe amândoi… S-a înţeles?

— Da, zise Malko. Când?

— Nu ştiu. Întotdeauna mă anunţă în ultima clipă. Trebuie să am telefonul dumneavoastră ca să vă anunţ la orice oră din zi sau din noapte. Altminteri, s-a terminat.

Ornella îşi strecură limba ascuţită şi jucăuşă în urechea lui Malko.

— Îţi voi ţine companie, *pulce mia…*

Încurajatoare perspectivă. Ziaristul era cam rezervat. Malko îşi spuse că se înhămase la o treabă grea… Dacă dădea nas în nas cu Horst Fulda, nu era de joacă… Mai cu seamă, Brigăzile Roşii nu trebuiau să facă legătura între ziaristul austriac şi omul

care îi urmărea pe fugarii din RAF. Acum nu mai putea să dea înapoi. Dulcea Ornella îl prinsese involuntar în capcană. Terminară de mâncat în timp ce discutau despre Brigăzile Roşii.

— Câţi sunt în Roma? îl întrebă Malko.

— Nu se ştie, spuse ziaristul. Columna romană trebuie să aibă vreo cincizeci de membri. Totul este foarte ermetic. Sunt împărţiţi în celule de câte trei sau patru. Numai unul îi cunoaşte pe ceilalţi. Deasupra lor, este Direcţia strategică, iar şi mai sus, Direcţia politică. Dar nimeni nu ştie cu adevărat cine este capul. Se zvoneşte că ar fi Mafia. Sau dreapta... sau chiar creştin-democraţii... ori KGB. Dispun de bani, ucid, sunt bine informaţi. Nu cutează nimeni să le stea dinainte. Priviţi: în trei săptămâni, nu am fost în stare să găsim nicio ascunzătoare de-a lor...

— De ce? întrebă Malko.

Ziaristul zâmbi.

— Vă voi spune o poveste care vă va face să înţelegeţi. Acum cincisprezece zile, au arestat un vatman. Ştiţi de ce? Era pensionat de zece ani pentru că a orbit de tot. Un invidios l-a denunţat... Vă imaginaţi ce complicităţi au existat pentru ca acest lucru să dureze zece ani? Ei bine, la fel se întâmplă şi cu Brigăzile Roşii. Au simpatizanţi peste tot, care întorc capul atunci când este cazul. În plus, inspiră frică pentru că ucid. Iar oamenii preferă să lase carabinierii să rezolve problemele...

— De ce a fost omorât Aldo Moro? întrebă Malko. Din punct de vedere moral, era distrus, iar politic, terminat... Nu a servit la nimic.

Stefano Ruggieri îşi mângâie mustaţa amuzat.

— Nu înţelegeţi deloc Italia. Vă amintiţi unde a fost găsit cadavrul lui Aldo Moro? Chiar la jumătatea drumului dintre sediile PCI[30] şi al Democraţiei Creştine. Or, Aldo Moro a fost omul apropierii istorice... Asasinarea lui a vrut să însemne: „Nimeni să nu mai facă aşa ceva.” O chestie subtilă, totuşi. De atunci, nimeni nu a mai încercat.

— Aşadar, Brigăzile Roşii sunt manipulate de forţele de dreapta?

— Nu neapărat. KGB-ul nu are chef să se alieze cu Democraţia Creştină. Mafia, cu atât mai puţin, căci comuniştii n-o prea iubesc. Ah, domnule, nu e chiar aşa simplu...

— Hai să mergem, zise Ornella căscând. Îţi voi explica restul

30 *Partidul Comunist Italian (n.a.)*

în pat. Mereu este la fel…

Afară era frig, iar străzile fără trotuare erau pustii. Ornella se agăţă de braţul lui. Ziaristul plecă imediat, după ce Malko îi dăduse numărul de telefon de la *Excelsior.*

*
* *

Ornella trecu ţanţoşă prin faţa portarului de la *Excelsior,* după ce băiatul îi garase Ferrari-ul cu mult respect. În lift, se lipi de Malko şi începu să-l sărute cu nesaţ.

Malko se simţi uşurat când coborî din ascensor. În apartament, Ornella se duse direct la bar şi începu o sticlă de *J & B,* apoi trase o duşcă din sticlă. După aceea, îşi scoase fusta şi apăru în corset şi cu ciorapii negri, iar pantofii îi străluceau în luminile de pe Via Veneto. Înaintă spre Malko legănându-şi şoldurile.

— *Caro mio,* acum o să mi-o tragi.

Pe Malko îl speria o asemenea făptură. Dar îi simţi crupa fermă sub degete şi îi mai veni inima la loc.

*
* *

Se auzi o bătaie în uşă, iar Malko se duse să deschidă. Se trezi cu un bărbat care căra două geamantane imense.

— Ce-i cu astea? îl întrebă el speriat.

— Sunt ale mele, zise Ornella care veni în spatele lui. Dimineaţă, în timp ce tu dormeai, l-am sunat pe majordom şi i-am spus să-mi aducă câteva lucruri. Vom rămâne câteva zile aici…

— Cum câteva zile? întrebă Malko fără să se chinuie să priceapă.

Ornella îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Da, *bambino mio.* Nu l-ai auzit pe Stefano? Trebuie să te găsească în orice moment. De aceea rămânem în hotel şi mi-am adus mai multe ţinute ca să te seduc. Ştiu că bărbaţii adoră schimbările. O să vezi…

Malko nu-i mai atrase atenţia că Stefano i se adresase numai „lui” şi nu „lor”. Nu era prea frumos din partea ei. Era sechestrat în centrul Romei de o nimfomană. Îi dădu zece mii de lire bărbatului şi intră în cameră. Ornella începuse să se îmbrace

deja cu un costum din piele neagră. Era promiţător.

Pieptul mulat în pielea neagră părea şi mai impresionant. O adevărată Walkirie, dar întruchipând un personaj negativ. Îi aducea aminte de Nada, însoţitoarea lui Horst Fulda. Oare venise şi ea la Roma? Revedea în minte ferocitatea cu care terorista se repezise la Vanja…

— La ce te gândeşti? îl întrebă Ornella, care îl încolăci ca o şerpoaică.

— La tine, fireşte, zise Malko. Şi la prietenul tău. Stefano. Aş vrea să sune.

— *Figlio di putana!* scrâşni Ornella. Vasăzică te plictiseşti cu mine? Nici nu mă mai regulez cu tine.

Încă o promisiune pe care avea să nu şi-o ţină.

*

* *

Horst Fulda mototoli *Messagero* plin de furie. Ştia să citească în italiană destul ca să înţeleagă în mare sensul articolului, mai ales că era însoţit şi de fotografii. Inge luă ziarul şi aruncă o privire pe prima pagină.

— Heinrich a murit, spuse ea.

— Evident. Doar nu-i o salamandră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse neamţul cătrănit. Poate vom afla când va veni Maria şi ne va povesti. Ea trebuia să-l întâmpine la aeroport. Dar ziarele nu pomenesc nimic despre ea. E ciudat.

Tăcură, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru… În Italia, închisorile gemeau de „pentiti”[31]. Dacă Maria trecuse în tabăra cealaltă, vor afla în curând, când vor sosi carabinierii. Puteau să existe mai multe explicaţii la tăcerea ei. Ori fusese arestată şi nu vorbise încă, ori se ascundea, neştiind dacă este urmărită sau nu. Oricum, era o idioţenie.

Bineînţeles că el mai cunoştea şi alţi membri în Brigăzile Roşii, dar nu ştia unde se ascund. Numai Maria ştia unde să-l găsească… Citi pentru a zecea oară telegrama codificată pe care Heinrich o trimisese de la Paris, înainte de a se urca în avion. *Offered Hospital Record in Rome.*

Acest lucru însemna că cei care comandaseră acceptau încă o încercare. Heinrich trebuia să întâlnească pe aeroportul

31 *„Pocăiţi” (n.a.)*

Fiumicino un curier cu un paşaport diplomatic libian sau sud-yemenit care să-i dea logistica necesară operaţiunii din Roma. Ceea ce explica faptul că putuse să se apere. Acum, aceste arme dispăruseră o dată cu el. Rămâneau puştile de vânătoare ale Brigăzilor Roşii. Cam puţin pentru un atac aşa cum îi plăcea lui Horst Fulda.

Inge se ridică şi îşi trase puloverul în jos ca să-şi pună în valoare sânii. Nu făcuseră dragoste decât o singură dată de când veniseră la Roma.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea.

Fulda clătină din cap.

— Nu. Mă duc să mai aflu câte ceva…

Pândea zgomotele de pe scară şi uşile trântite ale liftului. S-ar putea să vină Maria cu veşti ori carabinierii.

*
* *

Malko privea cu tristeţe pe fereastră chioşcul de ziare de la intersecţia străzilor Veneto cu Boncompagni. Un manechin făcea fotografii. Strada i se părea un univers inaccesibil, o altă lume. Lăsă perdeaua să cadă. De trei zile de când stătea închis în hotel, nu pleca de lângă fereastră decât ca să se ducă la restaurant, la bar sau în hol. Numai gândul că trebuia să facă sex îl îngreţoşa. Ornella alterna momentele de tandreţe băloasă ca de melc cu impulsuri sexuale feroce care îl storceau ca pe o cârpă.

Orele treceau. Îl sunase pe Stefano Ruggieri, dar acesta fusese scurt, parcă s-ar fi temut să nu fie ascultat. Din fericire, vremea de la Roma nu îl îmbia să iasă la plimbare. Refugiul lui era cada… Dar nici acolo Ornella nu-l lăsa în pace.

Uneori, avea senzaţia că această nimfomană era făcută din altceva, dintr-un lucru adevărat. Însă, se refugia numaidecât în isteria ei sexuală. Fireşte că putea s-o trimită la plimbare, dar de ce ar face-o? Măcar reuşise să-i spună lui Sergio numărul Fiat-ului 127. Primise repede răspunsul. Era o maşină furată. Tot datorită lui Sergio, reuşise să verifice că ascunzătoarea de pe Via di Porta Maggiore fusese părăsită după incidentul de la Fiumicino. Acum nu mai avea niciun indiciu, nici măcar nu mai ştia dacă Horst Fulda mai era încă la Roma. Tot ceea ce îi rămânea era speranţa realizării unei legături cu Brigăzile Roşii

cu ajutorul ziaristului. Asta poate că ar declanşa ceva. Dar fusese nevoit să se rezume să discute cu Sergio despre pista pe care voia să o exploateze singur. Italianul avusese eleganţa să nu-i reproşeze absolut nimic.

Se simţea prins în capcană în acest oraş murdar, trist, friguros, vâscos, în care oamenii minţeau şi fugeau. Ar fi dat orice ca să afle unde se ascunde Horst Fulda ca să se poată răzbuna. Să-l distrugă pe omul care venise să-l omoare în propriul castel. Altceva nu mai conta. În meseria lui, nu era iertată nicio slăbiciune. Prin urmare, trebuia să rămână la Roma şi să urmeze pista.

— Haide să mâncăm, spuse el ca să nu se mai gândească.

Ornella termină de încheiat rochia de seară care îi făcea fantasticul piept à la Mae West şi mai grandios.

*
* *

Telefonul sună exact în clipa în care se întorceau. De data asta, Ornella nu se clinti din loc. Malko auzi în receptor o voce înăbuşită.

— Eu sunt, vă aştept jos peste zece minute.

Stefano Ruggieri închisese deja. Malko se întoarse către Ornella.

— Este Stefano. Mă aşteaptă.

Ornella îşi aruncă geanta pe un fotoliu şi se apropie de Malko îmbrăţişându-l cu o blândeţe neobişnuită.

— Fii atent. Brigăzile Roşii sunt foarte periculoase.

— Asta mi-e meseria, răspunse Malko. Sper că nu voi sta mult.

Îşi puse paltonul. Pistolul extraplat rămăsese în buzunar. Malko o sărută pe Ornella distrat. În sfârşit, se întâmpla ceva. Era atât de nerăbdător, încât coborî pe scări cele patru etaje şi ieşi în uşa hotelului. Vântul bătea mai rece ca oricând. Stefano Ruggieri se ivi de pe Via Boncompagni, cu gulerul paltonului ridicat.

— Aveţi paşaportul austriac?

— Da. Unde mergem?

— Încă nu ştiu, spuse ziaristul. Am primit un telefon la ziar care mă anunţa că este ceva pentru mine în pubela de pe Via de Gesu. Poate că a fost o „intoxicare”, dar trebuie să verific…

Acţionează şi în acest mod.

Se urcară în Fiat-ul ziaristului şi o luară pe Via Bissolati, îndreptându-se către Piazza Venezia. Apoi, Ruggieri folosi un traseu complicat ca să ajungă pe Via de Gesu care se intersecta cu Corso Vittorio Emanuele, o străduţă îngustă fără trotuare, care se înfunda în centrul vechi, mărginită de magazine de ţesături, toate închise. I se părea sinistru. Stefano zări o pubelă imensă din sârmă cu un sac mare de plastic în ea. Băgă mâna înăuntru şi scoase un plic. Pe el era numele lui scris cu litere mari şi roşii. Îl deschise, citi mesajul, apoi îl puse în buzunar.

— Cred că este ceva grav, spuse el. Trebuie să ne ducem la Villa Borghese, lângă o cabină telefonică unde ne vor suna. *Andiamo.*

Se urcară din nou în Fiat. Stefano Ruggieri părea nervos.

— Tot timpul fac aşa? îl întrebă Malko.

— Da, sunt foarte prudenţi. Ne supraveghează ca să fie siguri că nu ne urmăreşte poliţia. Dacă o anunţăm, ne trezim ciuruiţi de o puşcă de vânătoare. Ei le spun *azzotomenti,* adică „ologeală”. Este primul avertisment. Un ziarist din Milano a fost împuşcat în picioare pentru că ascunsese un emiţător în maşină. Îi informa pe carabinieri…

Trecură iar prin Piazza Venezia şi, după un traseu complicat, ajunseră pe Via Sistina, trecând pe lângă monumentalele scări ce coborau în Piazza di Spagna. Cerul se mai limpezise puţin, iar acoperişurile din Trastevere se distingeau sub clarul de lună. Se afundară pe aleile întunecate din Villa Borghese, cel mai mare parc din Roma. Frigul le alungase chiar şi pe prostituate. Stefano Ruggieri se îndreptă spre mijlocul parcului pe o alee mărginită cu statui din marmură, nişte pete albe în întuneric. Coborî, apoi se opri. Malko zări o cabină telefonică.

— Acolo, zise italianul.

Se duse să verifice dacă telefonul funcţiona. După aceea, se puseră pe aşteptat. Lăsară motorul să meargă ca să se încălzească. Trecu o jumătate de oră, apoi patruzeci de minute… În fine, se auzi soneria. Stefano sări din Fiat. Ascultă câteva clipe în receptor, apoi reveni în goană.

— S-a lămurit. Ne întâlnim cu cineva la periferia estică.

— Ei ştiu că suntem doi?

— Da, le-am spus adineauri. Cel cu care am discutat nu a obiectat. Mă cunosc.

Reluară cursa în noapte, străbătând toată Roma. Ajunseră la capătul străzii Nomentana, la un soi de bulevard care înconjura o parte din oraş, cu tuneluri şi cu porţiuni de şosele suspendate care, la Tokyo, nu ar fi mirat pe nimeni. Acestea mergeau pe deasupra şirurilor de blocuri, iar şoseaua urca şi cobora ca un „montagne russe”. Deodată, Malko zări în lumina farurilor o imagine neaşteptată, înălţată într-un parking pustiu care servea la reparaţiile urgente. Era o călugăriţă cu o rochie lungă de culoare închisă şi cu boneta specifică pe cap. Stefano Ruggieri încetini imediat şi se îndreptă spre ea.

— Iat-o, spuse el.

Opri lângă călugăriţa care se apropie. Schimbă câteva vorbe cu ziaristul în şoaptă, apoi se urcă în spate. Maşina porni. Malko se strădui să-i vadă faţa acestei ciudate mesagere în oglinda retrovizoare. Reuşi totuşi când trecu pe lângă un felinar. Bătăile inimii se accelerară brusc. Sub bonetă, zări trăsăturile senzuale şi copilăreşti ale Mariei Rossi. Nu avu răgazul să-şi pună unele întrebări. Falsa călugăriţă se aplecă înainte şi scoase dintre pliurile rochiei un mic pistol Beretta cu ţeava scurtă. Ea îl puse brusc în ceafa lui Malko şi ordonă:

— Să nu te opreşti şi să faci ce îţi spun, că altfel îi trag prietenului tău un glonţ în cap.

Capitolul IX

Malko avu senzaţia că a primit o minge de plumb în plexul solar. Stefano Ruggieri, care stătea cu mâinile pe volan, era livid, dar calm. Bâigui fără să întoarcă capul:

— *Ma!* Am urmat instrucţiunile.

— *Coglione!*[32] se răsti falsa călugăriţă.

Liniştea se lăsă în maşină. Pistolul era lipit de ceafa lui Malko. Se întrebă dacă brigadiştii ştiau că este înarmat. Pentru moment, era neputincios. Mergeau tot pe la periferie. Străbăteau acum cartierele populare cufundate în întuneric. Şoseaua cu două sensuri se reduse la o panglică îngustă între două şine.

32 *Imbecilule! (n.a.)*

— Când ajungi la capăt, îi zise călugăriţa şoferului, o iei în sens invers. Mergem pe Via Nomentana. Dacă vezi carabinieri, să nu cumva să încetineşti…

Stefano Ruggieri se apropie de capătul drumului, întoarse şi plecă în direcţia din care veniseră. Malko simţea ţeava pistolului Beretta în ceafă. Pe măsură ce înaintau, Malko îşi dădea seama că Horst Fulda era pe cale să atingă punctul final. În loc să-l lichideze cu mâna lui, pusese la cale această răpire a Brigăzilor Roşii. Cum de aflaseră brigadiştii de legăturile lui cu Ruggieri? Noaptea avea să se termine rău pentru el… Ziaristul nu suflase o vorbă. Judecând după trăsăturile încordate, Malko îşi dădea seama cât de îngrijorat era. Şi el îşi punea unele întrebări. Ziarul său, *Expresso,* era considerat simpatizant al Brigăzilor Roşii. Prin urmare, trebuia să existe un motiv serios pentru această „greşeală”.

Malko se blestemă în gând că nu îi spusese lui Sergio de această întâlnire. Ajunseră pe Via Nomentana, iar „călugăriţa” îi ordonă lui Ruggieri să o ia pe aleea din dreapta.

— *Alto!* zise ea în sfârşit.

Stefano Ruggieri opri în faţa unei porţi cu grilaj aparţinând unei proprietăţi particulare. Pe bulevardul larg, treceau puţine maşini. Se găseau într-un cartier rezidenţial care avea stingerea la zece seara.

— Coboară din maşină şi sprijină-te de poartă cu mâinile depărtate, îi ordonă „călugăriţa” în italiană.

Ziaristul o ascultă. Când luase poziţia cerută, Maria Rossi i se adresă lui Malko de data asta în engleză:

— E rândul tău. Coboară cu mâinile pe cap.

Malko nu avu încotro şi o ascultă. O lua în serios. Fiindcă era un pic de lumină, reuşi să vadă că piedica pistolului Beretta era ridicată. Stefano Ruggieri avea trăsăturile descompuse.

— Nu mai înţeleg nimic, zise el. Aş crede că pe dumneavoastră vă vrea…

— Trebuie să fie o greşeală, zise Malko.

Calculă în minte că avea nevoie de trei secunde ca să pună mâna pe pistolul extraplat, să-l scoată, să-i ridice piedica şi să tragă. Însă, în trei secunde, cineva care îl ameninţa deja cu arma avea timp să tragă de două ori.

„Călugăriţa” scoase afară mâna în care ţinea pistolul. Deschise o portiţă de lângă cea mare cu grilaj.

— Intraţi! le ordonă ea. Mergeţi încet.

Malko zări în semiîntuneric soclurile unor statui şi asemănarea clădirii cu un palat construit pe o movilă.

— Unde suntem aici? îi suflă Malko lui Stefano.

— La Villa Torlonia, răspunse ziaristul în şoaptă. Este una dintre fostele proprietăţi ale lui Mussolini. Până anul trecut a fost închisă. Au redeschis parcul şi acum renovează clădirea. În parc sunt păstrate toate statuile din epoca nazistă. Fireşte că noaptea este închisă pentru public.

Malko se întoarse. Via Nomentana părea foarte departe acum. Înaintau pe întuneric, numai pata deschisă la culoare a Mariei Rossi se distingea în spatele lor. Stefano Ruggieri îşi şterse fruntea şi zise speriat:

— Sper să fie bine.

Ajunseră într-un soi de peristil acoperit, înconjurat de coloane dorice. Din umbra zidului unde stăteau ascunse, apărură brusc două siluete. Malko distinse un bărbat cu barbă şi cu mustaţă stufoasă cu aer de intelectual, iar lângă el, un tânăr cu trăsături foarte frumoase, cu aer dur, cu un fular în jurul gâtului şi cu o puşcă de vânătoare sprijinită de cot. În mâna stângă avea o lampă cu acetilenă care ţiuia şi care le lumina chipurile cu o lucire slabă. Acesta începu să vorbească blând, cu intonaţii de canalie ce trădau un limbaj de cartier sub aspectul sofisticat.

— Stefano, îl recunoşti pe *il Professore* Serengeti?

— S*i, Si,* zise ziaristul cu glas sugrumat.

Malko rămase nemişcat. Profesorul Giovanni Serengeti, un fugar, era unul dintre oamenii cei mai căutaţi din Italia, creierul Brigăzilor Roşii.

— Şi pe mine mă recunoşti, Stefano, continuă tânărul cu voce blândă. Sunt Tullio...

— S*i,* admise Stefano Ruggieri, te recunosc. *Ma que...*

— Taci din gură. Profesorul vrea să facă o declaraţie. Tu îi traduci.

Numele acesta nu îi spunea nimic lui Malko, însă presupunea că este periculos, dacă se lua după reacţia lui Ruggieri. Profesorul Serengeti începu, apăsând cuvintele, traduse de ziarist pe măsură ce vorbea.

— Spune că am mare noroc că mă aflu aici în seara asta, căci voi asista la procesul unui mare duşman al poporului şi la condamnarea lui şi că va trebui să scriu un articol în ziarul meu

că acest proces se va desfăşura după regulile Tribunalului Poporului şi că sentinţa va fi executată pe loc.

Stefano Ruggieri înghiţi în sec şi se întoarse către Malko.

— Cine eşti?

Dar Tullio răspunse în locul lui Malko cu o voce periculos de calmă:

— Stefano, ai fost îngrozitor de imprudent. Omul pe care ni l-ai adus este un agent imperialist extrem de periculos care a abuzat de credulitatea ta. Dar ţinând cont de contribuţiile tale anterioare, nu vei suporta pedeapsa maximă, în schimb, vei fi judecat şi tu. Imediat după el.

— Dar eu nu am făcut nimic! protestă ziaristul, voi aţi fost de acord să mă întâlnesc cu el.

— Taci din gură! îi porunci Tullio. Te văicăreşti mai târziu.

La poartă, se auzi un zgomot de motor. În faţă, se opri un vehicul. Ţeava puştii de vânătoare se ridică spre Malko, care stătea cu mâinile pe cap. Falsa călugăriţă se dădu un pas înapoi, ţinând în continuare pistolul în mână. Malko îşi dădu seama că nu va primi niciun ajutor din partea ziaristului... Ba dimpotrivă. Pândea zgomotele care veneau de la poartă. Aceasta scârţâi, apoi se auziră paşi pe pietrişul de pe alee.

Trei siluete înaintau către locul în care se găseau. Mai degrabă ghici decât îl recunoscu pe Horst Fulda însoţit de Inge Klein şi de un necunoscut. Tullio zise în italiană:

— Spune-i să între în casă cu mâinile pe cap. Procesul poate să înceapă.

Malko îşi privea duşmanul venind spre el. Horst Fulda avea de ce să se distreze. Malko se grăbise să cadă în cursă. Totul fusese aranjat de la bun început. Dar mai ales, cu simţul publicităţii caracteristic membrilor Brigăzilor Roşii, care vor face din execuţia lui un obiect de propagandă. Horst Fulda urca scările fără să se grăbească.

*

* *

— *Va, Va,* zise Tullio care ţinea puşca de vânătoare îndreptată spre Malko.

Îi arătă cu lampa o uşă. Malko intră. Interiorul palatului era slab luminat de câteva lumânări groase răspândite cam peste tot. Era un spaţiu gol, un soi de curte interioară, în mijlocul

căruia se găsea un taburet şi, în spate, un drapel negru imens cu o stea roşie cu cinci colţuri, emblema Brigăzilor Roşii, susţinut de două beţe. Acesta era locul în care avea loc procesul.

Sala aceasta era înconjurată de o galerie susţinută de coloane. Lumina lumânărilor lăsa să se ghicească pictura de pe tavan. În urmă cu patruzeci de ani, toate astea trebuie să fi fost splendide. În dreapta, se întrevedea o scară ce ducea la primul etaj. În afară de porţiunile luminate, totul era cufundat în întuneric. Din Via Nomentana, nu se vedea nimic înăuntru. Brigadiştii erau liniştiţi pentru ceea ce făceau.

Lui Malko îi rămâneau mai puţin de zece metri de parcurs. O dată aşezat pe taburet la lumină, iar adversarii la adăpostul întunericului, nu mai avea nicio şansă. Luă decizia într-o fracţiune de secundă. Adversarii parcă îi citiseră gândurile.

În dreapta lui, cam la douăzeci de centimetri, era o lumânare groasă. Inspiră adânc cu toată forţa şi suflă în lumânare. În acelaşi timp, se aruncă pe burtă, se sprijini în mâini şi se rostogoli în partea stângă, după un stâlp. Exact la timp.

O explozie asurzitoare se auzi în spatele lui. Plumbii scrijeliră pardoseala şi ricoşară în stâlpul care îl proteja. Când se ridică, avea deja pistolul extraplat în mână. Trase la întâmplare. Împuşcătura era modestă în comparaţie cu explozia puştii de vânătoare, dar destul de eficientă pentru ca Tullio să se lipească de o coloană. Malko se repezi spre o porţiune întunecată şi alergă aplecat până la scară. Înşelat de reflexiile luminii, Tullio trase încă o dată, la câţiva metri de Malko. Lucirea şi zgomotul erau înspăimântătoare datorită ecoului din sala goală.

Malko se lovi cu piciorul de prima treaptă şi începu să urce. Auzi strigăte şi fasciculul lanternei mătură zona în care se găsea, chiar deasupra lui. Apoi auzi un pocnet sec ce îi dădu fiori pe şira spinării. Tullio îşi reîncărcase arma. Malko trase din nou la întâmplare ca să acopere zgomotul paşilor pe scară. Poate că împuşcăturile aveau să alerteze pe cineva.

Ajunse într-un spaţiu descoperit. Era un fel de palier mai îngust. Cercetă pe bâjbâite o încăpere goală cu tavanul prăbuşit şi urcă mai departe, ajungând într-o sală imensă ale cărei goluri se vedeau în noapte. Scara se oprea aici. Dedesubt, se auzeau tropăituri, înjurături, şoapte. Trecuseră la asalt. Fireşte că se putea apăra cu pistolul, însă nu ştia dacă brigadiştii aveau

grenade sau nu. Singurul mijloc de scăpare era să sară pe fereastră în parc şi să dispară în noapte. Traversă în fugă sala. Când ajunse la mijloc, auzi sub picioare o pocnitură, iar piciorul stâng intră până la şold în podeaua putredă. Lovitura a fost violentă şi extrem de dureroasă. Ameţit, Malko pierdu câteva secunde să-şi recupereze pistolul pe care îl pierduse în cădere. Încercă să scape din capcană sprijinindu-se în braţe, dar avea senzaţia că aşchiile de lemn îi intrau în carnea coapsei. Fasciculul luminos al lanternei apăru la intrarea în încăpere şi se plimbă dintr-o parte în alta. Din fericire, la înălţimea unui om, lucru care îl salvă. Auzi o voce care spuse într-o germană stricată:

— Nu este aici. Cred că a ajuns deja pe terasă.

Malko rămase nemişcat, încercând să stea lipit de podeaua prăfuită. Lumina lanternei dispăru. Auzi jos paşi şi strigăte disperate. Cu foarte mare prudenţă, întinse mâna şi bâjbâi după pistol. Dar nu îl găsi. Probabil că arma căzuse în gaură, printre scânduri. Se scurseră câteva minute. Zgomotul paşilor pe scară îl alertară. Unul dintre terorişti urcă şi cercetă palierul de deasupra lui. Apoi o altă încăpere la acelaşi etaj. Nu renunţaseră, fiind convinşi că nu trebuia să scape nepedepsit. Malko încercă să scape de poziţia incomodă în care stătea. Genunchiul stâng îl durea îngrozitor. Strânse din dinţi, reuşind în fine să iasă din capcana de moloz şi de scânduri, apoi se întinse cu burta pe solul inegal, trăgându-şi sufletul. Plecă în patru labe să-şi caute pistolul. Dar nu îl găsi. Ciuli urechile. Jos nu se mai auzea niciun zgomot, deşi era sigur că teroriştii nu plecaseră, ci îl pândeau. Îşi masă coapsa ca să-şi pună sângele în mişcare. Nu părea să fie rupt, însă abia putea să meargă.

Acum era sigur că nu va mai găsi pistolul. Dar mai exista o soluţie: să rămână aici până în zori, dar şi ceilalţi puteau să facă la fel şi îl descopereau. Fără armă, chiar că nu avea nicio şansă. Înaintă încet de-a buşilea şi ajunse la o deschizătură, încercând să nu facă zgomot. Acest lucru dură câteva minute. Tot nu se auzeau zgomote jos. Aceste goluri dădeau pe o terasă care se prelungea în spatele clădirii. Un parapet din piatră îl ferea de priviri. Malko se lipi de zid şi cercetă parcul. Întunericul îl proteja, dar îl împiedica totodată să-şi vadă adversarii. Peluza cu statui era în pantă lină. Înaintă cu grijă şi zări dedesubt o maşină într-o mică grădină. Brusc se auziră nişte pocnete.

Cineva urca scara încetişor.

Îşi luă avânt şi încălecă parapetul, apoi sări în gol. Nu se aşteptase ca şocul să fie atât de violent, deşi pământul era moale. Rămase în patru labe câteva secunde, apoi auzi un strigăt din casă.

— Di qua! Di qua!

Un fascicul luminos apăru printre coloanele dorice, prinzându-l în raza lui. Ţâşni ca un iepure speriat, sări gărduleţul grădinii şi o luă la goană pe peluză. Dintr-un balcon, se auzi o voce strigând în germană:

— Schnell! Er ist hier! [33]

Era glasul lui Horst Fulda. Instinctiv, Malko se întoarse brusc şi se ascunse după soclul unei statui. În spatele lui izbucni o serie de împuşcături foarte aproape şi din statuie zburară aşchii de marmură. Urmă o rafală foarte scurtă, după care se instală liniştea. Horst Fulda aştepta. La parter, se auziră chemări şi tropăituri. Probabil că nu înţelegeau de ce nu riposta. Malko îşi încordă toţi muşchii, ieşi din ascunzătoare şi se adăposti după un copac. Izbucniră mai multe împuşcături. Dacă ajungea în vârful colinei, pe partea cealaltă, era la adăpostul gloanţelor.

O luă la fugă pe terenul descoperit. În acest timp, Horst Fulda îşi încărca arma, ceea ce îi dădea un preţios răgaz lui Malko. Când tirul sacadat începu, se confunda deja cu tulpinile rahitice ale palmierilor. Nici măcar nu îşi irosi timpul să alerge ca bezmeticul, ci ajunse în vârf şi îşi dădu drumul pe versantul celălalt al colinei. Ajunse la poale, sperând să nu întâmpine vreun obstacol de netrecut. Era doar un zid pe care se căţără ca o maimuţă, dintr-un singur elan, şi ajunse sus gâfâind, apoi sări în partea cealaltă, cu tâmplele zvâcnind.

Privi în jur şi zări o plăcuţă: Via Siracusa, o străduţă liniştită şi pustie. Începu să alerge cu gura căscată respirând anevoie şi se întoarse să vadă dacă era urmărit. În sfârşit, după ce parcurse vreo trei sute de metri, ajunse pe o arteră principală perpendiculară pe Via Nomentana. Zări o firmă luminată: *Tavola Calda.* Se năpusti înăuntru. Patronul voia să închidă şi îi aruncă o privire îngrijorată. Malko îi întinse o hârtie de o mie de lire, ceru o fisă şi o cafea mare.

După câteva clipe, obţinu legătura cu Mario di Santini la numărul lui personal.. Italianul îl întrebă numaidecât cu nelinişte

33 *Repede! Este aici! (n.a.)*

în glas:

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am scăpat de Brigăzile Roşii, zise el. M-au răpit împreună cu un ziarist de la *Expresso* şi ne-au dus în Villa Torlonia. Cred că mai sunt încă acolo…

— În Villa Torlonia! Dar e închisă noaptea!

— Nu şi pentru ei.

— Unde sunteţi acum?

Malko îi explică.

— Vin imediat, zise chestorul. Îi anunţ repede şi pe cei din DIGOS.

Malko se întoarse la cafeaua lui, sub privirile bănuitoare ale patronului. Încerca să-şi calmeze bătăile inimii. După câteva minute, sunetul strident al unei sirene de poliţie trezi cartierul adormit. O maşină Alfa albastră opri în faţa localului cu un scrâşnet de frâne din care coborâră patru civili, înarmaţi cu pistoale-mitralieră şi cu veste antiglonţ. Malko se duse la ei.

— Nu este aici… Unde e *Dottore* Mario di Santini?

Patronul restaurantului se uită la invazia din modestul lui stabiliment cu panică şi stupefacţie. În spatele maşinii de poliţie, se opriră patru microbuze pline cu carabinieri, poliţişti pe motocicletă şi un alt Alfa în care era Mario di Santini, fără cravată. Lipseau doar bombardierele… Aparatele de radio ale tuturor vehiculelor funcţionau fără întrerupere. Carabinierii se împrăştiaseră la întâmplare pe strada pustie.

— Villa Torlonia este încercuită, îl anunţă Mario di Santini.

— Este o veste bună, zise Malko. Dar, cum sunt fuduli de urechi, nici nu v-au auzit venind.

— Să mergem să vedem, îi propuse italianul.

Malko se urcă în Alfa lui, iar convoiul se îndreptă către Via Nomentana. Acolo erau alte maşini de poliţie, iar cei pe motociclete blocau şoseaua. Un proiector îşi plimba raza prin parcul castelului. Mario di Santini îi dădu o vestă antiglonţ lui Malko. Acesta o refuză.

— Sunt sigur că nu mai este nimeni!

Înconjurat de un comando format din doisprezece carabinieri înarmaţi până în dinţi, deschiseră poarta cu grilaj şi alergară către casa cu coloane. Proiectoarele luminară o formă întinsă pe jos, sub peristil. Era ziaristul Stefano Ruggieri care gemea într-o baltă de sânge. Era împuşcat în picioare de mai multe gloanţe.

Carabinierii încercuiră clădirea, în timp ce rănitul era îngrijit. Malko luă o lanternă şi intră în clădire încadrat de carabinierii cu mitraliere.

Drapelul Brigăzilor Roşii era încă acolo împreună cu câteva lumânări şi cu taburetul pe care Malko trebuia să fie „judecat”… Lumină încăperea cu lanterna puternică. Tavanul era splendid pictat, deşi unele plăcuţe lipseau. Această sală pentru recepţii era grandioasă. Avusese şansa nesperată că nu îşi rupsese piciorul printre scândurile scoase din podea. Urcă scara împreună cu micul grup de carabinieri şi de poliţişti în civil şi găsi încăperea unde căzuse. Peste tot era plin de găuri. Cu ajutorul lanternei, îşi găsi pistolul extraplat căzut între două grinzi şi îl strecură discret în buzunarul interior al paltonului de blană, apoi coborî. Mario di Santini nu şedea o clipă locului, ci dădea ordine peste ordine carabinierilor care împânzeau grădina.

— Am găsit multe cartuşe goale, zise acesta.

— Nu mă mir, răspunse Malko, au încercat să mă omoare.

— O să-i găsim.

Cu metodele lor „discrete”, aveau puţine şanse…

— L-am văzut pe un oarecare profesor Giovanni Serengeti, spuse Malko.

— Serengeti! (Avu impresia că ochii poliţistului aveau să sară din orbite.) L-aţi văzut într-adevăr?! Noi îl căutăm de trei ani. Este cel mai periculos dintre toţi. Un rătăcit, un derbedeu care a pregătit asasinatul lui Aldo Moro. Cum de aţi reuşit să vă întâlniţi cu el?

— Prin intermediul lui Stefano Ruggieri de la *Expresso.* A crezut că sunt un ziarist austriac. Vă voi spune mâine mai multe amănunte, acum mă duc să mă culc. În seara asta, mi-a ajuns. Ah, mi-am adus aminte. Era şi Horst Fulda cu el.

*

* *

Malko împinse uşa apartamentului strângând din dinţi ca să nu geamă de durere şi ţinându-şi coapsa rănită. Era întuneric. Ornella se plictisise să-l aştepte. Intră în cameră. Lampa de pe noptieră care ardea îi permise să vadă că adormise pe patul nefăcut, cu corsetul, ciorapii negri şi cu pantofii în picioare. Era o imagine emoţionantă. Încercă să nu o trezească, se duse la

baie şi dădu drumul la apă ca să umple cada. Se dezbrăcă şi văzu un imens hematom pe coapsa stângă. Apa fierbinte îi făcu bine. Se relaxă şi făcu bilanţul zilei în liniştea binefăcătoare. Întâlnirea de la Villa Torlonia fusese o capcană bine ticluită. Cineva îl identificase pe Malko şi ştiuse că avea legături cu Stefano Ruggieri. Era sigur că fuseseră Brigăzile Roşii, căci nemţii nu dispuneau de „captatori" în Roma. Horst Fulda aflase repede, iar ceea ce se întâmplase dovedea că avusese informaţii serioase despre Malko. Numai două persoane puteau să-i spună mai multe amănunte: Stefano Ruggieri şi Ornella. Pe hol se auzi un zgomot. Ornella îşi strecură capul pe uşa întredeschisă.

— Te-ai întors?

— Da, răspunse Malko. Te miră?

Ornella se aşeză pe marginea căzii, cu sânii în dreptul feţei lui Malko şi căscă.

— Nu! În poveştile de acest gen, sunteţi plimbaţi ore întregi. (Se aplecă şi îi văzu vânătaia.) Oh. Dumnezeule! Ce ai păţit?

— A fost o răpire, spuse Malko. Eu am scăpat, dar prietenul tău, Stefano, a fost ologit.

— Stefano? De ce?

— Întreabă-i pe ei. Ne-au întins o cursă. Era cât pe ce să fiu împuşcat. El este acum la spital.

Ornella Antonioni băgă mâna în apă şi începu să maseze cu blândeţe coapsa lui Malko.

— Brigadiştii ăştia sunt demenţi, oftă ea. De ce au vrut să te omoare şi pe tine? Au crezut că îi spionezi sau ce?

— Probabil, zise Malko.

— *Mamma mia!* exclamă tânăra. Stefano va avea necazuri cu SISDE. Şi eu la fel, dacă vor afla că am organizat o întâlnire cu Brigăzile Roşii. Nu avem voie… Poate că mă vor aresta…

— O să vin cu portocale, îi promise Malko.

— *Monstro!* Şterge-te repede ca să mă ocup de tine…

— Nu, zise Malko cu fermitate. Acum vreau să dorm.

Vexată, Ornella îşi retrase mâna şi ieşi din baie. Malko închise ochii, relaxându-se în apa caldă. Ce se întâmplase între momentul în care o văzuse pe Maria Rossi la aeroport şi răpirea în care era implicată? Cine îi ajutase pe brigadişti să pregătească această capcană? Dacă ziaristul de la *Expresso* o manipulase pe Ornella? Se întinse. Mâine avea o zi plină.

Prietenul lui, Sergio, ar putea să-l ajute să verifice unele lucruri. Data viitoare voia să lovească el primul.

Capitolul X

Informaţia figura în editorialul de pe prima pagină a ziarului *Messagero*, însoţită de fotografia lui Stefano Ruggieri, ziaristul „ologit”... *Novo Delitto del Brigate rosse.* Plus fotografiile făcute la Villa Torlonia. Se pomenea de prezenţa unui ziarist străin, fără însă a da numele lui Malko. Dimpotrivă, Stefano Ruggieri fusese pus sub pază ca să nu-i denunţe pe răufăcători... Malko împături ziarul şi se ridică în picioare ca să o urmeze pe secretara lui James Gardener. Şeful Centralei din Roma avea şi el ziarul pe birou.

— E vorba despre dumneavoastră?

— Da, răspunse Malko. Era cât pe ce să vă bag la cheltuieli pentru înmormântare...

Îi povesti despre noaptea furtunoasă. Americanul îl asculta nepărând deloc surprins.

— Aţi avut mare noroc... Ciudată poveste, dar aici totul este ciudat. Oamenii de la *Expresso* au fost întotdeauna apropiaţi de Brigăzile Roşii. Cred că a fost o mânărie. Aţi fost urmărit, căci sunt foarte puternici în ceea ce priveşte anchetele locale... Apropo, în legătură cu Ornella, le-am cerut italienilor informaţii. Acestea au venit imediat. Este o fată de familie bună, puţin cam excentrică, nebună după corpul ei, însă nu s-a băgat niciodată în politică. Este mai degrabă de dreapta, simpatizantă a MSI...

— Cine v-a furnizat toate aceste date?

— Mario di Santini, după cum v-am mai spus. Toate cererile de informaţii sosesc în biroul lui...

— Mulţumesc. Mai aveţi şi altceva?

— Da, poate. Fiindcă am avut mai mult timp liber, ieri am răsfoit „dosarul” predecesorului meu în legătură cu Brigăzile Roşii şi am descoperit o chestie care vă va interesa cu siguranţă. La trei ani de la înfiinţare, SID[34] a arestat zeci de simpatizanţi. Justiţia însă i-a eliberat pe majoritatea dintre ei...

34 *Servizio d’Informazione Democratica (n.a.)*

Omologii noştri ne-au trimis dosarul la cererea FBI. Priviţi.

Scoase o foaie mare de hârtie cu vreo douăzeci de fotografii cu fete şi băieţi. Acestea datau din 1973. Malko citi textul. Erau simpatizanţi ai Brigăzilor Roşii arestaţi în urma unui denunţ făcut de un „pentiti”. Unii dintre ei erau şi mai tineri. Americanul puse arătătorul pe legendă.

— Uitaţi-vă la fata asta: Maria Ave Doraventi, optsprezece ani. O mică şi curajoasă simpatizantă de stânga. A negat mereu apartenenţa la Brigăzile Roşii. A fost eliberată după cincisprezece zile de detenţie. Fotografia ei vă spune ceva?

— Pentru Dumnezeu! izbucni Malko.

Fotografia era portretul în creion al „Mariei Rossi”, fata din ascunzătoarea de pe Via di Porta Maggiore şi falsa călugăriţă. Avea faţa rotundă şi puţin copilăroasă.

— Evident, zise americanul, toate italiencele seamănă între ele, dar merită să verificăm… Pe atunci, locuia cu părinţii.

— De necrezut! exclamă Malko. Cum de nu au reacţionat italienii până acum?

James Gardener zâmbi cu subînţeles.

— Dragă prietene, dumneavoastră ignoraţi un mic amănunt din viaţa de aici. În 1974, într-un mare avânt republican, Aldo Moro a dizolvat Serviciile Secrete italiene, a distrus toate fişierele carabinierilor, ale poliţiei şi ale SID. Unii membri din SISDE au reconstituit câteva dintre ele, dar nimic coordonat. Acesta este unul dintre motivele pentru care brigadiştii sunt în libertate. Aldo Moro a plătit cu viaţa această porcărie, căci toţi aceia care au participat la răpirea lui au fost deja terminaţi. Am fi putut să dăm de o pistă…

Malko rămase mut de uimire.

— Unde o putem găsi acum pe această Maria Ave?

Americanul îi cercetă fişa.

— Pe atunci, locuia la părinţii ei într-un sătuc din sud-estul Romei, Valmontone, situat la treizeci de kilometri, pe Via Casilina. Există două ipoteze: ori lucrează într-o clandestinitate absolută, ori militează în secret…

— Ar fi de mirare să lucreze în clandestinitate, observă Malko. După lovitura de la Fiumicino şi povestea de la Villa Torlonia. Ştie că s-ar putea să o identificăm…

— Bineînţeles, zise americanul, dar ne aflăm în Italia… La Fiumicino nu a fost observată decât de dumneavoastră, iar

aseară a fost deghizată... Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu le-aş spune italienilor, căci vor descinde ca de obicei cu tancuri şi cu elicoptere...

— Puteţi să contaţi pe mine, zise Malko. Mă voi ocupa chiar astăzi. Vă mulţumesc.

— Când a fost arestată, observă James Gardener. Era o simplă *postina*[35]. Se pare că a avansat.

Malko nu voia să-l contrazică. Mai simţea şi acum ţeava pistolului Beretta în ceafă, în maşina ziaristului.

*
* *

Biroul lui Mario di Santini era plin de fotografii. Malko găsise un mesaj la *Excelsior* prin care i se cerea să treacă urgent pe la Ministerul de Interne. Imensa clădire neagră cu acoperişul plin de antene închise la culoare părea mai sinistră ca oricând. Deasupra holului era o pancartă mare pe care scria: *Il delitto non rende*.[36]

Chestorul îl primi pe Malko cu braţele deschise.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, începu el. Ca să-mi confirmaţi ceea ce mi-aţi spus aseară. Priviţi. Recunoaşteţi pe vreunul dintre oamenii aceştia?

Malko se aplecă deasupra portretelor etalate pe birou. Recunoscu unul imediat. Era al bărbatului cu puşca de vânătoare.

— Pe acesta, zise el.

Mario di Santini clătină din cap cu furie.

— *Porca Madonna!* Este Tullio Calvani. Cel mai periculos dintre ei. Un pederast şi un gigolo. Este întreţinut de poponarii bogaţi pe care îi stoarce apoi de bani. Unuia i-a tăiat beregata şi a intrat la puşcăria Trani. Acolo i-a cunoscut pe brigadişti. L-au ajutat să evadeze. De atunci lucrează cu ei. Este un psihopat. A ucis două gărzi de corp ale lui Aldo Moro şi credem că tot el l-a împuşcat pe generalul Verdi acum cincisprezece zile. Nu suntem siguri că se mai află în Roma.

— Pot să vă liniştesc în această privinţă, căci aseară era, zise Malko.

— Este singurul pe care îl recunoaşteţi?

---

35 *Militantă de bază (n.a.)*

36 *Crima nu plăteşte (n.a.)*

Malko se mai uită o dată la fotografii. O alese pe cea a unui bărbos.

— Şi pe acesta. Giovanni Serengeti.

— Bine, admise poliţistul.

Malko aruncă o privire şi fotografiilor cu fete. În niciuna dintre ele nu era Maria Ave.

— Nu aţi identificat-o pe „călugăriţă”?

— Încă nu, mărturisi Mario di Santini. Voi alcătui portretul-robot. Nu este niciuna de aici?

— Nu, nu cred... Cum se face că un om atât de căutat ca Serengeti are cutezanţa să-i dea un interviu unui ziarist în centrul Romei?

— Porcul ăla de Stefano Ruggieri a susţinut că nu-l recunoaşte! Îi voi spune judecătorului să-i mai adauge un cap de acuzare. I-a fost frică.

Mario di Santini îşi aprinse o ţigară şi spuse descurajat:

— Dacă nu aş fi nevoit să plătesc studiile băiatului meu, mi-aş da demisia. Ţara asta e un putregai. Preşedintele firmei Martini, care a fost răpit de brigadişti, a zăcut o lună la ţară într-o văgăună şi a fost găsit din întâmplare de carabinieri. Numai că Beppe este în Statele Unite şi mă costă de mă usucă. Abia peste doi ani îşi ia diploma.

— Unde este?

— La Berkeley University, spuse cu mândrie poliţistul. Asta este fotografia pe care mi-a trimis-o.

Luă o ramă de pe birou şi i-o întinse lui Malko, iar acesta se uită la ea din politeţe. Într-o cameră erau trei tineri şi două tinere.

— Este cel din mijloc, spuse Mario di Santini, apoi o aşează la loc pe birou. Sper să-şi găsească de lucru acolo unde există un guvern adevărat, oftă el. La noi este o porcărie. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu, spuse Malko. Aştept să avansaţi dumneavoastră. Acum sunt sigur de prezenţa lui Horst Fulda la Roma şi nu am chef să plec. Voi profita de câteva legături pe care le am aici.

Privirea italianului scânteie.

— Domnule, să nu faceţi precum ziariştii de la *Expresso* care sunt complicii declaraţi ai Brigăzilor Roşii. Dacă luaţi vreo legătură cu cineva, vă rog să mă anunţaţi numaidecât...

— Cu siguranţă, îi promise Malko.

Chestorul îl conduse până la lift. Malko găsi o amendă pe parbriz. Nu prea avea chef să se ducă la Valmontone, în ciuda sfaturilor lui James Gardener. Un străin într-un sătuc italian sărea imediat în ochi. Se gândi să urce din nou la Mario di Santini, dar îşi aminti de Sergio. „Vulpoii” generalului de la Chiesa puteau în mod sigur să-l ajute. Ca să nu rişte nimic, se opri la un telefon public şi formă numărul lui Sergio. Poliţistul era acolo şi îi ascultă cu interes bănuielile lui Malko.

— S-ar putea ca fata să mai fie acolo, spuse el. Fiul unui membru al Democraţiei Creştine a fost cadru activ în Brigăzile Roşii câteva luni, dar locuia la taică-său. Până într-o bună zi, când a fugit în Franţa, avertizat în mod misterios exact înainte de a fi arestat... Era acuzat de răpire şi de omor... Ne vom uita prin fişele noastre ca să ne dăm seama dacă fata mai locuieşte acolo. Sunaţi-mă diseară.

Malko se duse la hotel. O găsi pe Ornella făcându-şi bagajele.

— Nu mai ai nevoie de mine, spuse ea Nu-mi place să dorm prin străini multă vreme. Dacă vrei, mâncăm împreună diseară.

Malko acceptă. Ornella era singura lui distracţie la Roma, cu toate că nu se sătura niciodată să facă sex.

*

* *

Inima lui Malko începu să bată mai repede, când recunoscu vocea lui Sergio. Carabinierul părea încântat.

— Bravo, începu el, aveţi informaţii nemaipomenite, mult mai exacte decât ale noastre. Maria Ave Doraventi locuieşte încă la părinţi. Face studii de sociologie la Roma. În fiecare dimineaţă la opt, pleacă de acasă cu bicicleta până la staţia de autobuz. Doriţi să ne ocupăm noi sau continuaţi dumneavoastră?

— Mă ocup eu în continuare, spuse Malko. Mâine dimineaţă, voi fi acolo. Cum aţi reuşit să aflaţi?

— Oh, avem câţiva prieteni, zise carabinierul. Nimeni de acolo nu bănuieşte cu ce se ocupă. Preotul ţine foarte mult la ea. Se ştie că este puţin de stânga, dar nimic mai mult.

*

* *

Pe harta Romei, ieşirea către Via Casilina părea extrem de simplă. Malko se trezise în zori ca să se aşeze la pândă. Trebuia să găsească Drumul Naţional nr. 6. Ajunsese la periferia din estul oraşului, urmând cu stricteţe indicatoarele pe care scria Via Casilina şi se pomeni la margine. Se învârtea pe străduţele prăfuite. Drumurile se închideau, de parcă ieşirea din Roma ar fi interzisă. Întrebă patru persoane pe unde trebuia s-o ia, dar ajunse pe neaşteptate la podul care indica NAPOLI. Putea să înnebunească... Apăsă pe acceleraţie, simţind căldura pistolului extraplat în buzunarul paltonului de blană.

Aseară fusese prima dată când Ornella nu insistase să facă dragoste. Părea foarte afectată de cele întâmplate la Villa Torlonia. Într-un fel, se simţea vinovată. Malko putuse în sfârşit să ia o pauză. Pe coapsă avea o vânătaie mare de un albăstrui superb al mărilor din sud.

*

* *

Valmontone se găsea puţin mai la nord de Via Casilina, exact la ţară. Avea o piaţă centrală şi o biserică, câteva prăvălii, o stradă principală şi alte străduţe care mergeau în toate direcţiile. Malko alese biserica, după ce îşi parcase maşina regulamentar. Se uită la ceas. Era opt fără un sfert. Bătrânele intrau şi ieşeau întruna din biserică. Alese un scăunel de rugăciune în apropiere de uşă de unde supraveghea piaţa. Aflase de la Sergio că Maria trecea zilnic pe lângă biserică. Nu trebuia cu niciun chip să dea ochii cu ea când sosea pe bicicletă. Părul lung îl ascunsese sub căciula trasă pe ochi, iar faţa era acoperită cu un fular. Paltonul lung îi disimula silueta corpolentă. Era chiar fata care venise să-l aştepte pe Heinrich Stroll la aeroportul Fiumicino şi care îl răpise pe el deghizată în călugăriţă.

De data asta era pe drumul cel bun, căci în spatele Mariei Ave se ascundea Horst Fulda. O lăsă să înainteze, apoi se urcă la volan fără grabă, ştiind unde se ducea. Păstră o distanţă de vreo cinci sute de metri, când o zări în faţa lui pedalând spre Drumul Naţional nr. 6.

Maria Ave cobora o pantă. Ajunse la răscruce, o luă la dreapta şi se opri în faţa cantonului. Malko merse mai departe cu vreo

sută de metri pe un drum de ţară de unde putea să observe ce se întâmpla. Maria aştepta în staţia de autobuz, dar mai înainte îşi parcase bicicleta. După zece minute, apăru un autobuz verde, claxonă, iar fata se urcă în el. Acum putea să o urmărească.

Drumul până la Roma dură mai mult de o oră, cu opririle la Labico, la San Cesareo şi la Finocchio şi, în final, în Piazza di Porta Maggiore. Maria Ave coborî şi sări într-un tramvai care porni imediat. Malko scăpă cu greu din şirul de vehicule. Din fericire, tramvaiul mergea ca melcul. În Piazza della Reppublica, Maria coborî şi luă un autobuz care se angajă pe Corso Vittorio Emanuele, pe un culoar rezervat numai autobuzelor şi taxiurilor. Malko o luă în urma lui.

Din fericire, Maria coborî la prima staţie şi o luă la dreapta pe o străduţă îngustă. Malko îşi lăsă maşina pe trotuar şi o urmări. Ajunse la timp ca să vadă că intrase la numărul 12 pe Via Torre Argentina.

Găsi puţin mai departe o cafenea şi se instală la o masă cu o cafea şi un exemplar din *Il Messagero.* Se scurseră patruzeci de minute. Clienţii intrau şi ieşeau întruna şi nimeni nu se sinchisea de el, căci cartierul era plin de turişti.

După cinci minute, aşteptarea îi fu răsplătită. Din imobilul cu numărul 12, ieşi cineva care se îndreptă numaidecât spre Corso Vittorio Emanuele. Era o călugăriţă!

Malko coborî de pe taburetul de la bar. Nu îi zărise faţa, dar era sigur că era Maria Ave. Îi cercetă mersul. Îşi legăna încet şi senzual şoldurile, semn că era mai degrabă o stricată decât o slujitoare a lui Dumnezeu... Dar la Roma, era deghizarea perfectă.

Văzu că opreşte un taxi şi trebui să facă un adevărat slalom ca să nu o scape din ochi. Când ajunse la Porta Pinciana, taxiul dispăru într-un tunel îngust şi urât mirositor, în care erau numeroase camioane... Malko fu nevoit să încetinească. Taxiul fugea ca un Ferrari. În ultima clipă, probabil din cauza unei manevre greşite, o luă la stânga şi puse o frână bruscă. Tunelul era împărţit în două, iar în centru era un panou minuscul ce indica Via Nomentana. Roata din spate alunecă şi simţi brusc sudori reci pe şira spinării. Intră la timp în tunelul din stânga în urma taxiului. La mijloc, oamenii aşteptau în întuneric un eventual autobuz. Ajunseră în sfârşit pe Via Nomentana,

îndreptându-se către nord, în cartierul rezidenţial. Taxiul opri în fine pe un mic bulevard cu sens unic, mărginit cu copaci. „Călugăriţa” coborî din el şi intră cu paşi vioi într-un imobil roz cu şase etaje.

Malko opri puţin mai departe, aşteptă puţin, apoi se apropie de clădire pe jos. O plăcuţă din aramă îi atrase numaidecât atenţia: „South Yemen Embassy”. Jubilă în sinea lui, deoarece cunoştea legăturile Yemen-ului de Sud cu tot felul de terorişti. Maria Ave părea să aibă un rol important în Columna Romană a Brigăzilor Roşii, fiindcă asigura legătura cu elementele din străinătate, precum Horst Fulda şi acum yemeniţii. După douăzeci de minute, apăru alt taxi. „Călugăriţa” coborî imediat cu o valiză în mână. După felul cum o ţinea. Malko îşi dădu seama că era grea…

Taxiul plecă, iar Malko îl urmări. Ajuns în centru, îşi asumă riscul şi îl depăşi ca s-o ia pe Corso Vittorio Emanuele. După cinci minute, taxiul opri la colţul străzii Torre Argentina, unde o lăsă pe „călugăriţă” cu valiza ei. Dispăru apoi în clădirea de unde ieşise.

Malko se hotărî să abandoneze urmărirea. Pentru moment, aflase destule. Nu era cazul să atragă atenţia. Poate că Horst Fulda se afla în această nouă ascunzătoare.

*

* *

Maria Ave Doraventi pătrunse în micul apartament de două camere şi lăsă jos valiza cu un oftat.

— Ce grea e!

Tullio Calvani, care stătea lungit în pat, abia catadicsi să întoarcă capul. În general, faţa lui întinsă nu trăda niciun sentiment, decât uneori, când ochii negri erau străbătuţi fulgerător de o lucire crudă.

— *Tutto va* bene? întrebă el calm.

— *Benissimo!* răspunse Maria Ave dându-şi jos boneta de călugăriţă şi aruncând-o lângă el. Credeam că nu or să mă recunoască. Nu se aşteptau să apar în ţinuta asta!

Era roşie în obraji, iar părul lung îi cădea abundent pe umeri. Tullio purta nişte jeanşi foarte strâmţi şi o cămaşă descheiată, lăsând să i se vadă pieptul aproape fără păr. Prin ţesătura jeanşilor se ghicea cu precizie forma sexului. Maria stărui o clipă

cu privirea într-acolo. Întotdeauna frumuseţea puţin diabolică a lui Tullio o tulburase, precum şi uluitoarea uşurinţă cu care trecea când la femei, când la bărbaţi. Privirile li se întâlniră, iar ea se înroşi. Fără să rostească o vorbă, el îi luă mâna şi o puse pe umflătura din pantaloni.

— Aşteaptă, murmură Maria, lasă-mă să-mi scot asta de pe mine…

Cei şase ani de educaţie religioasă îşi lăsaseră amprenta. Tullio o trase brusc şi o lipi de el. Nu se purta deloc cu blândeţe.

— Nu!

O apucă de ceafă, şi îi atrase gura spre el. Maria îşi băgă limba ascultătoare, explorând gura partenerului ei până la omuşor. Era un sărut violent, animalic, neexperimentat. Nu ştiuse niciodată să sărute.

Tullio îi trase încet rochia în jos, dând la iveală ciorapii negri de nailon. Ochii îi străluceau de o dorinţă nestăpânită. Urmări linia coapselor plinuţe până la jartiere şi zâmbi când văzu micul pistol Beretta în ciorapul drept susţinut de jartieră.

Culcată pe spate, Maria se lăsa în voia lui. Simţi cum amantul ei îndepărtează toate obstacolele din cale şi o cuprinse în braţe. Închise ochii şi auzi fermoarul care se lăsa în jos. Apoi, Tullio o forţă să se culce pe burtă. Ea ştia deja ce avea să-i facă. Chiar de la începuturile relaţiei lor, Tullio nu îşi ascunsese preferinţele.

O trase de şolduri ca să îngenuncheze, apoi, cu o mişcare bruscă, îi dădu poalele peste cap, dând la iveală curbura şoldurilor abia acoperite. Dacă în acel moment, Maria i-ar fi putut vedea expresia feţei, ar fi murit de frică. Îşi încleştă mâinile de cearceaf, aşteptând urmarea şi ştiind că Tullio avea oroare de ţipete şi de văicăreli. O dată, crezuse că o va omorî.

Simţi un foşnet şi ceva cald, apoi băiatul se afundă în ea dintr-odată, cu o mişcare violentă a bazinului şi rămase nemişcat. Maria îşi muşcă buzele ca să nu urle. Tullio începu să se mişte uşor în ea. La început, durerea fusese de nesuportat, dar după aceea, muşchii se relaxaseră şi începu să-i placă. Tullio simţi, se opri subit şi se aplecă la urechea ei:

— Cu neamţul tău faci aşa?

— Nu, suflă ea.

— Ţi-a tras-o vreodată de când s-a întors?

— Nu, îţi jur.

— Nu vreau să se atingă de tine, zise Tullio. Dacă nu, o facem

toţi trei. Îţi va trezi amintiri…

Îl cunoscuse pe Tullio când era „vivandiera”, adică „fată bună la toate” pentru Brigăzile Roşii. Ea închiriase apartamentul unde s-a ascuns Tullio după ce a evadat din închisoarea Trani şi unde îi aducea de mâncare. Într-o seară, l-a găsit împreună cu un băiat. S-au dedat sub ochii ei la o orgie care o dezgustase şi o excitase deopotrivă. După plecarea efemerului amant al lui Tullio, o cuprinse o dorinţă bruscă pentru acest băiat frumos, care părea atât de plăpând.

După ce se dezbrăcase, el o tratase exact ca pe acel băiat şi, după ce plecase plângând, îşi jurase să nu mai pună piciorul în ascunzătoare. Însă a doua zi, şefii ei o obligaseră să se ducă la Tullio şi cedase în faţa fanteziilor lui. Tullio începu să se mişte din ce în ce mai repede.

— *Farabutto!*[37] şopti ea cu tandreţe.

Se săturase de el când acesta se goli în ea, fără să-i pese dacă simţea ceva sau nu. Se obişnuise cu asta. Tullio se smulse brusc şi se culcă pe spate.

— Telefonează-i, spuse el. Cred că va fi mulţumit.

Maria formă numărul pe care îl ştia pe de rost. Lăsă să sune de două ori, închise, formă iar numărul, telefonul sună de trei ori, închise, sună din nou şi aşteptă să-i răspundă.

— *Pronto!*

— Eu sunt, zise Maria Ave. Am cumpărat de la reduceri şi cred că am făcut o afacere bună. Trei rochii, două bluze, curele şi multe accesorii.

*
* *

Horst Fulda închise cu un zâmbet de mulţumire. Inge Klein îl observa cu obişnuitul ei aer indiferent.

— În sfârşit, i-au dat materialul.

— Şi unde e?

— Ni-l aduce Maria.

— Ar fi bine să stea la noi, remarcă nemţoaica. Fata asta este imprudentă. Este căutată şi se fâţâie peste tot. Se va termina rău…

— Ştiu, recunoscu Horst Fulda, dar mai avem nevoie de ea. Mai ales că nu mai rămânem mult timp aici…

---

37 *Ticălosule! (n.a.)*

Recapitulă în minte mesajul codificat. Maria le adusese trei pistoale-mitralieră Skorpio cu muniţia aferentă, două Random şi grenade defensive. Avea cu ce să pregătească un atac aşa cum ştia ei. Fusese obligat să accepte misiunea de la Villa Torlonia, fără să fi crezut prea mult în ea. Dacă ar fi avut arma lui, nu ar fi ratat ţinta. Brigadiştilor le plăcea prea mult regia, dar armamentul lor lăsa de dorit... După povestea de la Torlonia, provocată de moartea lui Heinrich Stroll, primise în sfârşit, unda verde „oficială" de la şefii lui pentru a doua tentativă. Cu cooperarea absolută a Brigăzilor Roşii care vor recupera la urmă materialul şi vor obţine o recompensă financiară substanţială pentru riscul asumat. Acum rămânea doar să aşeze piesele jocului de puzzle la locul lor. Se întoarse către Inge:

— Cred că îi vom plăti în curând ticălosului ăluia.

Capitolul XI

Malko găsise o ascunzătoare bună vizavi de Corso Vittorio Emanuele, lângă o biserică, de unde supraveghea Via Torre Argentina. Cu o seară înainte cercetase holul imobilului de la numărul 12, dar nu existau nici nume, nici cutii de scrisori. Era imposibil să afle la ce apartament stătea Maria Ave. Oricum, părea să aibă un orar regulat. Asta era a treia oară când o vedea coborând din autobuz şi ducându-se în acelaşi loc. Această urmărire putea să dureze la nesfârşit. Se aştepta în fiecare clipă să-l vadă apărând pe Horst Fulda. Un lucru era clar: italianca se dusese după arme la yemeniţi în vederea pregătirii unei operaţiuni. Malko era obligat să-i anunţe imediat pe italieni, chiar dacă provoca o catastrofă. Tot nu îl găsiseră pe judecătorul D'Urso, nici pe asasinii generalului de carabinieri. Într-una din zile, au găsit într-o pubelă un comunicat din partea Brigăzilor Roşii prin care ameninţau că îl vor executa pe judecător. Iar Maria Ave continua să se plimbe nepedepsită prin oraş... Malko îl pusese în temă pe Sergio. Nu voia să piardă firul, în caz că păţea ceva...

Maria Ave ieşi din ascunzătoare îmbrăcată într-un jeans şi un hanorac albastru. Mergea grăbită, cu spatele către Corso şi se

afundă în labirintul de străduţe din centrul vechi al Romei, fără să se uite în urmă. Malko se amestecă prin mulţime, la o distanţă apreciabilă. Ajunseră într-o mică piaţă triunghiulară unde se intersectau mai multe străduţe. Italianca dispăru pe o uşă joasă. Malko aşteptă puţin, apoi se apropie. O plăcuţă anunţa: *L'Eau Vive. Restaurant français.*

Se îndepărtă pe micuţa Via Monterone. Era furios. Nu putea să între în restaurant şi să se aşeze la o masă, căci Maria îl cunoştea. Era mai bine să stea ascuns afară şi să mănânce un sandvici. Ar fi avut nevoie de complici, dar era singur şi disperat. Înainte să revină pe Corso, se întoarse şi rămase locului consternat.

Era nebun, sau Ornella tocmai intra pe uşa restaurantului îmbrăcată în paltonul ei mov! Malko se întoarse imediat din drum. Inima îi bătea să-i sară din piept. Incredibil! Se gândi şi îşi spuse că trebuia să fie doar o coincidenţă. Din păcate însă, în meseria lui, nu prea existau coincidenţe, iar cei care au crezut în ele erau acum la cimitir... Murea de dorinţă să între şi să le surprindă pe cele două femei împreună. Dar ar strica o săptămână de urmărire şi nu va mai găsi o pistă fierbinte ca asta...

Creierul îi fierbea şi plecă la întâmplare căutând o rezolvare. Trebuia să-i anunţe pe italieni ca să o aresteze pe fată. Juraseră în faţa lui că Ornella era „curată". Trebuia neapărat să se lămurească. Fără să bage de seamă, se pomeni în Piazza Navona, cu fântânile arteziene şi cu biserica S. Agnese, refugiul tuturor drogaţilor din Roma. Practic, călca pe seringi. Câţiva aşa-zişi pictori îşi etalau pânzele pe trotuar în aşteptarea turiştilor care nu mai apăreau. Deşi era un frig cumplit, aceşti nefericiţi se îngrămădiseră sub porticuri ca să se încălzească şi vindeau droguri diluate ca să câştige un ban.

Un tânăr hippy, care nu se mai spălase de câteva săptămâni, se ridică şi îşi târî paşii spre Malko. Avea ochii de un albastru spălăcit şi gura strâmbă de atâtea ticuri.

— *Brother,* începu el cu accent american, *can you spare a fiver? I am goddam cold...*[38]

Drogat cum era, putea să stea şi pe un aisberg, că tot în mijlocul Saharei s-ar fi crezut. Malko trecu mai departe fără să-i dea atenţie. Tânărul îl apucă de braţ şi zise pe un ton agresiv:

---

38 *Frăţioare, ai cinci dolari? Mi-e tare frig.*

— *Motherfucker! I'm hungry!*[39]

Cuvântul „foame" îl lumină pe Malko. Se opri şi veni lângă *junky*[40] care făcu un pas înapoi crezând că avea să-l bată... Clipea des din ochi, iar mâinile erau negre de murdărie şi tremura. Avea coşuri pe gât. Dar Malko nu mai vedea nimic.

— Vrei să câştigi o sută de dolari? îl întrebă el.

Tânărul hippy rânji.

— Vrei o pipă sau eşti copoi?

— Nici una, nici alta, zise Malko. Cunoşti restaurantul *L'Eau Vive?*

— Mda. Poţi să te-ndopi cu cinci mii de lire, dar e jegos... De ce mă întrebaţi?

— Foarte simplu, zise Malko. În acest moment, înăuntru este o tipă la care ţin. Aş vrea să ştiu dacă e cu un bărbat, dar nu vreau să mă ia de fraier... Intri tu şi mănânci ca să nu-şi dea seama, apoi te întorci şi-mi spui dacă era...

Tânărul ridică sprâncenele mirat.

— Ce mai înseamnă şi porcăria asta?

Malko scoase din buzunar un teanc de bani, rupse o hârtie de o sută de dolari în două şi îi dădu băiatului jumătate plus o bancnotă de cinci mii de lire.

— Te aştept la restaurantul de alături, spuse el. Când te întorci, îţi dau şi cealaltă jumătate. Uite cum arată fata...

O descrise pe Ornella. Înălţimea de un metru optzeci, pieptul imens şi paltonul mov. Oricum, nu trecea neobservată. Drogatul îl asculta cu gura căscată, strângând banii în mână.

— În regulă, mă duc, zise el nervos. Dar mă aşteptaţi, bine?

Asuda numai la gândul că dăduse lovitura. Malko îl privi îndepărtându-se şi intră în restaurant. Se ruga să se întoarcă şi să-i descrie un bărbat.

*

* *

Malko termină de mestecat jambonul de San Daniele cu multe zgârciuri, când un hippy dădu buzna înăuntru cu un aer ciudat. Se aşeză la masa lui Malko şi se aplecă la urechea lui.

— Omule, ai prăpădit degeaba o sută de dolari...

— De ce?

---

39 *Nenorocitule! Mi-e foame!*

40 *Drogat (n.a.)*

Acesta întinse mâna.

— Mălaiul.

— Povesteşte-mi mai întâi.

Se înfruntară din priviri. Drogatul habar nu avea cât valora această informaţie pentru Malko. Vorbi primul:

— Am găsit-o uşor pe tipesa dumneavoastră, chiar am mâncat lângă ea. Dar nu era cu un gagiu.

— Era singură?

— Nu, cu o prietenă. Avea o gură minunată de târfă. Păr lung şi nişte balcoane... Purta nişte jeanşi vechi şi o chestie ciudată albastră. Parcă s-ar fi dus la munte. *Bellissima ragazza*, cum se spune pe la noi. Ei...

Era nerăbdător. Malko îi întinse jumătatea cealaltă a bancnotei de o sută de dolari pe care hippy o băgă repede în buzunar, apoi se ridică şi se întoarse spre Malko.

— Dacă mai veţi tunuri ca ăsta, să ştiţi că de acum încolo puteţi conta pe mine. M-am şi ghiftuit pe deasupra. Mă duc să-mi caut porcăria...

Malko rămase cu farfuria în faţă, cu sufletul împietrit. Deci şi Ornella făcea parte din Brigăzile Roşii. Era implicată în capcana de la Villa Torlonia. Stefano Ruggieri nu ştiuse absolut nimic. Fusese doar manipulat. Acum înţelegea de ce poliţia era dusă cu zăhărelul de Brigăzile Roşii. Întreg sistemul era putred. Ea, burgheza în afara oricărei bănuieli, manechinul nimfoman, avea un computer în loc de creier. Malko îi mai auzea şi acum în urechi vorbele tandre şi expresiile deşucheate. Plăti şi plecă pe jos în frig... Drogatul dispăruse. Trebuia să facă faţă atitudinii tandre a Ornellei, fără să o strângă de gât, căci avea de gând s-o invite la cină. Ca să se lămurească.

În timp ce mergea, începu să reflecteze. I se pregătea ceva în care Ornella avea din nou un rol bine determinat. În schimb, el avea un singur avantaj: din vânat, se transformase iar în vânător... Dar în cine să mai aibă încredere? Cei din DIGOS nu fuseseră în stare să descopere legăturile Ornellei. Rămăsese singur. Poate cu şeful Centralei din Roma în care putea avea încredere. Şi în Sergio.

*

* *

Ornella era exuberantă ca de obicei.

— *Bambino mio,* ce-ai mai făcut?

— Cumpărături. Dar tu?

— Eu am luat prânzul cu o prietenă într-un mic restaurant franţuzesc. Dacă vrei, te duc şi pe tine diseară…

— Cu plăcere, spuse Malko. Vino la hotel pe la şapte.

În urma acestei noi informaţii pe care o aflase, se hotărâse să-i anunţe pe agenţii CIA. Plecă pe jos şi fu primit imediat de şeful centralei căruia îi povesti toată tărăşenia. Americanul rămase perplex.

— Eu cred că în acest moment pun ceva la cale împotriva dumneavoastră… Cel mai bun lucru ar fi să luaţi primul avion şi să vă întoarceţi la castel să supravegheaţi lucrările. Altminteri, riscaţi să vă găsim cu mâinile pe piept în mijlocul străzii Veneto cu destul plumb în corp cât să scufunde un cuirasat…

— Dar ne găsim într-o ţară prietenă, protestă Malko. Omologii noştri trebuie să ne asigure asistenţă.

Americanul rânji.

— Da, vă vor oferi o vestă antiglonţ cu monograma dumneavoastră pe ea. Gândiţi-vă că nu au fost în stare să-l protejeze pe Aldo Moro al lor şi că teroriştii au asasinat în ultimele şase luni vreo doisprezece înalţi funcţionari şi magistraţi… Dacă statul nu înseamnă nimic, atunci un agent „negru” din altă ţară…

— Dumneavoastră cum staţi?

— Eu nu am buget, oftă americanul. Este problema dumneavoastră personală. Nu pot să împrumut oameni de la Divizia Operaţiuni ca să rezolv o răzbunare personală. Ar trebui ca acest Fulda să mă omoare mai întâi. Pot să vă ajut doar în numele meu şi o voi face, dar nu îmi cereţi mai mult. Îşi mai iau un răgaz, după care vor lovi din nou. Deja le-aţi scăpat de două ori. Iar acest lucru nu le place…

Ce mai încurajare. Malko se ridică. Gardener avea dreptate. Afară, vântul se înteţise.

— Bine, spuse el, voi încerca să fac faţă situaţiei. Încă mai am posibilitatea să-i aduc pe carabinieri în ascunzătoare şi să arestăm fata…

Plecă tot pe Via Veneto. Holul hotelului era cufundat în întuneric şi fu nevoit să urce pe scări cele patru etaje. Când ajunse în apartament, se lungi pe pat şi îşi permise două ore de odihnă. Avea nevoie să-şi refacă forţele şi să reflecteze. Acum

că aflase despre rolul jucat de Ornella, nu mai avea chef de ea. Pe la opt, apăru şi se urcară în Ferrari, îndreptându-se spre centru. Ornella parcă şi îl conduse pe Malko prin labirintul de străduţe al vechii Rome.

Uşa joasă a localului *L'Eau Vive* dădea într-o sală imensă cu tavanul boltit, împărţită în două secţiuni. Muzica clasică în surdină se auzea în toată încăperea. Fetele de culoare îmbrăcate în *sari* şi în *bubu* se fâţâiau printre mese. O tânără femeie veni spre ei cu un surâs angelic.

— Aveţi rezervare?

— Nu, răspunse Malko.

— Aveţi noroc, mai am o masă liberă.

Îi conduse la o masă rotundă, lângă doi bărbaţi cu mutre bune de spânzurat şi cu buzunarele burduşite cu diverse obiecte, bineînţeles, nu cu cărţi de rugăciuni... Gazda se aplecă la urechea lor:

— Fiţi liniştiţi, sunt gărzile de corp ale domnului Agnelli. A fost răpit o dată, aşa că este bine păzit...

Era un loc straniu. Ornella se aplecă spre Malko.

— Este un restaurant unic. Serviciul şi bucătăria sunt efectuate numai de călugăriţe. Papa Ioan Paul al II-lea venea adeseori aici când era cardinal. La prânz, servesc mâncăruri cu cinci mii de lire pentru studenţii care nu au bani pentru restaurantele mai scumpe...

În jurul lor, era un amestec ciudat de feţe bisericeşti şi de civili. Fata brunetă veni să le ia comanda şi le aruncă o privire blândă.

— Mă voi ruga pentru dumneavoastră, păreţi foarte fericiţi, zise ea. Dumnezeu să vă binecuvânteze dragostea...

În timpul mesei, Ornella îl îmbrăţişă tot timpul, lucru ce părea să-l fascineze pe preotul tânăr de la masa alăturată.

— O să pleci? îl întrebă ea la desert cu nelinişte în glas.

— Nu imediat, spuse Malko. Deocamdată, *Kurier* mi-a cerut să fac o anchetă mai aprofundată despre Brigăzile Roşii şi va dura cam cincisprezece zile. Apropo, ai veşti de la prietenul tău, Stefano? Aş dori să-l văd.

— Porcii ăia l-au acuzat, deşi este rănit, spuse Ornella.

— La ce spital este internat?

— La San Giovanni. Dar nu ştiu dacă îl vei putea vedea... Nu primeşte pe nimeni.

— Mă voi strădui. Spune-mi, tu ce părere ai despre Brigăzile Roşii?

Ornella se strâmbă cu îndoială.

— Ştii, eu nu fac politică. Membrii Brigăzilor Roşii sunt intelectuali. În Italia, a existat întotdeauna o tendinţă spre anarhie fie de stânga, fie de dreapta. Ar trebui să ştim precis cine se ascunde în spatele lor. Oricum, nu tipi ca Serengeti. Nu dansează pe muzica lor. Sunt manipulaţi de oameni mult mai puternici ca ei. Aldo Moro ghicise, de aceea a murit. Dacă i-ar fi dat drumul, ar fi vorbit şi ar fi existat surprize…

Călugăriţa-chelneriţă bătu din palme şi zise:

— Dragi prieteni. Întrerupem cina ca în fiecare seară ca să cântăm *Ave Maria* a lui Gounod. Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

Chelneriţele începură să cânte urmate de preoţii care mâncau şi de o bună parte a clienţilor. Malko privi în jur. Cele două gărzi de corp care îl păzeau pe Agnelli cântau cât le ţinea gura. Ornella închisese ochii şi semăna cu o Madonă brunetă. După ce s-a încheiat şi a început muzica clasică, toţi au început să mănânce. Ornella se arăta mai îndrăgostită ca niciodată. Malko se întreba ce o îndemna să facă acest lucru. Banii? Nu. Convingerile politice? Greu de crezut. Probabil gustul pentru distracţii şi pentru mânuirea păpuşilor…

Plecară înlănţuiţi, în ropotul binecuvântărilor… Strada era pustie şi îngheţată. Malko strânse mânerul pistolului. Până ajunseră la maşină, nu se întâmplă nimic. Pielea scaunelor mirosea frumos, iar Ornella era o femeie superbă şi veselă.

— Vrei să mergem la *Jackie'O?* îi propuse ea. Ca să dansăm.

La *Jackie'O* era pustiu. Locuitorii Romei nu prea ieşeau din casă. Fură depăşiţi de o maşină plină cu carabinieri, cu sirena urlând. În faţa Ministerului de Justiţie, erau blindate şi bariere. Brigadiştii promiseseră că vor arunca clădirea în aer. Pe Trastevere, câteva maşini se strecurau printre ultimele tramvaie. Ornella puse mâna pe piciorul lui Malko.

— Sunt foarte îndrăgostită de tine, oftă ea. Sper să rămâi cât mai mult la Roma.

*

* *

Pe zi ce trecea, jeanşii Mariei Ave Doraventi deveneau parcă

şi mai spălăciţi. De data asta, purta un impermeabil roşu din plastic şi cizme lungi care acopereau şi coapsele, cu părul fluturând în vânt. Cel de-al şasele simţ îi spunea lui Malko că această ascunzătoare nu era decât o gogoriţă şi că Fulda nu era aici, iar dacă tânăra era arestată, ar fi întrerupt singura pistă pe care o avea. Ea luă un taxi pe care el îl urmări cu uşurinţă până pe Via Giovanni Lanza, unde se opri în faţa unei agenţii imobiliare. Stătu acolo vreo zece minute, apoi ieşi însoţită de un mustăcios înalt şi slab. Malko îi văzu urcându-se într-un Fiat 600 care cunoscuse şi vremuri mai bune. O luară spre sudul oraşului, ocolind Colosseum-ul, apoi intrară pe Via San Gregorio. Merseră pe lângă Termele Caracalla şi fu cât pe ce să-i piardă când ajunse în dreptul Porţii San Paolo. Îi ajunse pe Via Ostiense, chiar înainte să oprească în faţa unei clădiri vechi, după tunelul peste care trecea calea ferată.

O zări pe Maria Ave şi pe însoţitorul ei intrând în imobil. După câteva minute, plecară. Maria Ave rămase la agenţie şi plecă pe jos. Malko rămase în urmă. Era o prostie să rişte, când în fiecare zi culegea o brumă de informaţii... Maria Ave închiria o altă „cova", cum îi spuneau brigadiştii ascunzătorii. Avea o acoperire perfectă căci pleca din sat în fiecare dimineaţă ca şi cum s-ar fi dus la lucru. Trecuseră deja zece zile de când era la Roma. Temător, guvernul italian îl trimisese pe generalul de la Chiesa undeva în nord, unde conducea douăzeci de mii de carabinieri, lăsând Roma pe mâna Brigăzilor Roşii.

Aştepta în fiecare zi ca Maria Ave să-l conducă la ascunzătoarea nemţilor. Dar în zadar. Timpul nu îi tocea dorinţa de răzbunare... Ba dimpotrivă. Simţea că i se pregăteşte ceva. Şi el îi păndea pe cei care îl păzeau pe Horst Fulda şi pe complicea lui. El şi neamţul erau ca două fiare sălbatice pregătite să sară una în spatele celeilalte, să o apuce de gât şi să o strângă... Fulda lovise primul, dar Malko reuşise să scape. Oare cum se va petrece viitoarea confruntare?

Trebuia să se întoarcă la Ministerul de Interne ca să facă rost de un permis ca să-l viziteze pe Stefano Ruggieri. Dar până atunci, trecu din nou pe la hotel. Găsi un mesaj de la Ornella şi o sună.

— Fiindcă mai rămâi, am făcut planuri să plecăm în weekend.

— Serios? Unde?

— La mare, la Ostia. Este un loc minunat. Părinţii fetei cu care

am mâncat la prânz au o vilă acolo şi ea ne-a invitat. I-am vorbit despre tine şi vrea neapărat să te cunoască. Chiar am visat că făceai dragoste cu ea, adăugă Ornella. Nu se ştie niciodată.

Era prea frumos. Malko avu senzaţia, că o mână îngheţată îi strângea pieptul. Era vechea poveste cu Samson şi Dalila. Ornella tocmai îi semna condamnarea la moarte. Un frumos weekend între îndrăgostiţi era ocazia ideală ca să scape de el.

— Este o idee bună, zise el. Întotdeauna mi-am dorit să văd staţiunea Ostia.

Capitolul XII

Stefano Ruggieri privea amurgul instalat într-un fotoliu, cu spatele la uşă şi cu piciorul rănit întins pe un taburet. Fiul lui, Giulio, care venise în vizită, se juca cu stiloul ziaristului. La etajul al doilea al spitalului San Giovanni totul era liniştit, auzindu-se doar zgomotul cărucioarelor de pe coridor cu care era transportată hrana bolnavilor. Când uşa se deschise, ziaristul nu întoarse capul, însă privirea îngrozită a fiului său îl îngrijoră. Se întoarse şi se făcu alb ca varul la faţă.

— Tullio, nu!

Tânărul care intrase în salon semăna cu un arhanghel, atât era de frumos, cu o figură romantică, cu fularul înfăşurat în jurul gâtului, cu pielea întinsă şi gura nepotolită.

Nu spuse nimic, dar îşi desfăcu paltonul. Într-un buzunar imens cusut pe căptuşeală, zări o puşcă de vânătoare. O scoase, puse capătul ţevii în ceafa lui Stefano Ruggieri şi apăsă pe trăgaci. Împuşcătura zgudui pereţii încăperii, acoperind urletul băiatului ziaristului. Faţa acestuia se transformă pe loc într-un soi de spumă roşiatică, în vreme ce pereţii fură împroşcaţi de aşchii din cutia craniană şi bucăţi de creier.

Ucigaşul ascunse liniştit arma sub palton, ieşi, închise uşa în urma lui şi se îndepărtă fără grabă. Giulio se repezi la ziarist.

— Tată, tată!

Dacă nu ar fi fost gaura din cap şi faţa plină de sânge, ai fi zis că dormea cu bărbia în piept. Când intrară infirmierele, îl găsiră pe Giulio cu mâna pe gaura din capul tatălui său, ca şi cum l-ar

fi împiedicat să moară.

*

* *

Mario di Santini era livid, cu pungi mari sub ochi care îl îmbătrâneau cu zece ani. Portarul care îl condusese pe Malko până la camera 92, se îndepărtă târându-şi picioarele pe coridorul slab luminat şi murdar. Chestorul reţinu un timp mâna lui Malko.

— L-au ucis pe Ruggieri, spuse el cu glas monoton. În camera lui de la spital.

— Asasinul a fost arestat?

— Din păcate, nu. Cred că a fost Tullio. El are complici care l-au ajutat să ajungă în cameră. Este îngrozitor…

Pe harta imensă a Romei şi a periferiei agăţată în spatele lui erau marcate toate „covi freddi”[41], fostele ascunzători ale Brigăzilor Roşii, care se aflau cam peste tot: în Porta Maggiore, în Bocea di Leone, în Campo di Mare, în Tor Marancino, în Ostia. Aveau o slăbiciune pentru nordul oraşului. Malko se gândea la însemnătatea morţii ziaristului. Ce ar fi putut să zică? Alungă din minte faptul că i se destăinuise Ornellei. Era oribil. Şi cu toate astea… Risca să se dea de gol că aflase de legăturile tinerei cu membrii Brigăzilor Roşii.

— Într-adevăr, este groaznic, spuse Malko. Aţi avansat cu ancheta de la Villa Torlonia?

— Nu prea, recunoscu chestorul pe un ton descurajat. Am descoperit totuşi că un necunoscut şi-a făcut o cheie de la poarta cu grilaj şi susţine că este trimis de Ministerul Artelor. În afară de cartuşe, nu am mai găsit nimic altceva acolo. După analizele de laborator, unele dintre ele au fost trase din arma care l-a ucis pe generalul carabinierilor în seara de Crăciun.

— Şi eu am noutăţi, zise atunci Malko.

Stătu îndelung pe gânduri înainte de a dezvălui rodul filajelor sale, dar nu putea să continue lucrând pe cont propriu. Poliţistul îl fixă cu un zâmbet rece de parcă i-ar fi fost frică de ceea ce avea să-i spună Malko.

— Am reuşit să obţin câteva informaţii cu ajutorul legăturilor pe care le am în Germania, începu el. Cred că în curând voi fi victima unui nou atentat. O colaborare dintre Brigăzile Roşii şi

41 *Ascunzători „reci” (n.a.)*

Rote Armee Fraktion…

— Un atentat! tresări poliţistul. Cum de aţi aflat? Este un lucru foarte grav.

— Nu pot să vă dezvălui sursele, zise Malko. Sâmbătă plec în weekend la Ostia. Atunci se va întâmpla. Aş avea nevoie de protecţie.

Mano di Santini ridică din sprâncene.

— Trebuie să-mi spuneţi mai multe. Aţi luat legătura cu membrii Brigăzilor Roşii? Nu pot să vă ajut fără să raportez unei autorităţi de la nivel superior. Sunteţi obligat să dezvăluiţi toate contactele pe care le aveţi cu Brigăzile Roşii.

— De la Villa Torlonia nu am mai avut niciun contact, spuse Malko, dar am informatori. Sunt nouăzeci la sută sigur că avansez. Dacă nu se întâmplă nimic, oamenii dumneavoastră vor fi bucuroşi să facă o plimbare la malul mării. Fireşte, dacă dumneavoastră credeţi că nu vor putea acţiona, voi anula plecarea în weekend. Dar ar fi păcat. Cred că avem de-a face tot cu aceiaşi oameni care l-au asasinat pe Stefano Ruggieri şi care au încercat să mă suprime la Villa Torlonia. Nu vreau să mă duc singur la măcel. În plus, aţi putea să-i prindeţi pe oamenii pe care îi căutaţi de atâta timp…

Mario di Santini se gândi câteva clipe.

— Bine, admise el, îmi asum eu răspunderea şi vă fac rost de o maşină de protecţie şi patru dintre cei mai buni oameni ai mei. Vor fi în legătură permanentă cu un post de control mobil care va bloca toate drumurile dacă va fi nevoie. Dacă ne ajutaţi să-l capturăm pe Tullio, guvernul italian vă va fi recunoscător.

— Ajung doar patru oameni?

— Bineînţeles! Sunt specialişti. De sâmbătă dimineaţa, vor fi în alertă. Plecaţi de la *Excelsior?*

— Da, vă voi anunţa numărul şi tipul maşinii pe care o voi conduce.

— *Benissimo,* admise chestorul puţin mai liniştit.

Parcă uitase deja de moartea ziaristului, dar ochii aveau expresia unui câine bătut. Malko ţinu să-l asigure spunând din cadrul uşii:

— Vă promit că vă voi povesti totul după aceea.

Mario di Santini clătină din cap.

— Sper… Altfel, o să am necazuri mari.

În timp ce cobora cu liftul, Malko îşi spuse că va fi cu Ornella

în maşină şi va fi obligată să-i mărturisească. El nu avea niciun drept să-i asculte mărturia, însă Mario di Santini va da lovitura… Îşi asumase un risc enorm când nu pomenise nimic despre ascunzătoarea din Via Torre Argentina. Dacă ar fi fost sigur că îl găseşte acolo pe Horst Fulda, nu ar fi stat nicio secundă pe gânduri. Însă, dacă Maria Ave era arestată, nu-i mai rămânea niciun fir care să-l conducă la teroristul german. Războiul dintre guvernul italian şi Brigăzile Roşii nu era războiul *lui.* Venise la Roma pentru capul lui Horst Fulda.

Înainte de a se urca în maşină, se duse să dea un telefon din cabina aflată în faţa barului *Viminale.* Se auzi vocea lui Sergio care răspunse imediat.

— Am nevoie de dumneavoastră, îi spuse Malko.

Căpitanul carabinierilor nu stătu pe gânduri nicio clipă.

— Vă trimit o maşină în acelaşi loc ca ieri peste o oră.

Malko avea totuşi nevoie de câteva măsuri de prevedere înainte de a se arunca în gura lupului… Sergio putea să-şi asume răspunderea. Cel puţin, aşa spera…

*

* *

Cerul era extrem de senin, deşi era frig. Când deschise fereastra apartamentului, Malko fu mângâiat de o rază de soare aproape primăvăratic. Era puţin nervos. Peste două ore, avea să obţină răspunsuri la multe întrebări. Telefonul începu să sune şi ridică receptorul. Ornella vorbea şi mai repede ca de obicei.

— *Amore mio,* este îngrozitor, începu ea. Am rămas în pană cu Ferrari, nu reuşesc să-l pornesc. Ce facem?

Părea atât de îngrijorată, încât lui Malko îi venea să râdă.

— Ştiai că sunt mii de oameni care merg şi cu alte maşini în afară de Ferrari? S-a nimerit cum nu se poate mai bine, căci centrul de închirieri „Avis” mi-a dat una superbă, un Fiat 2500, alb imaculat ca o fragedă mireasă. Sper că îmi vei face onoarea să te urci lângă mine.

Ornella păru uşurată.

— Bine, vin să te iau de la hotel peste un sfert de oră…

Treburile se aranjaseră. Malko luă o geantă de voiaj în care îndesă câteva lucruri şi pistolul extraplat, apoi coborî. Ziua nu începea prea bine. Telefonase la Liezen şi aflase că Elko avea febră, iar preţul lemnăriei se dublase în ultimele cincisprezece

zile…

Ştiu că Ornella ajunsese chiar înainte de a o vedea. Privirile tuturor bărbaţilor prezenţi se întoarseră către uşă. Viaţa se oprise în loc în holul de la *Excelsior.*

Ornella intră ca o prinţesă pe uşa turnantă, iar Malko, rămase pironit locului. Avea haina de vizon pe braţ şi purta un pantalon mulat din lastex care îi venea ca o mănuşă. Ţi se tăia respiraţia. Singura pată neagră pe fondul roşu era părul strâns în coc. Alergă spre Malko şi îl îmbrăţişă fără pudoare, cabrându-şi în mod voit mijlocul scoţând în evidenţă fesele şi aşa destul de bombate. Ornella îl luă pe Malko de braţ.

— Iubitule, o să petrecem un weekend de vis.

Aceasta era şi părerea întregului personal din hotel, dacă se ghidau după expresia de pe chipurile lor. Fiatul alb aştepta în faţa uşii, sub copertină. Malko îi deschise portiera Ornellei care se aruncă pe scaun cu gesturi de bărbat. Băiatul care parca maşinile nu putea să-şi ia ochii de la pieptul nemaipomenit mulat în ţesătura roşie. Dantela decoltată în „V” lăsa să se vadă destul ca să-l împingă şi pe cei mai cumsecade bărbat în braţele păcatului.

Portiera se trânti ca uşa unui seif. Malko se urcă la volan şi se angajă pe Via Bissolati, conducând cu viteză redusă ca să le lase timp celor care îl supravegheau să-l ajungă din urmă. Îi zări imediat, într-o Alfa 2000 imensă de culoare albastră, cu geamuri fumurii şi cu o antenă scurtă care ieşea din portbagaj. Se liniştise. Italienii nu erau chiar aşa de răi. Conducea atent, cu simţurile încordate la maximum. Ornella vorbea întruna ca şi cum ar fi vrut să-l înnebunească de cap. Deschise radioul şi schimbă posturile de mai multe ori.

Malko nu reuşea să-şi ascundă tensiunea în timp ce rula încet către sud-vest. La fiecare intersecţie, inspecta cu atenţie împrejurimile. Era sigur că atentatul se va produce în momentul în care va reduce viteza la semafor sau la vreo intersecţie. Mergeau pe lângă Colosseum şi se pierdură pe străduţele din apropierea Tibrului. Apoi o luară direct pe chei. Ornella se aplecă la urechea lui.

— Ia-o la stânga, drumul este mai frumos, vreau să-ţi arăt Piramida lui Caius Cestius.

Malko admiră piramida. Dar nu se compara cu cea a lui Cheops… Ajunseseră la pasajul pe sub calea ferată ce întretăia

Via Ostiense. Inima începu să-i bată cu putere. Numărătoarea inversă începuse. Refăcea traseul Mariei Ave, brigadista. Se aşează bine în scaun, aruncă o privire în oglinda retrovizoare să vadă dacă maşina albastră mai era în urma lui.

Încetini şi intră, în pasajul subteran. În partea cealaltă, marele bulevard era pustiu. Se pregătea să accelereze, când un camion apăru brusc de pe străduţa din dreapta. Încetini în mod automat ca să-l lase să treacă. Însă, în loc să traverseze bulevardul, camionul – o semiremorcă cu remorcă – se opri brusc şi blocă în întregime Via Ostiense.

Un val de adrenalină invadă arterele lui Malko. Asta era! Abia atunci îşi dădu seama că se afla în dreptul clădirii unde venise Maria la agentul imobiliar. Ridică privirea şi zări o fracţiune de secundă o umbră la o fereastră de la primul etaj. Strivi frâna cu piciorul şi bara de protecţie din faţă se opri la mai puţin de un metru de camion. Se uită la Ornella. Aceasta era trasă la faţă şi, în loc să se mire, nu scoase o vorbă.

Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Alfa albastră opri cu un scrâşnet de frâne la câţiva centimetri de bara din spate. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Rămăsese blocat între camion şi maşina de poliţie.

În spatele lor apăru brusc un alt vehicul. Era o maşină bej care se opri în stânga vehiculului Alfa al poliţiştilor. Din ea coborâră în grabă trei bărbaţi. Malko zări lucirea întunecată a câtorva arme. În aceeaşi clipă, privirea lui Malko se opri undeva în dreapta. Lângă trotuar, era parcată o maşină acoperită cu o prelată, frecvent întâlnite pe străzile Romei. Deodată, prelata fu dată la o parte şi din vehicul ţâşniră două siluete. Horst Fulda şi Inge Klein! Amândoi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră Skorpio. În mod curios, nu-i dădură nicio atenţie maşinii lui Malko şi alergară direct la Alfa în care se aflau poliţiştii. Şoferul avu timp să deschidă portiera cu umărul şi să coboare cu pistolul în mână.

Dar se clătină numaidecât ciuruit de rafalele pistoalelor-mitralieră trase de aproape. Ornella urlă ca o dementă.

— Nu! Nu!

Cei cinci membri ai comandoului mitraliau metodic maşina de poliţie în geamuri şi în portiere. Poliţistul împuşcat se prăbuşi la pământ. Ceilalţi, luaţi prin surprindere, rămaseră pironiţi pe scaune de gloanţele teroriştilor nemaiapucând să coboare din

vehiculul cu toate geamurile opacizate. Se lăsă brusc liniştea, tulburată doar de sunetul metalic al încărcătoarelor goale care căzdeau pe sol. Fiecare terorist avea câte o traistă pusă de-a curmezişul pe piept în care avea muniţia de schimb. În câteva secunde, cei patru poliţişti fuseseră scoşi din luptă.

Malko îl văzu pe Horst Fulda alergând spre maşina lui. Simţind un nod în gât, acţionă închiderea automată a geamurilor şi a portierelor şi porni în marşarier încercând să scape. Oamenii începură să apară pe la ferestre şi pe la porţi, dar în acest cartier liniştit, nu existau gură-cască pentru că strada era mărginită de depozitele uzinelor. Partea din spate a Fiat-ului lovi cu putere şasiul maşinii de poliţie, împingând-o înapoi. Dar nu era de ajuns... Horst Fulda ajunse în dreptul portierei din stânga, unde era Malko, şi îndreptă pistolul-mitralieră spre el prin geam. Inge Klein se proţăpi lângă capotă, ţintind parbrizul.

Cu un strigăt de groază, Ornella se culcă pe podeaua maşinii. Salvele trosniră efectiv înăbuşite de geamurile groase. Cei doi nemţi îl ocheau pe Malko.

*

* *

Proiectilele loviră geamurile în tir grupat. Cu toate astea, nu se petrecu nimic important. Câteva puncte opace apărură în locurile atinse de gloanţe. Parbrizul deveni parţial opac. Cele două încărcătoare ale armei Skorpio se goliră fără ca niciun glonţ să treacă prin geamurile speciale. Ornella se ridică în scurtul moment de linişte, trase siguranţa portierei din partea ei şi se aruncă afară înainte ca Malko s-o poată împiedica. Avu doar răgazul să se întindă pe banchetă ca să închidă repede uşa şi s-o blocheze. Ceilalţi trei ucigaşi le veneau în ajutor. Focurile de armă se auziră iar din toate părţile. Ornella alerga gesticulând către ucigaşi. Unul dintre ei trase o rafală. Tânăra se clătină, bătu aerul cu braţele şi se prăbuşi în mijlocul şoselei.

Malko îl văzu pe Horst Fulda strâmbându-se de furie şi de stupefacţie. Tânărul neamţ îndreptă din nou arma şi începu să tragă în geam de la câţiva centimetri. Malko văzu flăcările ţâşnind din armă şi simţi loviturile care zguduiră geamul securit, însă acesta rezistă din cauza grosimii de cinci centimetri. Asurzit şi zguduit, Malko trecu iar în marşarier, lovind Alfa. De data asta, avu destul spaţiu ca să iasă, iar Fiat-ul porni înainte,

evitând camionul oprit. În spatele lui se auziră focuri de armă şi îl văzu pe Horst Fulda scoţând cuiul unei grenade şi aruncând-o spre el. Plecase la timp. În oglinda retrovizoare zări două corpuri întinse pe şosea şi pe teroriştii care se urcau în grabă în maşină. Toată tevatura nu durase mai mult de două minute. Fiat-ul blindat procurat de Sergio îi salvase viaţa. Şi tot „vulpoii" se ocupaseră şi de Ferrari. Sosise clipa să-i vâneze. Nebun de furie, luă din geantă pistolul extraplat. Trebuia doar să ridice piedica şi să-l folosească. Întoarse volanul şi se îndreptă spre locul atentatului. Maşina bej cu cei patru terorişti plecase deja. O luă pe sub nasul lui la stânga, pe o străduţă, apoi la dreapta. Malko strânse din dinţi străduindu-se să nu-l piardă. Oare ce făceau poliţiştii? Cu siguranţă că auziseră focurile de armă prin staţia radio din Alfa.

Fu nevoit să pună o frână bruscă pentru că o furgonetă apăru în spatele fugarilor şi blocă drumul, urcându-se cu două roţi pe trotuar. Teroriştii opriseră câteva secunde ca să-i permită şoferului furgonetei să coboare pe uşa laterală, în afara bătăii armei lui Malko, şi să se urce în maşina lor. Malko se dădu jos. Ochi vehiculul care pornise şi goii tot încărcătorul. Maşina bej luă un viraj şi dispăru din câmpul lui vizual. Îi venea să plângă. Era un eşec total! Se urcă la volanul Fiat-ului şi căută un telefon public. Cel puţin voia să intercepteze comandoul care semăna moartea. Furia îl sufoca. Şi de această dată confruntarea cu Fulda fusese în dezavantajul lui. Fireşte că scăpase cu viaţă, dar scăpase şi teroristul. Fusese un soi de meci nul şi sângeros.

Trist, hurducat şi ţiuindu-i urechile, viră la stânga şi ajunse pe un drum înfundat. Dădu înapoi şi ajunse pe malul Tibrului, unde zări o cabină telefonică. Formă 113, numărul de la poliţie, anunţă atentatul, dădu semnalmentele maşinii bej şi închise. Trecu podul Industriei şi ajunse pe Via Ostiense, dar în capătul celălalt. Şoseaua era blocată de o maşină de carabinieri cu girofarul în funcţiune. Un poliţist îi făcu semn lui Malko să oprească. Când îi văzură parbrizul crăpat de gloanţe, alergară şi alţii spre el. Malko ieşi uşurel din Fiat, căci toţi păreau foarte nervoşi. Grupuri de gură-cască începură să se adune. Malko le explică într-o italiană stricată că fusese victima unui atentat şi le spuse numele lui Mario di Santini în timp ce le arăta legitimaţia de la Sergio. Se apropiau ambulanţele precedate de un sunet ciudat.

Se întoarse la locul masacrului. Camionul era lăsat de-a curmezişul şoselei Ostiense, iar poliţiştii îi reţineau pe oamenii care căscau gura pe acolo. Peste tot erau zeci de cartuşe goale, iar în locul unde explodase grenada rămăsese o imensă pată neagră. Pe hainele roşii ale Ornellei nu se vedea sânge. Tânăra zăcea pe o parte, cu trăsăturile liniştite. Un carabinier aruncă un cearceaf peste ea, împrumutat de la o bătrânică.

Poliţistul care zăcea pe spate strângea în mână pistolul din dotare. Glonţul îi intrase la baza nasului, iar altele aproape în tot corpul. Avea ochii deschişi şi un soi de mustaţă ciudată într-un colţ al gurii. Prin cămaşa întredeschisă se vedea părul de pe piept. În Alfa era un adevărat măcel. Fuseseră trase pe puţin o sută de gloanţe. Cei doi poliţişti din spate erau una cu scaunele. Cel din faţă, al cărui cap se sprijinea de mâner, avea faţa terciuită, iar un ochi îi spânzura afară din orbită. Pe jos erau două mitraliere şi niciunul nu avea vestă antiglonţ. Radioul de la bord continua să furnizeze informaţii. Pe feţele triste şi dure ale carabinierilor se citea deznădejdea amestecată cu furia.

Venise lume din toate părţile, în afară de jurnalişti şi de cameramani. Flash-urile nu mai conteneau. Poliţiştii pe motocicletă se împrăştiară peste tot. În zadar. Un Fiat negru opri lângă Malko din care coborî Mario di Santini, alb ca varul la faţă. Se uită la maşina poliţiştilor, apoi la Malko şi bâigui:

— Nu aţi păţit nimic? Cum…

— Carabinierii mi-au dat o maşină blindată, îi explică Malko. Altfel, aş fi şi eu mort ca şi oamenii dumneavoastră. Dacă ar fi avut şi ei una, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta. Teroriştii au avut arme automate. A fost Horst Fulda împreună cu femeia. Ei au tras în mine.

Mario di Santini se proţăpise lângă Alfa albastră. Malko văzu cum îşi înghite lacrimile. Sângele curgea încă din cadavrele împuşcate de aproape. Treptat, treptat sosiră şi alţi oficiali. Zăpăceala atinsese apogeul. Ziariştii încercau în zadar să se apropie de Malko. I se învârtea capul. Infirmierii aşezară cadavrul Ornellei pe o targă, apoi fotografii începură să fotografieze interiorul maşinii albastre. După aceea, cadavrele fură ridicate. Malko se apropie de chestor.

— Membrii Brigăzilor Roşii au închiriat un apartament în această clădire, zise el, aici au pregătit atentatul. Locuiau la etajul întâi.

Un grup de carabinieri se repezi într-acolo. Când intră şi Malko, cele două cămăruţe nemobilate ale apartamentului erau pline de oameni în uniformă. Un singur scaun era lângă fereastră, resturi de mâncare, sticle goale şi o saltea întinsă direct pe podea. O aduseră pe portăreasă care, plângând, o descrise pe locatară.

— Cunosc persoana care a închiriat apartamentul, spuse Malko. O cheamă Maria Ave Doraventi şi locuieşte în Valmontone. A fost deja depistată în urmă cu şapte ani. Are o ascunzătoare la Roma, unde poate că se mai află acum.

Mario di Santini îl fixă, făcând ochii mari de mirare.

— De ce nu ne-aţi spus mai devreme? I-am fi cercetat ascunzătoarea şi nu ar mai fi existat atentatul.

— Am crezut că îmi va ajunge protecţia dumneavoastră, mărturisi Malko. Cu poliţiştii pe care mi i-aţi dat şi cu maşina blindată, credeam că îi voi prinde pe loc. După aceea, îi arestam. Vă informez că şi Ornella era amestecată. Nu înţeleg de ce au ucis-o.

Mario di Santini bătea din picior de nervi.

— Este o nebunie! izbucni el. Aţi ştiut dinainte şi nu aţi spus nimic poliţiei? Este foarte grav. *Gravissimo!*

— V-am spus despre atentat, zise Malko. Aceste informaţii le-am obţinut din Germania. Ar fi trebuit să le deţineţi şi dumneavoastră. În loc să discutăm, ar fi mai bine să ne ducem în Via Torre Argentina. Poate îi mai găsim acolo.

*

* *

Toţi vecinii erau la ferestre, strada gemea de gură-cască, carabinierii cercetaseră micul imobil, dar ajunseseră prea târziu. Apartamentul brigadiştilor, închiriat de Maria Ave pe numele de Maria Domenica, era situat la etajul al doilea. Sub pat, găsiseră un pistol-mitralieră Beretta, mai multe încărcătoare, teancuri de manifeste şi câteva acte pe care specialiştii din DIGOS le-au luat la cercetat. În decursul lunilor precedente, poliţia descoperise zeci de apartamente închiriate sub nume false, fără urme, plătite cu bani gheaţă de „vivandieri” ca Maria Ave...

Au fost arătate fotografiile membrilor celor mai cunoscuţi ai Brigăzilor Roşii şi s-a descoperit că s-au plimbat liniştiţi săptămâni întregi pe lângă o cazarmă de carabinieri. După ce

ieşiră din clădire, negru de supărare, Mario di Santini îl trase pe Malko într-o parte.

— Este foarte grav ce se întâmplă, zise el. Patru oameni de-ai mei au fost ucişi cu sălbăticie. Am fost convocat de ministru. Cum să-i spun că dumneavoastră cunoşteaţi ascunzătorile şi nu ne-aţi pomenit de ele?

— Cum îi veţi explica faptul că nu l-aţi găsit încă pe judecătorul D'Urso? îl înfruntă Malko. Este adevărat că am greşit şi că ar fi trebuit să vă anunţ, dar am crezut că măsurile de prevedere pe care le-am luat erau suficiente. Şi voiam să-l încolţesc pe Horst Fulda.

— Brigăzile Roşii au doi ucigaşi periculoşi, observă cu amărăciune poliţistul. Neamţul şi Tullio.

Se urcară amândoi într-o maşină de poliţie. Mario di Santini chemă prin radio Ministerul de Interne, ascultă, apoi puse microfonul la loc descurajat.

— Au fost acasă la părinţii Mariei Ave care nu ştiau absolut nimic. Au crezut că lucrează la Roma, căci aducea bani în fiecare lună. Nu prea sunt şanse să se întoarcă diseară acasă.

— Da, admise Malko. Sunt sigur că ştie toate ascunzătorile şi că face legătura între grupurile cele mai periculoase. Că veni vorba, dumneavoastră aţi „înălbit-o" pe Ornella Antonioni?

— Da, recunoscu italianul.

— O cunoştea pe Maria Ave şi a participat la atentat, spuse Malko. Cum se face că nu aveţi nicio informaţie despre ea?

Mario di Santini făcu un gest de neputinţă.

— Nu a fost niciodată o militantă activă, ci doar un „submarin" al Brigăzilor Roşii. Sunt cu zecile. Simpatizanţi din umbră care, într-o bună zi, trec la acţiuni directe. Nu putem să-i descoperim decât când este deja prea târziu. I-am percheziţionat locuinţa. Este incredibil. O fată cu părinţi miliardari… A avut primul Ferrari la douăzeci şi unu de ani.

— Poate că tocmai de aceea, observă Malko.

Era epuizat de oboseală şi de stres. Voia să facă o baie şi să se gândească în voie. În următoarele zile, nu prea avea ce să facă. Ascunzătoarea din Via Toro Argentina fusese închiriată special pentru această operaţiune.

— Poate că voi fi obligat să vă acuz, zise sfios italianul. Vom avea o campanie, de presă îngrozitoare. Aţi deţinut informaţii vitale pentru siguranţa statului. Este un dezastru.

*

* *

Apa călduţă clipocea uşor în cadă. Malko încuiase de două ori uşa apartamentului şi îşi pusese la îndemână, pe marginea căzii, pistolul extraplat. Trebuia să-i ia în serios pe membrii Brigăzilor Roşii. Dacă nu ar fi avut maşina blindată a carabinierilor, acum ar fi la Morga din Roma. Două tone de blindaj. Numai parbrizul şi un geam lateral trebuiau schimbate.

Ajunsese la capătul călătoriei. Maria Ave şi prietenii ei dispăruseră fără urmă. Nici poliţia nu îi putea găsi. Malko trebuia să plece din Roma înainte să aibă necazuri mai mari. Statutul său de agent nu-i mai folosea la nimic. Nu va avea de două ori norocul să-l găsească pe terorist. Fără strălucitoarea Ornella, viaţa de aici va fi pustie. Oare ce o mânase pe tânăra miliardară să ajute Brigăzile Roşii? Idealul? Emoţiile? Luase misterul cu ea în mormânt.

Închise ochii, revăzând în minte atentatul şi căutând o cale. Judecând după modul în care cei doi terorişti au împroşcat Fiatul cu gloanţe, Ornella avea toate şansele să fie atinsă sau chiar omorâtă. Pistolul-mitralieră Skorpio nu este o armă selectivă. În plus, îl revedea clar pe unul dintre brigadişti îndreptând arma către tânără şi împuşcând-o. Oare ce pericol reprezenta pentru ei? Doar era una de-a lor. Că participase şi ea la atentat, era un fapt de netăgăduit. Ea aranjase acest „weekend”. În afară de cazul că îi ascunseseră adevărul, pretinzând că voiau doar să-l răpească pe Malko. Acest lucru ar explica reacţia ei în faţa rafalelor neamţului. Fusese cuprinsă de panică şi fugise. Îi pierduse sângele rece...

Cu toate astea, avuseseră încredere în ea. După faptele petrecute la Villa Torlonia, ea nu suflase o vorbă... În concluzie, au omorât-o în mod voit. Şi dintr-un singur motiv: ca să nu vorbească. Lăsă duşul să-l stropească pe faţă, în timp ce îşi sfărâma creierii gândindu-se. Cine se temea de Ornella? Imediat îi veni un nume în minte: chestorul Mario di Santini, omul care garantase pentru ea... Chiar dacă serviciile lui avuseseră o hibă, ce mai risca? Se întâmpla zilnic în Italia. Bănuiala că adjunctul din DIGOS, un înalt funcţionar cu trecutul fără pată, are legături cu Brigăzile Roşii i se părea imposibilă. Cu toate astea, această idee îl obseda. Recapitulă toate ciudăţeniile din timpul anchetei

duse de DIGOS.

La început îl frapase această întârziere în găsirea Mariei Rossi, deşi CIA deţinea dosarul ei. În al doilea rând, faptul că o disculpase pe Ornella. Chiar şi asasinarea lui Stefano i se părea suspectă în clipa de faţă. De ce nu îl protejase pe ziarist?

Mai era şi faptul surprinzător că cei patru poliţişti care îl escortau nu purtau veste antiglonţ. Şi niciun dispozitiv de poliţie nu fusese anunţat pentru o intervenţie rapidă, cum ar fi fost normal... Evident, totul se putea explica prin neglijenţă. Îşi aminti brusc un amănunt, în momentul în care trecea în revistă tot ce aflase despre chestorul din DIGOS. Era un lucru neînsemnat, dar care putea să aibă o importanţă covârşitoare. Totul avea o explicaţie. Malko sări din cadă şi începu să se şteargă în viteză. Trebuia urgent să verifice un lucru. Dacă avea dreptate, câştiga un avantaj. Şi încă unul hotărâtor.

Capitolul XIII

Malko citi de trei ori telexul pe care i-l dăduse şeful centralei. Încă nu era absolut sigur, însă existau nouăzeci şi nouă la sută şanse să fi avut dreptate. Acest lucru îl făcea să fie deopotrivă şi mândru şi trist. Cu atât mai mult cu cât această informaţie se potrivea cu altă piesă de la jocul de puzzle pe care o avea în buzunar, obţinută cu ajutorul serviciilor lui Sergio. De la masacrul de pe Via Ostiense se scurseseră două zile, iar locuitorii Romei erau încă afectaţi. Se uită la interlocutorul său.

— Există vreo şansă de eroare, de omonimie?

— Niciuna, afirmă James Gardener. Am verificat cu ajutorul serviciilor de la Imigrări. Chiar am avut timp să trimitem pe cineva la faţa locului. Păstraţi telexul?

— Îl păstrez, spuse Malko.

Sosise chiar în dimineaţa aceea, prin intermediul biroului de coduri al Companiei, prin urmare, italienii nu îl interceptaseră. Americanul îl fixa pe Malko gânditor. Importanţa articolelor de pe prima pagină a ziarelor devenea din ce în ce mai neinteresantă. Brigăzile Roşii revendicaseră atentatul printr-un comunicat prin care explicau că au vrut să-l elimine pe unul

dintre agenţii care i-au reprimat cu ferocitate pe camarazii lor nemţi. Au dat descrierea lui Malko, agent al BKA, al CIA şi al carabinierilor, dar nu menţionaseră decât iniţialele. Cu o prudenţă demnă de toată lauda, conducerea hotelului *Excelsior* îl înregistrase imediat sub un nume fals şi i-au dat să înţeleagă în modul cel mai discret cu putinţă că, dacă dorea să plece din hotel, le-ar face mare plăcere să-l conducă cu un Rolls până la aeroportul Fiumicino...

Nu aveau niciun chef să li se pună o bombă în lift... Primise o convocare la Ministerul de Justiţie, dar nu se dusese.

Bineînţeles că niciunul dintre vinovaţi nu fusese reţinut, în ciuda nenumăratelor razii şi percheziţii făcute de carabinieri. Maria Ave nu apăruse la locuinţa ei, în ciuda apelurilor disperate pe care le făcuseră părinţii ei la televiziune. Cercetarea ascunzătorilor nu adusese nimic nou în afară de arme şi de manifeste. Brigadiştii se evaporaseră în eter. Mirosiseră ei ceva şi îşi găsiseră altă vizuină, deşi tot oraşul şi împrejurimile fuseseră trecute prin ciur şi prin dârmon de forţele de ordine.

— Ţineţi-mă la curent, zise americanul. Această chestiune ne interesează în cel mai înalt grad. Pentru moment, nu le voi spune nimic omologilor mei.

— Vă promit, spuse Malko.

Se întoarse pe jos la hotel. La recepţie îl aştepta un mesaj. Domnul di Santini îl căutase la telefon. Malko îl sună pe chestor care îi ceru să treacă pe la el pe la birou. Ministrul de justiţie voia să elibereze un mandat de arestare pe numele lui şi voia să discute cu el această problemă spinoasă.

— Foarte bine, zise Malko, ne întâlnim la *Osteria del Papa Giovanni,* în apropierea Senatului. Acolo vom sta de vorbă în linişte.

*

* *

Cartofii prăjiţi erau prea arşi, iar vinul nu prea tare. În jurul lor, senatorii cu burţile mari puneau la cale combinaţiile cele mai năstruşnice salutându-se de la o masă la alta. Erau foarte puţine femei. Localul nu era chiar atât de discret. Mario di Santini nu prea avea poftă de mâncare. Nu primise felicitări în urma acelui masacru. Chiar în acea dimineaţă asistase la înmormântarea celor patru poliţişti asasinaţi şi se vedea cât de colo că nu îşi

revenise încă. Malko ascultase rezumatul intrigilor dintre poliţişti care aruncau vina unii pe alţii. Fireşte că, dacă ar fi existat nişte fişiere, Maria Ave ar fi fost după gratii de multă vreme. Malko îşi termină băutura şi întrebă cu voce egală:

— Aţi primit veşti de la fiul dumneavoastră?

Mario di Santini înălţă privirea şi ridică din sprâncene.

— De la fiul meu? (Un zâmbet îi luminã faţa numaidecât.) Oh, da, fireşte, îmi scrie din două în două săptămâni. Din când în când mai vorbim la telefon, dar costă foarte mult. Eu sunt doar un funcţionar... nu-i aşa?

Malko dădu din cap cu compasiune.

— Da, înţeleg. Apropo, domnule di Santini, în ultimele zile, am căpătat o convingere.

— Care?

— Brigadiştii care au organizat tentativele de omor împotriva mea au fost informaţi de cineva care îi protejează, o persoană în afara oricărei bănuieli...

Poliţistul îl aprobă.

— Bineînţeles că da! Ornella Antonioni.

— Nu, îl contrazise Malko, este cineva de mai sus care o protejează şi pe ea.

— Cine poate fi?

Malko se uită fix în ochii lui.

— Dumneavoastră, domnule di Santini.

Italianul rămase nemişcat o fracţiune de secundă, apoi izbucni într-un râs uşor forţat.

— Vă arde de glumă!

— Absolut deloc, răspunse Malko. Şi o ştiţi prea bine. Sunt sigur de afirmaţiile mele. Dumneavoastră sunteţi unul dintre informatorii Brigăzilor Roşii. Ştiaţi că va avea loc acest atentat şi că Ornella lucrează pentru ei. O lucire de furie străbătu ochii negri ai italianului.

— Domnule, începu el pe un ton sec. Nu aveţi dreptul să-mi aduceţi asemenea acuzaţii. Ocup funcţii extrem de importante şi nimeni nu mi-a pus vreodată la îndoială cinstea.

— Dar nici eu n-o pun la îndoială, îl asigură Malko. Spun doar că informaţi Brigăzile Roşii dintr-un motiv pe care îl ghicesc şi care nu are nimic dezonorant în el. Mi-aţi spus că băiatul dumneavoastră îşi face studiile în Statele Unite. Mi-aţi arătat şi o fotografie, nu-i aşa?

— Da, de ce mă întrebaţi?

— Nu ar fi trebuit să-mi arătaţi acea fotografie, spuse Malko rar şi calculat. Există acolo un amănunt pe care nu l-aţi observat. În spatele celor cinci persoane era un calendar din 1979, nu din 1980. De anul trecut... Atunci a fost făcută această fotografie.

Văzu în privirea chestorului că se fâstâcea, dar îşi recăpătă imediat sângele rece şi îl contrazise cu un râs nervos:

— Am primit fotografia în urmă cu câteva zile. Nu credeam că este atât de veche.

Malko scoase din buzunar telexul de la Langley.

— Domnule di Santini, uitaţi că fac parte din Central Intelligence Agency... Dispunem şi noi de unele mijloace de informare. Am verificat. Fiul dumneavoastră nu se mai află la Berkeley. Nu a venit în septembrie în vacanţă şi nu mai este în Statele Unite, după informaţiile primite de la serviciul Imigrări. De ce susţineţi în continuare că se află acolo?

Cât timp rumegă vestea proastă, Mario di Santini rămase tăcut, apoi îşi înfruntă adversarul cu oarecare agresivitate.

— Sunt treburile mele şi nu vă priveşte unde se află fiul meu. Nu are nicio legătură cu restul.

— Ba are, domnule di Santini, pentru că eu am o teorie. Eu cred că Brigăzile Roşii v-au răpit fiul, iar acum vă şantajează. Asta ar fi explicaţia de ce un funcţionar cinstit şi integru ca dumneavoastră trădează administraţia şi îşi asumă nişte responsabilităţi imense.

De data asta, di Santini rămase nemişcat şi spuse cu o voce pe care şi-o controlă perfect:

— Domnule Linge, este o supoziţie ridicolă. Fiul meu este liber, iar eu nu lucrez cu Brigăzile Roşii. Ceea ce vreţi să insinuaţi este de-a dreptul monstruos şi stupid. Toată lumea ştie că Brigăzile Roşii revendică mereu răpirile şi îşi fac multă publicitate înainte de a-i elibera pe ostatici. Superiorii mei au deplină încredere în mine şi, credeţi-mă, se tem şi ei de această organizaţie. Firește, în cazul Ornellei Antonioni, serviciile noastre nu au acţionat cu eficienţa obişnuită, dar se mai întâmplă. Scoateţi-vă din cap această idee şi să încercăm să pornim din nou cu dreptul. Cât despre fotografie, nu ştiu când a fost făcută, dar vă garantez că fiul meu este bine mersi în Statele Unite.

Italianul fusese atât de convingător, încât Malko se simţi

descumpănit. La urma urmei, povestea cu fotografia nu era decât un indiciu. Dar mai exista acel telex trimis de CIA. Aceasta era o dovadă a minciunii lui Mario di Santini. Malko nu se arătă tulburat.

— Domnule di Santini, sunt sigur că am dreptate. Voi comunica bănuiala mea ministrului de interne prin intermediul Serviciilor Secrete americane din Roma, împreună cu dovada că fiul dumneavoastră nu se află în SUA. Va trebui să explicaţi acest lucru superiorilor dumneavoastră. În plus, am reuşit să recuperez instrucţiunile scrise pe care le-aţi dat celor patru poliţişti însărcinaţi cu protecţia mea. Aţi pomenit acolo de o misiune de *rutină.* Or, ştiaţi foarte bine că avea să se producă un atentat. I-aţi trimis la masacru cu bună ştiinţă pentru că doreaţi ca acest atentat să reuşească. Vă salut.

Se ridică, lăsă pe masă douăzeci de mii de lire şi străbătu restaurantul către ieşire. În momentul în care se apropia de uşă, se întoarse. *Dottore* di Santini rămăsese împietrit pe scaun. Se pregătea să pornească motorul, când italianul apăru în mijlocul străzii şi alergă spre el. Deschise portiera şi se instală pe scaun uitându-se la Malko cu o privire răvăşită.

— *Signor,* începu el cu voce pierdută, vă implor, nu spuneţi nimic, altminteri, îl vor omorî.

*

* *

Malko simţi imediat o imensă uşurare, dar şi o nesfârşită milă pentru bărbatul de lângă el. Aflase absolut tot despre trecutul lui. Fiul unui general de carabinieri, cu numeroşi magistraţi în familie, cu simţul înaltei moralităţi, cu stare, îndeplinea profilul ideal al unui înalt funcţionar. Iar teroriştii tocmai pe el reuşiseră să-l şantajeze! Avea de ce să te treacă fiorii pe şira spinării. Acest lucru explica în parte uimitoarele succese obţinute de terorişti. Demară. Mario di Santini se uita cu nervozitate în spate şi zise cu vocea încordată:

— Trebuie să fim foarte prudenţi, căci sunt peste tot şi ştiu că mă supraveghează. Dacă ne văd împreună, vor bănui ceva şi apoi…

Se întorsese lumea cu susul în jos! Omul de lângă el era numărul doi în forţele de ordine din Roma, dar reacţiona ca un terorist hărţuit. Malko îi zâmbi încurajator şi acceleră.

— Domnule di Santini, nu am avut niciodată intenţia să vă pârăsc superiorilor dumneavoastră. Vă sunt prieten. Ne luptăm amândoi cu aceiaşi oameni, dar aveam neapărată nevoie de încrederea dumneavoastră. Ancheta m-a convins că aţi fost amestecat în diferite atentate şi am eliminat toate motivele banale, ca de exemplu banii, politica, corupţia. Mi-au rămase doar raţiunile nobile. Vă înţeleg perfect pentru că am cunoscut mai demult un om aflat exact în situaţia dumneavoastră. La fel de integru şi ocupând un post şi mai important decât al dumneavoastră. Eu l-am ajutat, dar din nefericire, s-a sinucis. Nu a reuşit să iasă din dilema pe care i-o impuseseră serviciile sovietice.

— Şi eu m-am gândit la sinucidere, mărturisi Mario di Santini, dar o am pe soţia mea. Şi-aşa suportă greu situaţia asta! Când m-am întors acasă, după ce am văzut fotografiile cadavrelor celor patru oameni ai mei, am vrut să mă omor, dar ea m-a împiedicat...

— Aţi ştiut că va avea loc un atentat, nu-i aşa?

— Da, răspunse el dintr-o suflare. Însă ei m-au minţit. Mi-au jurat că nu vor omorî pe nimeni şi că voiau doar să vă răpească. Am fost slab şi i-am crezut.

Se învârteau în jurul Colosseum-ului. Deodată. Mario di Santini luă o hotărâre.

— Să mergem la mine, zise el. Vom intra prin altă parte. Mă doare-n cot, nu mai pot să trăiesc aşa.

Îl dirijă pe Malko pe aleile liniştite din Parioli, apoi intrară în garajul subteran al unui grup de clădiri rezidenţiale. Merseră pe mai multe culoare, până ajunseră la liftul care îi lăsă pe un palier îngust. Mario di Santini descuie uşa cu cheia. O femeie superbă apăru imediat în antreu. Avea un chip frumos şi senzual, un piept acoperit cu dantele, ciorapi negri care îi strângeau pulpele bine făcute şi, deşi era plinuţă, avea un mijloc subţire. Mario di Santini se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Nu te teme, Virna, i-am spus tot acestui domn. Este agentul americanilor. Ne va ajuta să-l găsim pe Beppe al nostru.

Femeia se smulse din braţele soţului şi alergă la Malko cu ochii înotând în lacrimi.

— Oh, domnule, când îl vom găsi? întrebă ea hohotind.

Ochii ei negri umbriţi de gene lungi îl fixau cu tristeţe pe Malko. Părul uşor platinat îi dădea un aer cam de prost gust,

însă îi scotea în evidenţă farmecul. Nu era deloc genul de casnică pe care Malko se aşteptase să o găsească în casa unui funcţionar.

— Ar fi prea devreme, zise el cu prudenţă.

Mario di Santini o luă de braţ şi îi spuse cu blândeţe:

— Aşteaptă-ne în salon, îi explic domnului Unge toată povestea noastră.

Îl pofti pe Malko într-un mic birou cu pereţii acoperiţi cu plută, în care se aflau o bibliotecă şi un minibar. Fotoliile din piele şi lumina blândă făceau o atmosferă plăcută.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi, îi ceru Malko. Numai după aceea vom putea pune la punct un plan de contraatac.

Chestorul fu de acord. Se duse să ia din bar o sticlă de Gaston de Lagrange şi îşi turnă într-un pahar. Se vedea că avea nevoie. Malko se mulţumi cu un Pepsi.

— *Bene. Bene,* iată ce s-a întâmplat. Era prin septembrie. Fiul meu se pregătea să se întoarcă în Statele Unite ca să-şi continue studiile. L-aţi văzut în fotografie, este un băiat frumos... Ieşea mereu cu fete încântătoare. Într-o zi, mi-a spus că a întâlnit una la restaurantul studenţilor, *L'Eau Vive, ş*i că s-a îndrăgostit. Aşa cum se întâmplă de obicei la douăzeci de ani. A vrut să mi-o prezinte. Am luat masa toţi trei. Într-adevăr, era fermecătoare. Avea ochi albaştri, păr lung şi castaniu, cam micuţă, dar bine făcută. M-am bucurat pentru Beppe al meu. Mi-a spus că îşi vor petrece weekendul la Ostia... A venit să-l ia de acasă într-o sâmbătă dimineaţă. (Vocea i se frânse.) De atunci, nu l-am mai văzut, domnule. Luni dimineaţă, am primit un telefon. O voce necunoscută mă informa că voi găsi ceva în tomberonul de gunoi de la colţul străzii. Nu mi-a picat fisa imediat. Din cauza funcţiei, brigadiştii încercaseră deja să mă intimideze. Ca să mă deplasez, aveam dreptul la o maşină blindată. Am răscolit prin pubelă cu mare grijă. Am găsit un pacheţel mult prea uşor ca să conţină o bombă. L-am adus acasă şi l-am deschis... Iată ce era înăuntru.

Se ridică şi deschise un mic frigider din care scoase un borcan pe care îl puse pe măsuţa joasă în faţa lui Malko. Acesta zări un obiect maroniu care plutea într-un lichid incolor.

— Ce-i asta?

— Urechea dreaptă a lui Beppe al meu, spuse Mario di Santini cu voce pierită. Împuţiţii ăia mi-au mutilat băiatul! Când am

primit-o, mai sângera încă. Era şi o scrisoare semnată Columna Romană a Brigăzilor Roşii prin care eram informat că îmi răpiseră fiul şi că, pentru moment, nu păţea nimic. Nu aveau intenţia să-l omoare dacă mă comportam cum trebuie şi că voi primi instrucţiuni cât mai curând.

— De ce i-au tăiat urechea? îl întrebă Malko.

— Ca să mă avertizeze că, dacă voi scoate un cuvânt, îmi vor trimite ochii. Această răpire trebuia să rămână secretă. La sfârşit, erau câteva cuvinte de la Beppe care îmi spunea că trăia şi să fac ceea ce îmi spun ei dacă voiam să nu-l omoare… Dacă aţi şti cum m-am dus la birou în primele zile… Mai întâi, am ascuns totul soţiei mele. Dar după aceea, a trebuit să-i spun. A fost înfiorător. Voia să-l anunţ pe generalul de la Chiesa. Dar i-am spus că nici el nu poate face nimic… Am păstrat secretul. La birou, era mai uşor, căci am spus că mi-am trimis băiatul la studii în America mai devreme fiindcă se îndrăgostise de o fată cu care eu nu eram de acord… Prietenii mei şi ai lui au înghiţit găluşca. L-am rugat pe un prieten american să-mi trimită din când în când scrisori ca să nu îl alertez pe portar. Am pus fotografia aia veche pe birou, ca şi cum abia o primisem…

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nimic. Timp de o lună, nu mi-au cerut nimic. Mă sunau o dată pe săptămână ca să-mi spună că Beppe al meu era bine şi că, dacă vorbeam, era un om mort. O dată la cincisprezece zile, primeam câteva cuvinte de la el în diferite pubele. Îmi spunea că rana de la ureche s-a vindecat. Aproape că mă obişnuisem. Însă nevastă-mea lua somnifere ca să doarmă… Într-o zi, mi-au dat întâlnire la Villa Torlonia unde am văzut un bărbat pe care nu îl cunoşteam. Era un tânăr care mi-a pus întrebări precise în legătură cu judecătorul D’Urso. Despre obiceiurile lui, despre funcţii etc. Mi-a dat trei zile ca să mă informez şi să-i las răspunsul într-o pubelă dintr-un loc ce urma să mi-l comunice. În caz contrar, fiul meu murea. Voiau să se folosească un timp de mine, apoi îl eliberau pe Beppe.

— Aţi ascultat ordinele? întrebă Malko.

— Da. După cincisprezece zile, au început din nou asaltul. Trebuia să recuperez un dosar aflat la judecătorul de instrucţie, cu numele persoanelor care aveau să fie inculpate… Am reuşit să pun mâna pe el şi le-am dat numele cerute. Trei dintre cei mai de temut terorişti au reuşit să scape. Unul dintre ei era fiul

unui conducător al Democraţiei Creştine. S-a crezut că taică-său l-a anunţat... Asta l-a mânjit, bineînţeles... Mi-era din ce în ce mai ruşine. Însă ei au fost mai puternici. Când eram gata să mărturisesc şi să sacrific viaţa bietului Beppe, mi-au spus să mă duc într-o seară la Villa Borghese, la capătul unei alei. Acolo era o cabină telefonică, iar aparatul a început să sune. Era Beppe al meu. Mi-a spus că era bine, că trebuia să fiu tare şi că în curând îi vor da drumul... După asta, nu am mai putut să-l condamn la moarte. În acea seară m-am gândit serios să-mi trag un glonţ în cap fără să spun nimănui nimic. Dacă muream, erau obligaţi să-i dea drumul... Nu mai eram de folos. Soţia mea m-a convins să mai aştept puţin... Sunt laş şi am fost de acord. Atunci, aţi sosit dumneavoastră la Roma. S-au folosit iarăşi de mine. De data asta mi-au promis că era ultimul serviciu pe care mi-l cereau. Că sunteţi un criminal fascist condamnat de un Tribunal al Poporului şi că trebuie să-i ajut să vă lichideze. Aşa îmi voi răscumpăra „crimele” comise de când lucrez în DIGOS.

Din ce în ce mai bine. Malko se gândi imediat la ceva.

— Fata care l-a agăţat pe fiul dumneavoastră a fost Maria Ave Doraventi?

— Da.

Laţul se închidea. Malko înregistră tot ce îi spusese poliţistul italian. Sistemul Brigăzilor Roşii era diabolic. Foarte puţini oameni ar fi rezistat în astfel de situaţii. Nu toţi aveau curajul lui Foster Hillman care preferase să se sinucidă decât să-şi trădeze şefii. Doamna di Santini vârî capul prin deschizătura uşii.

— Acum pot să vin?

— Dacă vrei, spuse soţul ei, încă nu am terminat.

I se adresă lui Malko:

— Eu am trimis-o pe Ornella în calea dumneavoastră. Au prevăzut că îmi veţi cere informaţii. Nu mai primisem veşti de la Maria Ave de când mi-au răpit fiul. După descrierea dumneavoastră, mi-am dat seama că va trece din nou la asalt. Este foarte periculoasă fiindcă este inteligentă, îi place să rişte şi este amanta lui Tullio, ucigaşul. Este frumoasă şi atrăgătoare...

— Ştiu, zise Malko. Încă nu a încercat farmecele şi pe mine, dar ar fi mers. Acum, este cam târziu. Aţi primit vreo veste de la ei de la atentatul de ieri?

Mano di Santini clătină din cap.

— Nu, dar nu vor întârzia. Vor încerca altceva…

Malko se gândea.

— De exemplu, dacă aş pleca în Austria, ar exista vreo şansă să-şi ţină promisiunea şi să-l elibereze pe fiul dumneavoastră?

Italianul surâse cu tristeţe.

— Domnule, nu-i cunoaşteţi. Poate că îl vor elibera. Dar, dacă voi dezvălui presei tot ce am făcut pentru ei, aş fi un om mort, terminat. Ar spune că am colaborat cu ei, că m-au plătit… Nu îmi va rămâne decât să-mi dau demisia. Viaţa mea s-ar sfârşi.

Cu siguranţă avea dreptate. Malko privi urechea care plutea în serul fiziologic. Cauza lui se împletea cu cea a italianului. Ar fi fost gata să renunţe să se răzbune pe Horst Fulda dacă acest lucru ar fi salvat viaţa fiului lui Mario di Santini.

— Domnule di Santini, începu el, nu avem timp să plângem. Întrevăd o singură rezolvare a problemei dumneavoastră. Să-l eliberăm pe Beppe şi să avem grijă ca aceia care l-au răpit să nu se laude niciodată cu fapta lor.

Di Santini ridică spre el o privire întrebătoare.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că trebuie să acţionăm cu aceeaşi brutalitate ca şi ei, zise Malko. Dumnezeu a spus că „acela care foloseşte spada, de spadă va fi răpus”. Să moară toţi duşmanii! Ai dumneavoastră şi ai mei.

Capitolul XIV

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Mario di Santini cu voce tremurătoare.

— Că trebuie să le întindem o cursă celor care v-au răpit fiul, să-l recuperăm şi să-i omorâm pe terorişti. Suntem în război. Ori ei, ori dumneavoastră.

— Are dreptate, interveni soţia lui. Sunt nişte monştri, nişte fiare sălbatice. Merită să moară.

Mario di Santini îşi trecu mâinile peste faţă, incapabil să ia o hotărâre.

— Dar… Cine o va face? Şi dacă nu reuşeşte, or să-l omoare pe Beppe!

— Dacă va exista cel mai mic risc, vom renunţa, spuse Malko. Dar trebuie să fiţi tare, căci nu sunt singur, am aliaţi pe „vulpoii” generalului de la Chiesa. Fiatul alb blindat era al lor. Nu voi dezvălui secretul dumneavoastră, în schimb, le voi cere ajutorul. Doar le cunoaşteţi metodele…

În urmă cu cincisprezece zile, carabinierii împuşcaseră patru terorişti chiar în vizuina lor din Genoa. Mario di Santini îşi recăpătă puţin sângele rece. Puse borcanul ce conţinea urechea fiului său în frigider şi se aşeză lângă Malko.

— Cum procedăm? îl întrebă el. Nu ştiu unde să-i caut, că aş fi încercat s-o fac ceva mai devreme. Dar ei mă contactează.

— Cum?

— Mereu prin acelaşi sistem. Îmi telefonează şi îmi lasă câteva cuvinte în pubela de lângă casa mea. Nu putem să o supraveghem douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi-ar da seama…

— Aţi putea să vă puneţi telefonul sub ascultare?

— Este periculos. Aş fi obligat să explic acest lucru celor din serviciile specializate şi s-ar putea să avem scurgeri. În acest caz…

Malko se gândea. După eşecul atentatului şi moartea Ornellei, nu îi mai rămăsese niciun fir. Chestorul oftă.

— Credeţi-mă, mă au la mână. S-au gândit la toate. Dacă cer ajutorul colegilor mei, nimic nu-l va mai putea salva pe Beppe. Îl vor omorî cum au mai procedat şi cu alţii…

Doamna di Santini asculta cu o strălucire în ochi, înmuindu-şi din când în când buzele într-un pahar ce conţinea un lichid albicios. Era din ce în ce mai nervoasă. Malko întrezări brusc soluţia la problema lui.

— Cred că vor lua din nou legătura cu dumneavoastră. Foarte curând.

— De ce credeţi asta?

— Din cauza mea. Prietenii lor germani îmi vor pielea cu orice preţ. Au o „comandă” de la libieni sau de la palestinieni. Brigăzile Roşii au nevoie de logistica lor. Prin urmare, vor începe atacul cât timp sunt la Roma. Ştiu că stau la pândă, că am o maşină blindată şi că îi cunosc pe unii dintre ei. Deci, îmi vor întinde o cursă. Singura persoană care poate să-i ajute sunteţi dumneavoastră…

— Aşa este, admise poliţistul.

— În consecinţă, suntem nevoiţi să aşteptăm. Se vor manifesta ei într-un fel sau altul. Dar până atunci, trebuie să ne facem un plan cu ajutorul prietenilor noştri „vulpoii”.

Poliţistul se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc la birou. Nu aş vrea să ieşim împreună. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să supravegheze casa. Vă deranjează dacă mai rămâneţi puţin?

— Deloc, răspunse Malko. Să nu le dăm apă la moară. Îndată ce veţi avea vreo veste, sunaţi-mă la hotel, dar să nu vă spuneţi numele.

Chestorul puse la loc sticla de Gaston de Lagrange şi ieşi. Malko privi uşa închizându-se în urma lui. Doamna di Santini goli al patrulea pahar cu lichid alburiu, cu ochii şi mai strălucitori şi cu pieptul palpitând sub dantelărie.

— Dumnezeu v-a trimis, spuse ea cu voce uşor cleioasă. Mario şi-a pierdut minţile. În fiecare dimineaţă, el vrea să se sinucidă. Am încredere în dumneavoastră. Sunt sigură că mi-l veţi aduce înapoi pe Beppe al meu. Avem nevoie de un om ca dumneavoastră, care nu se teme de bandiţi…

— Mulţumesc, zise Malko, dar încă nimic nu este sigur.

Femeia se ridică în picioare.

— Vreţi să vedeţi fotografiile? Veniţi cu mine.

O urmă în camera băiatului plină cu machete şi cu postere cu femei goale. Se uită la fotografiile pe care doamna di Santini i le arătă. Era parfumată din belşug şi pulpele lor se atinseră în încăperea mică. Ea se întoarse spre el şi îl fixă cu o intensitate aproape patologică.

— O să-l salvaţi, nu-i aşa?

Fără să aştepte răspunsul, ea se aruncă la pieptul lui, zguduită de hohote de plâns. Malko se simţea foarte stânjenit. Era o femeie apetisantă, nu o bunică. Încercă să o îndepărteze, dar se agăţă şi mai strâns de el.

— Of, nu mai pot, gemu ea. Vă rog să mă iertaţi, îmi este rău, trebuie să mă întind puţin. Ajutaţi-mă să ajung în dormitor.

Îşi petrecu braţul în jurul gâtului lui Malko şi intrară într-o cameră cu pereţii roz bombon, cu un imens pat plin cu pernuţe. Malko nu şi-l închipuia pe adjunctul din DIGOS în acel pat. Doamna di Santini se rostogoli, iar fusta se ridică, lăsând să se vadă ciorapul prins cu o jartea roz şi o porţiune din pulpa albă. Începu să-şi descheie bluza.

— Mi-e cald, murmură ea, mă sufoc.

Cu un gest aparent involuntar, ridică braţul şi îi cuprinse pe Malko de gât, în timp ce stătea aplecat deasupra ei. Îl atrase numaidecât spre ea cu o forţă de neimaginat. Avea gura întredeschisă, iar dinţii lor se loviră cu violenţă. Se întoarse într-o clipă şi se lipi de el. Fusta largă se depărtă, dezvăluind marginea ciorapilor şi jartierele roz şi subţiri, în timp ce îl săruta până la sufocare. Ciorapii gri îi ajungeau până la rotunjimea feselor. Îl acaparase pe Malko precum o furtună roz. Îşi supse burta, pipăi între trupurile lor înlănţuite şi, fără să-şi scoată ultimul obstacol din nailon, îl ghidă în ea cu o mână sigură. Se pare că tristeţea nu îi alterase pornirile sexuale. Mişcă bazinul ca să se lipească mai tare de el şi îi zgâria ceafa, ţinând ochii închişi, în timp ce se ondula cu şoapte pline de încântare.

Apoi slobozi un sunet răguşit şi începu să tremure ca frunza, nedându-i drumul lui Malko. Plăcerea venise atât de repede, încât îl luase prin surprindere. Îl respinse cu privirea tulbure, se ridică din pat, îl apucă de mână şi îl târî în baie. Peretele din faţa căzii era acoperit în întregime cu o oglindă. Doamna di Santini se lăsă în genunchi pe mochetă, într-o poziţie fără echivoc.

— *Cosi,* murmură ea, *cosi.*

Malko reluă treaba de unde o lăsase. Ea îl strângea cu picioarele alunecoase din cauza ciorapilor de nailon, cu bazinul ridicat spre el şi trăgând cu coada ochiului în oglindă. Orgasmul lui Malko îi declanşă femeii un fel de simpatie... Se desprinse uşurel de el cu respiraţia şuierătoare. După ce se linişti în sfârşit, se ridică şi îl dădu afară pe Malko din baie fără un cuvânt.

Când ieşi, avea din nou ţinuta impecabilă, dar cu uşoare cearcăne sub ochi. Se aşeză pe marginea patului şi zise cu blândeţe:

— Am înnebunit de tot, sunt sigură că mă credeţi *una zozzona*[42]*...* Să fac dragoste cu un bărbat pe care nu-l cunosc, prieten cu soţul meu...

Malko o asigură că nici nu trecuse prin cap una ca asta. Doamna di Santini îi surâse umilită.

— De când s-a întâmplat nenorocirea, am început să beau anason sicilian de 78 de grade, îi explică ea. Este îngrozitor, îmi stârneşte cele mai rele instincte. Am chef să fac dragoste

42 *O destrăbălată (n.a.)*

întruna. Nu s-a mai întâmplat de foarte multă vreme... Când l-au răpit pe Beppe, eram pe punctul de a ne despărţi. Nu am mai făcut dragoste de ani de zile. Mario are viaţa lui, iar eu pe a mea. Ne-am iubit mult şi mai este şi copilul. De când s-au întâmplat toate astea, este prima dată când sunt singură cu alt bărbat... Cu un bărbat care să-mi placă... Altfel, nu m-aş fi purtat ca o căţea.

Ea îi zâmbi stânjenită.

— Trebuie să-l salvaţi pe Beppe al meu. Mario a ajuns la capătul puterilor. Mă duc să aprind o lumânare la Fecioara Maria. Acum vă las să plecaţi. Să mai veniţi oricând doriţi...

Nici nu putea fi mai explicită. Malko se pomeni pe palier uşor ameţit. Fusese o zi pe care trebuia să o marcheze cu roşu în calendar. O informaţie capitală şi o femeie focoasă, dar nu era Dalila... Însă partea cea mai dificilă de abia acum începea. Trebuia să aştepte fără să ştie ce se va întâmpla, nici dacă îl mai ţineau nervii pe Mario di Santini.

*

* *

Malko se uita distrat la televizor. Aşteptase trei zile închis în camera de la *Excelsior.* Ziarele nu mai pomeneau nimic despre masacrul de pe Via Ostiense. Nu mai ştia nici dacă ipoteza lui era justă şi dacă Horst Fulda se mai afla în Roma. Malko îşi ocupa ziua vizitând muzeele, plimbându-se pe Via Condotti şi răscolind arhivele Centralei locale în căutare de informaţii. Dar în zadar.

Poate că Horst Fulda era deja în Germania, dar el trebuia să aibă răgaz de cel puţin o săptămână. Nu primise nicio veste de la Mario di Santini, nici de la vulcanica sa nevastă.

Trebuia să aibă nervi de oţel. Malko se aştepta în continuare la un atac-surpriză din partea Brigăzilor Roşii. Nu lăsa nicio clipă pistolul extraplat şi păstrase Fiat-ul blindat căruia îi datora viaţa. Era un monstru de patru tone. Telefonul sună.

— Sunt Mario. Am noutăţi, zise poliţistul Treceţi diseară pe la mine.

*

* *

Îi deschise chiar Mario di Santini, mai îngrijorat ca niciodată. Soţia acestuia îi aruncă lui Malko o privire arzătoare. Rochia din flanelă gri se mula pe trupul plinuţ, iar strângerea de mână atât de senzuală l-ar fi excitat chiar şi pe papă.

— M-au contactat, spuse di Santini. Azi-dimineaţă. Am căutat în pubelă şi am găsit câteva cuvinte. Am întâlnire mâine la o librărie de lângă restaurantul *Il Bolognese,* în Piazza di Popolo. La raionul „Istoria artei”.

Trebuie să fie absolut siguri pe ei dacă îi dădeau întâlnire adjunctului din DIGOS în plin centru al Romei. Acesta parcă îi citi gândurile lui Malko şi spuse cu tristeţe:

— Ştiu că pot să aibă încredere în mine. Ce trebuie să fac?

— Să vă duceţi, zise Malko.

— Veniţi şi dumneavoastră?

— Nu, este prea devreme, cu siguranţă se aşteaptă să fiţi urmărit. Cred că şi-au luat anumite măsuri de prevedere. Nu vreau să pun în pericol viaţa fiului dumneavoastră. Dacă este ceea ce cred eu, vor mai fi şi alte contacte. Vreau să intervin o singură dată. Dar să dau lovitura de graţie... Ne vedem mâine aici, la aceeaşi oră.

— De ce nu rămâneţi la cină? îl întrebă Virna di Santini. Este o masă simplă. Am pregătit nişte „nervitti”[43].

Îi venea greu să o refuze. În timpul mesei, Mario di Santini, cu cearcăne mari şi negre sub ochi, nu scoase o vorbă. Pe sub masă, Virna îi atinse piciorul lui Malko. Mario di Santini nu vru cafea şi ceru permisiunea să se ducă la culcare. Voia să fie în formă pentru întâlnirea de mâine.

— Îţi fac un ceai de muşeţel, propuse Virna. Şi dumneavoastră, dacă vreţi.

Îndată ce închise uşa camerei, doamna di Santini se apropie de Malko şi, fără o vorbă, îi înfundă limba fierbinte în gură.

Fiindcă el o respinse, îl luă de mână şi îl târî la bucătărie. Închise uşa, se lipi de ea şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului. Acesta avu senzaţia că îmbrăţişa un transformator. Se freca cu furie de el ca şi cum ar fi vrut să iasă scântei. Apoi, femeia se opri gâfâind, cu unghiile înfipte în ceafa lui Malko şi tremurând din tot corpul. După aceea, se desprinse de el.

Femeia asta ştia ce voia. Malko îşi luă rapid bun-rămas fără

43 *Măduvioară de porc cu ceapă.*

să-şi bea ceaiul de muşeţel. Nu mai avea răbdare până mâine.

*

* *

În librăria „Il Globo” erau zeci de mese pe care se găseau teancuri de cărţi, în jurul cărora se învârteau cumpărătorii curioşi, studenţi şi profesori. Mario di Santini se opri la raionul „Istoria artei”, întrebându-se cine îl va aborda. O fată superbă se detaşă din mulţime şi veni spre el. Avea nişte ghetuţe înalte roşii care îi acopereau în parte pantalonii din piele neagră, iar tricoul galben se mula pe un piept de vis, cu o taşcă pe umăr şi părul prins într-o coadă de cal asimetrică. Tânăra se opri lângă el şi începu să răsfoiască o carte groasă despre arta tantrică din India. Inima lui Mario di Santini începu să-i bată cu putere. Era Maria Ave Doraventi.

— Prefăceţi-vă că nu mă cunoaşteţi, îi şopti ea. Uitaţi-vă în continuare prin cărţi. Dacă intervine ceva, am o grenadă în taşcă. Iar Beppe nu va mai apuca seara. *Capito?*

— *Capito,* spuse italianul cu voce seacă. Nu am făcut nimic, am venit singur de la birou.

— Ştiu, te-am urmărit, zise ea cu cinism. Dar ţi-ar putea trece prin cap să pregăteşti un mic dispozitiv. Ar fi o prostie. Dacă eşti isteţ, îţi vei vedea fiul curând…

— Se simte bine? nu se putu abţine di Santini să întrebe.

— Foarte bine, răspunse fata cu un zâmbet răutăcios. Ai dreptul să vorbeşti cu el diseară. După instrucţiunile noastre…

Tăcură amândoi, cât trecu pe lângă ei un amator de artă. Di Santini nu îşi putea lua ochii de la figura încântătoare a brigadistei. Ai fi zis că este un manechin, o studentă, dar nu o teroristă. Atât de tânără, dar atât de periculoasă. Gura era bine conturată, dinţii de un alb strălucitor, ochii cenuşii, sclipind de inteligenţă.

Lui îi venea să o strângă de gât. Ea era cauza necazurilor pe care le avea şi a angoasei în care trăia de luni de zile. Ea spuse cu o voce devenită dintr-odată dură:

— Controlează-te, poliţist împuţit! Altminteri nu îţi mai vezi fiul.

Mario di Santini înghiţi insulta.

— Ce vreţi? Nu mai pot. Într-o bună zi, colegii mei vor descoperi adevărul şi nu voi mai fi de niciun folos. Dacă îi faceţi

vreun rău lui Beppe, vă voi căuta toată viaţa ca să vă omor.

Maria Ave zâmbi şi spuse cu voce foarte calmă:

— Haide, haide, este ultimul serviciu pe care ţi-l cerem. Dacă îl îndeplineşti bine, îţi jur pe urechea lui că îţi vei revedea fiul. S-a îngrăşat şi, în afară de ureche, se simte bine.

Mario di Santini se uita la fată cu ură. Era o teroristă care se gândea numai să distrugă şi să ucidă.

— Ce mai vreţi de la mine? o întrebă el resemnându-se.

Maria Ave îi zâmbi cu indulgenţă.

— Vezi, aşa e mai bine. Ştiam eu că o să ne înţelegem. Este o treabă destul de uşoară.

— Treci la fapte!

— După cum ţi-am mai spus, ne-am hotărât să-ţi înapoiem fiul.

Mario di Santini se străduia să-şi păstreze sângele rece. Se juca cu nervii lui ca să-l ameţească mai bine.

— Atunci de ce nu i-aţi dat drumul?

Maria Ave închise cartea brusc.

— Nu face pe prostul! Îţi vom elibera fiul în schimbul unui serviciu.

— Ce serviciu?

— Este vorba despre agentul din BKA pe care l-am ratat din cauza ta. Nu ne-ai spus că avea o maşină blindată. Asta i-ar fi putut costa viaţa pe tovarăşii noştri…

— Nu am ştiut, o contrazise poliţistul. Nu i-am procurat-o eu. Am crezut că sunteţi mai bine informaţi…

— Nu fi ironic, zise sec Maria Ave. Am misiunea să-ţi fac o propunere din partea celor din „Direzione strategica”. Îţi dăm fiul în schimbul agentului din BKA.

— Ce faceţi cu el? Îl omorâţi?

— Nu, spuse ea, vrem doar să-l judecăm pentru crimele lui, să-l facem să vorbească, iar după aceea să-i dăm drumul, cum am făcut-o şi cu alţi prizonieri.

— Lui Aldo Moro nu i-aţi dat drumul, obiectă poliţistul.

— Asta e cu totul altceva. Eşti de acord sau nu?

— Şi dacă nu sunt?

— Nu-l mai vezi pe Beppe. Cel puţin, nu în viaţă.

Tăcură din nou. Liniştea era tulburată numai de foşnetul paginilor răsfoite. Mario di Santini era prins la mijloc între conştiinţă şi iubirea pentru fiul lui… Simţi cum fruntea i se

acoperă cu broboane de sudoare. Ştia că va accepta. Că era forţat să accepte…

— Asta mă va implica în mod obligatoriu, observă el.

— Ba deloc, îl contrazise terorista. Trebuie doar să-i dai o întâlnire de care să nu afle nimeni. În afara orelor de program. Este destul de uşor. Fireşte că nu te vei duce să-l iei de la hotel.

— Şi unde vreţi să-l duc?

— Eşti de acord?

El lăsă capul în pământ.

— Da, dar este ultima oară. Dacă nu-l îl eliberaţi pe Beppe după aceea, mă voi duce să-i spun totul procurorului general. Şi vă voi omorî pe toţi…

În vocea lui era atâta disperare, încât fata nu mai zâmbi.

— Bine, uite ce ai de făcut. Vrem să-l duci într-un loc în care să aibă încredere. De exemplu, la tine acasă.

— La mine acasă?

— Da. Vom fi şi noi acolo. Ne vei da cheile. Vom veni înainte şi vom intra prin garajul subteran ca să nu ne vadă nimeni şi vom pleca tot pe acolo.

— Şi Beppe?

— Îl vom lua cu noi. Vom face schimbul în garaj. Astfel, nimeni nu îşi va da seama de nimic. Tu îţi recuperezi fiul, iar noi, persoana dorită. A doua zi, te poţi duce liniştit la birou ca să începi căutările agentului din BKA…

Mario di Santini căuta în minte hibele acestui plan diabolic de simplu. Era prea frumos. Era sigur că fata minţea. Teroriştii aveau un as în mânecă. Îi vor elibera fiul, dar mult mai târziu. Se confrunta iarăşi cu şantajul… Simţindu-i nehotărârea. Maria Ave zise cu voce spartă:

— Dacă nu accepţi, fiul tău va fi executat în seara asta. Îl păzeşte Tullio. Îl cunoşti. Nu e nici primul şi nici ultimul pe care îl omoară.

— Când vreţi? se auzi el întrebând cu voce gâtuită.

— Poimâine seară. Vom fi la tine pe la şase şi jumătate. Vei primi instrucţiuni cu privire la chei. Eu plec. Mai rămâi aici cinci minute. Eşti urmărit.

Ea se îndepărtă fără să se uite în urmă şi ieşi în Piazza di Popolo. Mario di Santini încerca cu disperare să se arate interesat de cărţile din faţa lui, dar mintea era bântuită de ură şi de teamă. Îi veni o idee. Oare să le facă jocul teroriştilor? Ar fi

mult prea simplu.

Capitolul XV

Maria Ave se sui pe bicicletă şi se îndepărtă pedalând fără grabă pe Via del Babuino. Exista un lucru pe care specialiştii în lupta antiteroristă nu l-ar face niciodată, adică nu vor opri un biciclist...

O ajunse din urmă o maşină, iar ea trecu automat pe dreapta. Însă maşina nu o depăşi. Era o superbă Lamborghini de culoare roşie-sânge, plată ca o ploşniţă, iar motorul făcea un zgomot de vis. Se gândi că trebuie să fi costat în jur de o sută de milioane de lire. Lamborghini o depăşi, apoi o luă încetişor spre dreapta, obligând-o pe Maria să meargă pe lângă trotuar. Fu nevoită să pună piciorul pe asfalt. Atunci şoferul coborî din maşină. Avea vreo cincizeci de ani, figura tipică a unui roman, cămaşă roz cu guler mare şi un costum pepit. Făcu o plecăciune în faţa tinerei, zâmbind cu gura până la urechi.

— *Signorina,* sunteţi prea frumoasă ca să mergeţi pe bicicletă. O să răciţi. Permiteţi-mi să vă duc eu cu maşina.

Maria îl studie pe cel care o agăţase cu o privire de gheaţă. Observă tâmplele încărunţite şi figura frumoasă de patriarh, cu trăsături puţin cam obosite. Poate că în altă împrejurare, chiar i-ar fi plăcut. Îi plăceau mai mult bărbaţii mai în vârstă. Însă trebuia să fie extrem de prevăzătoare. Se urcă pe trotuar cu bicicleta şi depăşi Lamborghini, apoi pedală. După treizeci de metri, maşina o ajunse iarăşi din urmă şi avu loc aproape acelaşi dialog. Agasată, Maria îi spuse până la urmă că nu vorbea cu necunoscuţii şi că se ducea să se întâlnească cu logodnicul ei.

Bărbatul reacţionă ca şi cum fata i-ar fi spus că este o nimfomană în căutare de bărbaţi. Maria îşi spuse că nu va reuşi să scape de el astfel. În apropiere, era o staţie de autobuz care mergea în direcţia dorită de ea. Ea legă bicicleta de un pilon şi se urcă în primul autobuz care sosi. Se va întoarce mai târziu după bicicletă.

În autobuz, stătu cuminte ca să nu fie observată. Acestea erau riscurile inerente pentru cei în afara legii, care foloseau

mijloacele de transport în comun, fiindcă nu aveau bani de taxi. Ca o măsură de prevedere, ea coborî cu o sută de metri înainte de destinaţie şi se grăbi. Rămăsese stabilit că, dacă nu ajungea la şase fix, Tullio îl va executa pe Beppe şi pleca din ascunzătoare ca să-şi caute alta. Asta ar însemna că Maria Ave fusese urmărită. Îşi riscau cu toţii libertatea şi chiar viaţa şi niciunul nu putea să dea înapoi.

Se auzi zgomotul catifelat al unui motor. Maria întoarse capul. Lamborghini roşu mergea în urma ei. Vehiculul o depăşi, se opri lângă trotuar, iar şoferul coborî cu un mic buchet de flori în mână. „Tâmpitul, parcă nu sunt destule târfe în Roma", gândi Maria. Bărbatul înaintă spre ea cu un zâmbet seducător şi îi întinse florile.

— *Signorina,* vreau cu tot dinadinsul să mă iertaţi pentru cutezanţa mea, dar sunteţi atât de frumoasă.

Maria luă florile şi, proţăpită bine pe picioare, le aruncă în apă cu un gest rapid.

— Ia mai lăsaţi-mă în pace! se răsti ea, că acum chem carabinierii!

Cel care o acostase îi zâmbi şi mai larg. Nu era deloc descurajat.

— *Signorina,* unchiul meu a fost general de carabinieri. Nu-i alungă pe oamenii cumsecade, în schimb pe teroriştii... Nu fiţi aşa de rea, vreau doar să bem un pahar împreună...

— Nici nu poate fi vorba! izbucni Maria Ave luând-o la goană.

Cel care o acostase se sui în maşina care mergea încet pe lângă trotuar ca o imensă insectă roşie. Cu cât îi admira mai tare mersul legănat, cu atât bărbatul devenea mai insistent. Nu întâlnea la tot pasul o fată atât de atrăgătoare.

Cartierul era liniştit, iar traficul nu îl deranja. Maria simţi că înnebuneşte. Nu se aflase în viaţa ei în faţa unui asemenea personaj galant. Dacă ar fi avut timp, nu i-ar fi păsat. S-ar fi întors şi ar fi luat alt autobuz, însă minutele ei erau numărate.

Se opri în loc, se întoarse şi se proţăpi în faţa şoferului care coborî imediat din maşină.

— Până unde o să mă urmăriţi?

— Până acasă, zise liniştit bărbatul elegant. Nu am mai întâlnit o fată atât de apetisantă ca tine. Dar nici atât de rea. Vreau să ştiu unde locuiţi ca să vă revăd.

Se afla în mare încurcătură. Era doar la o sută de metri de

ascunzătoare. Cum să urce cu un tip pe urmele ei? Era extrem de periculos, mai cu seamă că începuse să-i pună întrebări. Calculă că mai avea o jumătate de oră. Trebuia să se gândească.

— Ascultaţi-mă, începu ea, logodnicul meu este foarte gelos. Vreau să ne întâlnim, dar altădată. De exemplu mâine la ora şase, la *Café de Paris.* Sunteţi de acord?

Bărbatul îi zâmbi.

— Sunt de acord. Urcaţi, vreau să vă conduc.

— Am ajuns. Pe mâine.

Ea îi întoarse spatele, făcu trei paşi şi intră în primul imobil, apoi se duse până în capătul culoarului. Rămase acolo cinci minute. Când ieşi, văzu că Lamborghini dispăruse.

Străbătu grăbită un parc de joacă pentru copii, apăsă pe tasta unui interfon pe Via Seventano la numărul 1. Exact în momentul în care auzi o voce în spatele ei:

— Nu-i frumos să-mi torni gogoşi! Mâine nu o să vii.

Maria Ave se întoarse brusc şi dădu nas în nas cu figura zâmbitoare a şoferului maşinii roşii. Era neobosit. Îşi lăsase undeva Lamborghini şi o urmări pe jos, mirându-se de manevra ei. Cuprinsă de groază, Maria se dădu înapoi ca el să nu audă vocea lui Tullio. Tipul ăsta era extrem de periculos. Ori voia într-adevăr să o agaţe, ori era un „figurant” trimis de carabinieri, în ambele cazuri, trebuia neapărat să scape de el.

Dar se ţinea ca scaiul de ea. Îşi calcula în minte mai multe variante. Dacă intra şi îi trântea uşa în nas, era în stare să cicălească portarul până afla unde se ducea, ceea ce ar fi însemnat o catastrofă. Dacă ar accepta să bea un pahar cu el, ar fi şi mai rău. Nu putea să plece acum când aflase adresa. Or, această ascunzătoare era cea mai sigură şi cea mai importantă. Nu trebuia să se dea de gol.

— *Signorina,* insistă bărbatul, iertaţi-mi, vă rog, încăpăţânarea, dar sunteţi atât de frumoasă…

Ochii cenuşii ai Mariei îl priveau atât de fix, încât el crezu că o interesa cu adevărat. Ea se întoarse şi plecă de lângă uşă. El o urmă, iar tânăra se postă în faţa lui.

— V-am spus că sunt logodită, dacă ne vede…

— Ei bine, să mergem în altă parte…

Îi venea să cedeze pe loc de lehamite ce îi era.

— *Va bene.* Unde este maşina?

Bărbatul abia se abţinea, tremurând de dorinţa de a o atinge în sfârşit. Nu îşi lua ochii de la decolteul tinerei.

— Mă duc să o aduc…

— Nu, zise ea, merg cu dumneavoastră. Nu vreau să ne vadă împreună. Luaţi-o înainte.

— *Bene, benissimo,* acceptă el.

Abia se ţinu după el, atât de sprinten mergea. Lamborghini staţiona la colţul străzii Ravenna. El îi deschise portiera. Mirosul de piele nouă o ţintui locului câteva clipe. Porni încet şi puse o casetă cu muzică lentă, cu ochii strălucind de dorinţă…

— *Dove andiamo, Signorina?*

— Ştiţi unde este Villa Adana? Pe Via Salaria? Sunt nişte localuri liniştite acolo, unde putem discuta în voie… Nu vreau să mă duc într-un loc public cu un necunoscut.

— Perfect, spuse şoferul maşinii roşii.

Ce poate fi mai frumos decât să te plimbi cu o fată superbă pe aleile întunecate ale unui parc? El o luă grăbit către nord, încrezător că muzica va destinde atmosfera. Când ajunseră la cel de-al treilea semafor, sub pretextul că vrea să-şi aprindă o ţigară, atinse plasticul moale şi fin care se mula pe coapsele Mariei ca o mănuşă. Întârzie cu mâna pe pulpele ei. Tânăra nu se mişcă. Se gândea, ţinând capul drept, mâinile pe sac şi lipită de scaun. După cinci minute, pătrunseră pe aleile parcului. Din cauză că era frig, aproape că nu era nimeni. Şoferul merse vreo sută de metri, apoi opri pe malul unui mic lac. Se întunecase. Opri motorul şi oftă uşurat.

— *Ecco!* Sunt fericit că aţi acceptat să veniţi cu mine. Sunteţi superbă… Ochii… gura…

În timp ce vorbea o cuprinse de umeri şi o trase către el. Prin deschizătura bluzei, zări profilul unui sân rotund, ferm şi obraznic. Când încercă să o sărute, Maria Ave întoarse capul. Se luptară astfel câteva clipe. El îi şoptea cuvinte siropoase la ureche, mângâindu-i pieptul, frământându-i pulpele, din ce în ce mai excitat. Însă, din păcate, pantalonul mult prea strâmt îl priva de momentele cele mai plăcute. Gura aceasta închisă începuse să-l enerveze…

Deodată, când întoarse cu forţa capul Mariei spre el, ea îi oferi gura fragedă într-un sărut stângaci, dar plin de pasiune. El nu mai rezista. Apucă mâna stângă a partenerei şi o aşeză lângă încheietura piciorului. Prezenţa tinerei îl adusese în asemenea

hal, încât simţea furnicături plăcute în pântece.

Avu totuşi răgazul să simtă ceva tare şi rece în coaste şi se întrebă cum reuşise Maria să-i tragă un pumn în timp ce o îmbrăţişa. A doua lovitură, aplicată mai sus, fu tot atât de puternică. Se simţi amorţit şi asurzit de cele două împuşcături. Durerea îl cuprinse subit şi deschise gura să ţipe, însă hemoragia internă se declanşase deja.

Maria îl împinse cu violenţă şi, timp de o fracţiune de secundă, el zări un mic pistol automat negru – un Beretta de calibrul treizeci şi opt – cu amortizor, pe care tânăra îl ţinea îndreptat spre cap. Al treilea glonţ îl nimeri în plină figură şi pătrunse în obraz, străbătând creierul, apoi ieşi pe partea cealaltă. Şoferul maşinii roşii căzu pe spătarul scaunului şi rămase acolo.

Ucigaşa coborî imediat din Lamborghini şi o luă la fugă. Nu atinsese nimic în maşină, deci nu existau amprente. Oricum, era căutată pentru crimă, iar în Italia nu exista pedeapsa cu moartea…

Ajunse gâfâind în Via Salaria pe care o străbătu către sud, luând-o pe străduţele liniştite. Era epuizată, dar era prea periculos să ia un taxi. Era furioasă pe ea însăşi şi pe acel necunoscut care o obligase să-l omoare. Dar fusese singura soluţie. Tullio ar înnebuni dacă ar afla cât de nesăbuită fusese. Îşi dădu seama că îi tremurau mâinile şi că i se uscase gâtul. Se aştepta în fiecare clipă să audă sirena poliţiei, dar ajunse cu bine la destinaţie şi sună. Vocea rece a lui Tullio o făcu să leşine de bucurie.

— *Sono io!* zise ea.

Când urcă în lift, începu să plângă în hohote. Abia aştepta să termine o dată cu agentul din BKA. După asta, vor pleca să se odihnească în Liban câteva săptămâni. Însă cei care le dădeau banii şi paşapoartele nu îi lăsau în pace decât după ce îl omorau pe inamicul lor. Acum, era o chestiune de zile.

Maria Ave coborî din lift şi sună de patru ori gâfâind şi abia reuşind să vorbească. Tullio apăru în pragul uşii. Tânărul se încordă imediat ce o văzu pe Maria.

— Ce ai păţit? Nu a vrut?

— Ba da, spuse ea.

— Bine. Este vreo problemă?

Nu îi plăcea ca, după masacrul din Via Ostiense, Maria să iasă

prea mult în oraş. Avea o figură care ieşea prea repede în evidenţă…

— Da. Am avut o problemă, dar cred că am rezolvat-o…

Îi povesti totul lui Tullio. Terorista îl observa cu atenţie. Era o mică ticăloasă, şi încă una foarte dură. După ce termină de povestit, el se ridică şi o strânse la piept, mângâindu-i fesele mulate în plasticul negru cu un soi de tandreţe perversă. Era prima dată când folosise arma.

— *Bravissimo!* o lăudă el. Ai acţionat foarte bine. Totul o să fie perfect.

Capitolul XVI

O tăcere grea şi tristă domnea în micul birou al lui Mario di Santini care încălzea în mâini un pahar cu „grappa”. Virna, soţia sa, avea băutura ei siciliană, iar Malko un pahar cu Vichy. Situaţia era extrem de clară, după ce le povestise chestorul. Poimâine, un comando al Brigăzilor Roşii va debarca la Mario di Santini ca să-l aştepte pe Malko. Dacă acesta nu venea sau organiza un contraatac, fiul chestorului era executat.

Malko simţea privirea gravă a Virnei di Santini fixată asupra lui. Se jucase de-a ucenicul vrăjitor. Dacă făcea un pas greşit, Beppe di Santini murea. Dacă se ducea la întâlnire, aşa cum fusese prevăzut, el va fi cel executat. Pentru moment, orice altă soluţie era exclusă.

Singura portiţă de scăpare era să găsească locul în care îl ţineau pe Beppe înainte de întâlnire. Dar cum să facă? Maria Ave dispăruse în Roma. Prin urmare, rămânea o singură posibilitate: să răstoarne echilibrul terorii.

— Brigadiştii sunt puternici, începu Malko, pentru că sunt siguri pe ei şi sunt siguri că vă e teamă să vă apăraţi. Nu îşi imaginează că şi ei se găsesc în aceeaşi situaţie. Dacă punem mâna pe un membru al comandoului care va veni la dumneavoastră şi dacă acţionăm repede şi cu forţă, nu vor avea timp să reacţioneze.

— Dar cum să procedăm?

Vocea chestorului era aproape plângăreaţă.

— Există riscuri, observă Virna di Santini.

Se lăsă din nou tăcerea. Malko aproape că putea să citească în ochii celor doi soţi. Ieşirea din luptă era întotdeauna cu două tăişuri. Dacă planul lui Malko avea cea mai mică fisură, fiul lor murea. Oftă.

— Încercaţi să dormiţi. Eu mă mai gândesc. Dar vă promit un lucru. Dacă nu găsesc o şmecherie ca să nu-i risc viaţa lui Beppe, voi veni aici. Singur şi neînarmat. Noapte bună.

— Nu sunteţi zdravăn, zise încetişor Virna. Or să vă...

— Asta-i problema mea, răspunse Malko.

Chestorul îl conduse şi îi strânse îndelung mâna. Când cobora cu liftul, îşi zise cu amărăciune că el era acela în jurul căruia se închidea capcana.

*

* *

Malko parcurse distrat articolele de pe prima pagină a publicaţiei *Il Messagero* pe care o primi în apartament o dată cu micul dejun. Se pomenea de eterna anchetă în legătură cu răpirea judecătorului D'Urso. La pagina a treia, atenţia îi fu atrasă de un articol pe şase coloane. Era o istorioară ciudată. Cu o seară înainte, o patrulă din *Sicurezza Pubblica* a găsit cadavrul unui industriaş din Roma. Gianni Viterbo, în maşina sa Lamborghini, pe o alee pustie din Villa Adana, ucis cu trei gloanţe. Probabil cu un pistol cu amortizor, căci un măturător care se afla în apropiere nu auzise absolut nimic. Mobilul crimei nu fusese furtul, iar industriaşul avusese raporturi sexuale chiar înaintea morţii.

Gianni Viterbo nu fusese niciodată amestecat în vreun scandal. Rămas văduv, ducea o viaţă liberă şi nu făcea politică. *Il Messagero* încheia articolul cu posibilitatea traficului de arme. Malko lăsă ziarul, gânditor. Era ciudat. Nimeni nu omora degeaba. Se întâmplase ceva. Crima avusese loc în nordul oraşului, unde Brigăzile Roşii aveau câteva ascunzători. Ce însemna această crimă? Se gândi tot timpul cât îşi luă micul dejun. Un singur om îl putea ajuta: Sergio.

*

* *

Ca şi noaptea trecută, Maria Ave nu reuşea să adoarmă. Cele

trei împuşcături îi mai răsunau încă în urechi. Revăzu figura nedumerită a bărbatului pe care îl omorâse. Acum, după ce citise ziarele, îi aflase şi numele.

Tullio adormise ca un prunc, cu arma cu ţeava retezată la îndemână. Maria se ridică din pat, îşi puse un capot pe ea şi ieşi din cameră. Pe sub uşa salonului se vedea lumină. O deschise. Ochii întunecaţi ai lui Horst Fulda o fixau. Neamţul stătea pe o canapea în faţa unei măsuţe joase şi demonta un pistol-mitralieră Skorpio pe o pielicică de capră sălbatică. Îi surâse palid şi o întrebă:

— Pe mine mă cauţi?

Maria simţi un nod în gât. Trecuse mult timp de când fusese a lui. Pe atunci, nu era decât o modestă „începătoare”, fascinată de teroriştii din banda lui Baader. Se îndrăgostise de Horst Fulda şi se iubiseră ca nebunii peste tot: Chiar şi în casa părinţilor ei. Într-o bună zi, el dispăruse şi nu mai ştiuse nimic de el. În mediul lor, era un fapt obişnuit.

— Nu, răspunse ea. Nu pot să dorm.

Neamţul zâmbi. Era numai în jeanşi, cu pieptul gol.

— Ai acţionat bine aseară. Tipul ăla ar fi putut să ne facă necazuri. Meritai mai mult decât să te duci la cumpărături şi să închiriezi case. Vino cu noi în Liban ca să urmezi un antrenament adevărat. La urma urmei, poţi să faci şi lucruri interesante.

Ea se aşeză lângă el. Piesele armei o fascinau. Horst o trase cu blândeţe spre el şi îşi strecură mâna pe sub capot, cuprinzând sânul ferm pe care îl strânse uşurel.

— Întotdeauna ai avut piept frumos.

Tulburată, ea nu zise nimic. Horst Fulda îi desfăcu zâmbind cordonul. Maria îşi strânse capotul pe corp murmurând:

— Nu, Tullio doarme dincolo. Dacă se trezeşte…

— N-o să se trezească, o asigură neamţul în timp, ce îi mângâia pântecele plat şi tare.

Dădu la o parte marginile capotului dezvăluind astfel pieptul şi se aplecă peste sâni. Era mângâierea căreia Maria Ave nu-i rezistase niciodată. Dansul limbii în jurul sfârcurilor parcă o electrocută pe şira spinării.

Se întinse pe nesimţite pe divan. Horst Fulda se ridică şi stinse lumina. Se întoarse, îşi scoase jeanşii, iar Maria îi simţi imediat membrul dur care îşi croia drum în ea. Orgasmul se

declanşă în câteva secunde sub impulsurile ritmice care îi străpungeau pântecele, iar ea realiză că îl dorise de când se întâlniseră. Ea se agăţă de spinarea lui, uitând unde se afla. Horst Fulda aşteptă să treacă furtuna, apoi o întoarse uşurel pe burtă şi o posedă lent, până când se simţi în întregime în ea. Atunci începu s-o posede cu toată puterea, icnind de plăcere ca un ţapinar. Maria gemea şi ar fi vrut să nu se mai termine. Din păcate însă, neamţul explodă imediat, se retrase şi îi trase o palmă peste fund.

— Du-te la culcare, altminteri iubitul tău o să înceapă să-şi pună întrebări.

Se întoarse pe furiş în dormitorul „conjugal”, cu pântecele înfierbântat. Tullio nu se trezise. Horst Fulda nu mai avea chef să-şi ungă arma. Îşi puse pantalonii şi se întoarse în cameră. Inge Klein nu dormea. El îl privi cu un aer impenetrabil.

— Te-ai regulat, spuse ea, v-am auzit. Cu mine n-o mai faci deloc.

Nu i-o spusese ca pe un reproş. Brusc, Horst Fulda se temu de calmul ei puţin cam ciudat. Vru să se întindă lângă ea, dar Inge îl respinse.

— M-am plictisit de tine, de viaţă şi de ţara asta, zise ea.

Stinse lumina şi se întoarse pe partea cealaltă.

*

* *

Vocea lui Sergio era plină de emoţie. Nu trecuseră mai mult de şase ore de când îl sunase Malko. Şase ore de chin pentru italian. Numărătoarea inversă avea să înceteze în seara următoare.

— Aţi avut dreptate, zise aceste. *Sicurezza Pubblica* a reconstituit traseul lui Gianni Viterbo. A fost văzut în cartierul Villa Adana însoţit de o fată pe care o agăţase, cu semnalmentele Mariei Ave Doraventi.

— Prin urmare, începu Malko, a fost o întâmplare. L-a omorât ca să scape de el, pentru că ascunzătoarea era în apropiere... Trebuie să facem o anchetă printre vecini şi să arătăm fotografia fetei. Este prea frumoasă ca să treacă neobservată... Dacă am găsi locul...

Îi revenea speranţa. Avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să reuşească.

— Începem îndată, spuse Sergio. Dar suntem obligaţi să păstrăm discreţia. În caz contrar, riscăm să-i alertăm. Încă nu este decât o supoziţie.

— Pot să vă însoţesc şi eu?

— Mâine dimineaţă, când vom mai descâlci puţin problema. Vom veni să vă luăm din locul obişnuit, la ora nouă.

*

* *

Malko şi carabinierul în civil mergeau pe Via de la Villa Massimo cercetând cu atenţie împrejurimile. Toate informaţiile corespundeau. Maria Ave locuia în acest cartier. Problema era unde?

Portarii cooperau cu ei. Intrară la numărul 42 şi arătară fotografia. De data asta, se petrecu altfel. Matroana volubilă începu o poveste pasionantă. O văzuse pe fată în ziua crimei, ascunsă pe coridor. O luase drept o târfă şi se asigurase că a plecat. O luase pe Via Severano.

Încă un indiciu. Parcurseră încă o sută de metri. Un mic scuar era plin de dădace. Intrară. Şi de data asta câştigară potul cel mare. Două bone îşi amintiră perfect de Lamborghini de culoare roşie şi de fata cu cizmuliţe... *Molto sexy...* Malko privi clădirile de tip burghez dimprejur. Era un cartier scump, cu oameni liniştiţi. Cu toate astea, Brigăzile Roşii aveau aici una dintre ascunzători. Poliţistul băgă fotografia în buzunar şi clătină din cap.

— Am avea nevoie de vreo zece oameni ca s-o găsim fără să-i alertăm. Să atacăm toate clădirile din zonă în acelaşi timp.

— Să încercăm şi la magazine, propuse Malko.

Primul magazin era de fotocopii, ţinut de un bătrânel aproape surd. Acesta se uită cu atenţie la fotografia Mariei Ave, apoi zise:

— Ah da, este fata numărul unu de pe Via Severano. Vine des pentru fotocopii. A făcut ceva?

Malko şi poliţistul se priviră.

— Nu, nu, zise poliţistul. Dacă o vedeţi, să nu-i spuneţi nimic.

Ieşiră din magazin. Clădirea care le fusese arătată se afla la o sută de metri mai departe. Avea şase etaje, era dichisită, cu interfon la uşă, ca majoritatea caselor din cartier. Exista şi un paznic, dar era periculos să-i pună întrebări. Malko şi poliţistul

nu mai zăboviră deloc. Făcuseră un pas uriaş, însă ultima fază era şi cea mai delicată. Cu un singur telefon, Sergio putea să ordone încercuirea clădirii şi percheziţionarea tuturor apartamentelor. Numai că, dacă Brigăzile Roşii îl ţineau aici pe Beppe, aveau tot timpul să-l ucidă. Înainte de a acţiona, trebuiau să mai studieze problema.

— Să ne întoarcem la căpitanul Sergio, propuse Malko.

Se uită la ceas şi constată că era unsprezece şi douăzeci şi cinci. Mai aveau la dispoziţie o jumătate de zi..

*

* *

Conferinţa se ţinea în subsolul din beton într-o cazarmă de carabinieri aflată pe Via Tiburtina. Malko sosise într-o furgonetă condusă de unul dintre „vulpoii singuratici" ai generalului de la Chiesa. În afară de imensa hartă a Romei agăţată pe perete şi un grafic al subversivilor arestaţi de general, încăperea era absolut goală. Bărbatul din prezidiu, pe care Malko îl ştia pe numele de Sergio, îi arătă o serie de fotografii luate cu teleobiectivul în urmă cu două ore. În toate era Maria Ave, îmbrăcată în pantaloni şi însoţită de două persoane care îl făcură să-i tresalte inima în piept. Horst Fulda şi Inge Klein.

— Aţi făcut o treabă bună, spuse Sergio. Când au fost făcute fotografiile, ieşeau din casa de pe Via Severano de la numărul unu.

— Nu v-au reperat? întrebă Malko, gândindu-se la Beppe.

Carabinierul îi zâmbi cu răceală.

— Să n-aveţi teamă. Am făcut fotografiile dintr-o furgonetă de florărie. Suntem siguri că acolo este o ascunzătoare a Brigăzilor Roşii. Dar nu ştim etajul. Pe palier este doar câte un apartament. Am eliminat deja patru din şase unde sunt copii sau altceva. Rămân etajele patru şi şase.

— De ce?

— La patru locuieşte un profesor cu soţia care primesc foarte puţine vizite. Simpatizează puţin cu stânga. Fireşte, asta nu înseamnă nimic... Însă la şase, este o femeie paralizată de care se ocupă nepotul ei, Antonio Capri, student la Facultatea de Litere. Am făcut o verificare rapidă, dar nu am găsit nimic în legătură cu el. Nici acolo nu vine nimeni, iar apartamentul este destul de mare ca să primească oaspeţi...

— Credeţi că Beppe di Santini se află acolo?

— Este o posibilitate. Dar în acest caz, nu este singur. I-am văzut ieşind pe cei doi nemţi şi pe Maria Ave, deci mai rămân cel puţin Tullio şi Antonio Capri.

— Cum să facem ca să-i atacăm?

Carabinierul clătină din cap.

— Aici este treaba delicată. Nu putem să apărem cu un mandat de percheziţie. Ar ucide imediat ostaticul. Iar trucurile obişnuite, taxele, preotul, poştaşul nu mai merg. În cel mai bun caz, vom putea să intrăm în hol şi atât. M-am gândit totuşi la ceva. O scurgere de gaze. Am şi uniforme. Vom deschide un robinet de la parter, iar locatarii vor simţi mirosul. După aceea, vom începe „verificarea” de sus în jos.

— Nu ne vor lăsa să intrăm în tot apartamentul, observă Malko. Ar fi mai bine să cerem evacuarea clădirii.

Sergio îi adresă un zâmbet până la urechi.

— N-avem ce face. *Într-adevăr,* va trebui să evacuăm clădirea. Suntem nevoiţi să ne cronometrăm întâlnirea ţinând cont de capcana pe care v-o întind. Ne rămân aproximativ două ore. Să fim extrem de prudenţi. Dacă simt ceva, pot deveni foarte periculoşi. Iată ce vom face...

Capitolul XVII

Camioneta companiei SIG[44] staţiona în capul străzii Via Severano de aproximativ o oră. Doi „vulpoi” deghizaţi în lucrători la gaze ascultau cu mare atenţie canalele de pe stradă. După nemţi, nimeni nu mai ieşise din clădire.

Malko sosise cu un vehicul obişnuit şi făcea parte din al doilea val. Mai avea la dispoziţie mai mult de o oră ca să-l salveze pe Beppe di Santini. Îşi cercetă uniforma. Vesta antiglonţ de abia se zărea pe sub redingota cu mulţi nasturi. Avea fiecare arma lui. Malko, pistolul extraplat, iar italianul, un pistol de calibrul 38 cu ţeava scurtă. În plus, Malko mai avea un mic pistol automat Mauser fixat pe gamba dreaptă cu o bandă lată de scotch. Unul dintre lucrători se întoarse, se urcă în camionetă şi zise:

---

44 *Societa Italiana del Gas (n.a.)*

— Gata, acum miroase în toată clădirea! Am lăsat deschisă o butelie în hol, dar nu este niciun pericol.

Malko şi Sergio coborâră din furgonetă. Se duseră să bată la ghereta portăresei.

— *Signora,* începu Sergio, trebuie să evacuăm clădirea. Sunt scurgeri de gaze şi nu le putem detecta…

Portăreasa ridică mâinile la cer, însă lucrătorul era neînduplecat.

— Începem de sus, zise el. Veniţi cu noi ca să anunţaţi locatarii.

— La şase, stă doamna Mafaldi care este paralizată… Cum procedăm cu ea?

— Chemăm pompierii, spuse Sergio.

Când ajunse în hol, portăreasa se strâmbă.

— *Che puzza!*[45]

Bătrânul ascensor din lemn scârţâia cu tristeţe şi urca precum melcul. Palierul de la etajul şase era ornat cu o plantă minunată. Malko coborî un etaj, chipurile ca să-i anunţe pe locatarii de la cinci. Nu avea chef să dea nas în nas cu Tullio. Sergio apăsă pe butonul soneriei de la etajul şase. Sună de zece ori. Portăreasa clătină din cap.

— Dacă nepotul nu este acasă, ea nu poate să deschidă.

— Nu mai e nimeni altcineva?

— Ba da, mai vine câteodată logodnica nepotului cu nişte prieteni de-ai lor, dar a plecat adineauri.

— Dumneavoastră aveţi cheia?

— Da, dar…

— Aduceţi-o. Este o problemă de securitate… Clădirea poate oricând să sară în aer…

În momentul în care portăreasa se îndrepta spre ascensor, se auzi zgomotul unei încuietori, iar în crăpătura uşii apăru un cap. Era un tânăr ciufulit, cu ochelari, care întrebă pe un ton ursuz:

— *Ma que passa?*

Sergio duse mâna la caschetă.

— *Signor,* după cum simţiţi şi dumneavoastră, în clădire există o scurgere importantă de gaze. Trebuie să evacuăm toţi locatarii. Trebuie să sosească şi pompierii. Doriţi să vă ajutăm?

Văzând privirea serioasă a carabinierului, chipul tânărului păru că se descompune. Se bâlbâi:

---

45 *Ce putoare! (n.a.)*

— Dar mătuşa mea nu a mai ieşit de douăzeci de ani!

— Avem ordin de la *Sicurezza Pubblica,* zise Sergio. Toată lumea trebuie să iasă.

— Bine, bine, admise tânărul repede. O voi anunţa. Puteţi să reveniţi peste câteva minute?

Sergio păru că ezită şi se uită la ceas.

— Bine, însă tot imobilul trebuie evacuat într-o jumătate de oră. Locatarii se vor aduna la restaurantul *Al Foggio* cât timp examinăm conductele. *Arrivederci...*

Coborî pe scări şi îl găsi pe Malko la etajul cinci.

— Nu cred că bănuiesc nimic, spuse carabinierul. Dar vor intra în panică şi vor face prostii.

Malko nu răspunse. Jucau ruleta rusească cu viaţa bietului ostatic, dacă acesta se găsea în apartament. Cine mai era cu el? Oare teroriştii care erau înăuntru aveau legătură cu comandoul însărcinat cu eliminarea lui Malko? Erau atâtea întrebări de o importanţă capitală. Dar care pentru moment, rămâneau fără răspuns.

*

* *

Antonio, nepotul doamnei Mafaldi se duse iute în camera lui Tullio. Teroristul era după uşă, cu pistolul în mână. Soneria îl smulsese dintr-un vis plăcut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu brutalitate.

Antonio simţi deodată că are o bănuială în privinţa lui. Ştia că este un ucigaş şi simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Sunt cei de la gaze, anunţă el. Este o scurgere. Trebuie să părăsim clădirea. Le-am spus să revină. Vor fi aici peste cinci minute. Ce facem?

Tullio adulmecă.

— De-aia pute în halul ăsta... Bine, noi nu avem nicio problemă. Dar pentru celălalt...

Lăsă fraza neterminată, apoi reluă:

— Cel mai bine ar fi să-l ascundem. Nu vor scotoci prin apartament. Camera este încuiată cu cheia. Dacă le spunem că nu este nimeni înăuntru, ne vor crede. Nu sunt poliţişti. O evacuează pe bătrână. O să le placă.

— Foarte bine, zise Antonio.

Închise uşa, cu inima cât un purice. De s-ar termina totul cu

bine. Nu fusese niciodată altceva decât un soldat de bază, căruia nu i se ceruse să participe la o acţiune violentă. Ajutorul acordat Brigăzilor Roşii îl făcea totuşi pasibil de pedeapsa cu treizeci de ani de închisoare. Acum era prima dată când îşi dădea seama. Intră în camera mătuşii care aţipise şi spuse:

— *Zia,* avem o problemă cu gazele. Va trebui să părăsim clădirea pentru o oră sau două...

Bătrâna paralizată începu să plângă. Nu vedea pe nimeni, iar timpul şi-l petrecea ascultând radioul sau uitându-se la televizor, bârfele din cartier aflându-le de la menajeră, care venea de două ori pe zi să cureţe camera, bucătăria şi salonul. Şi ea simţise mirosul de gaze, dar nu dăduse importanţă.

— Nu mă mişc de aici, spuse ea cu hotărârea de care era în stare.

Antonio ridică braţele în sus. Problemele abia acum începeau.

*

* *

Palierul de la cinci răsuna de strigătele şi de urletele celor patru copii ai familiei evacuate, ca să dea şi mai multă credibilitate operaţiunii. Sergio apăsă pe butonul soneriei de la etajul şase. De dată asta, uşa fu deschisă imediat. Nepotul părea mai relaxat.

— Până la urmă, am convins-o pe mătuşă-mea, zise el. Aţi putea să mă ajutaţi să o transport?

Sergio îl urmă în apartamentul care i se păru imens. Străbătură salonul plin de praf şi intrară într-o încăpere ticsită cu tablouri şi cu bibelouri. Bătrâna doamnă se încovoie în fotoliul aşezat în mijlocul camerei şi îi fulgeră cu privirea pe intruşi. Sergio se apropie de ea, o luă în braţe şi o ridică ca pe un fulg. Antonio venea în urma lui. Când ajunseră în hol, Sergio se întoarse către el.

— A mai rămas cineva?

— Doar un prieten.

— Spuneţi-i să iasă.

Antonio deschise uşa şi strigă:

— *Andiamo!*

Uşa se deschise şi în prag apăru un tânăr înalt cu o figură palidă şi romantică, cu un fular şi privirea dură. Se uită la Antonio cu o expresie ciudată. Nepotul îi adresă un zâmbet

puţin forţat.

— Să ne grăbim că o să sară în aer.

Tullio nu se clinti din loc.

— Amărâtule! zise el pe un ton dispreţuitor. Ba tu o să sari. Am telefonat la SIG. Nu există niciun anunţ. Sunt poliţişti.

Dădu la o parte poalele paltonului, arătând arma pe care o îndreptă spre Sergio care o sprijinea pe bătrână de braţ.

— Ei, tu nu eşti copoi? întrebă el.

Sergio nu se pierdu cu firea.

— Ba da. Răspunse el. Eu sunt căpitanul de carabinieri Maricone. Clădirea este încercuită. Aţi face bine să vă predaţi.

Antonio se făcuse alb ca varul. Întâlni privirea crudă a lui Tullio care înaintă spre el şi şuieră printre dinţi:

— Ticălosule! Ne-ai vândut!

— Nu-i adevărat, urlă tânărul, Tullio, ai înnebunit!

— Tullio, predaţi-vă şi aruncaţi arma, îl rugă Sergio. Vom ţine seamă de asta.

— Care vasăzică aşa, zise cu ironie Tullio, în loc de treizeci de ani, o să capăt douăzeci şi opt! Dacă o laşi pe bătrână, vă împuşc pe amândoi.

Sergio nu se clinti. De la acea distanţă, arma îi sfârteca pe amândoi. În spatele lui auzi un zgomot. Liftul urca. Uşa se deschise şi apăru Maria Ave. Tânăra băgă numaidecât mâna în geantă şi scoase pistolul Beretta cu amortizor cu care îl omorâse pe Gianni Viterbo. Părea înnebunită şi gâfâia.

— Ce se întâmplă aici? De ce m-ai sunat?

Tullio îndreptă arma spre Sergio şi zise cu ironie:

— Îţi fac cunoştinţă cu căpitanul de carabinieri Maricone. Avem oaspeţi. Pleacă cu Beppe. Dacă încearcă cineva să între în cameră, îl omori. *Presto!*

Se întoarse către Sergio.

— Aţi crezut că ne prindeţi, nu-i aşa? Rămâneţi acolo până îmi reglez conturile cu ordinarul ăsta. Dacă vă mişcaţi, s-a terminat cu micuţul. Dacă o întindeţi, se va întâmpla la fel.

Antonio se dădu înapoi şi deschise uşa din spatele lui. Era palid. Tullio îl urmă şi se opri în prag. Antonio se uita la armă îngrozit.

— Nu, Tullio, spuse încet. Nu.

— Nu-mi plac vorbăreţii, zise Tullio.

Neştiind unde să se ascundă, Antonio se urcă într-un pat

dintr-un colţ al încăperii. Arma bubui îngrozitor, iar încărcătura de plumb găuri burta băiatului şi ieşi pe partea cealaltă cu bucăţi din coloana vertebrală. Tullio înaintă repede către victimă, lipi ţeava de cap şi mai trase o dată, spulberându-i jumătate din faţă şi umplând peretele de creier... Împuşcăturile îl împiedicară să-l audă pe Malko intrând în hol, atras de sosirea Mariei. Când se întoarse, cei doi bărbaţi se pomeniră nas în nas. Tullio duse mâna la centură şi smulse un P. 38 pe care îl îndreptă spre Malko.

Sergio se mişcă rapid şi o aruncă pe bătrână în faţa lui Tullio. Aceasta ateriză în braţele ucigaşului în momentul în care apăsa pe trăgaci. Glonţul se înfipse în cornişă, iar Malko avu răgazul să se dezmeticească.

Bătrâna ateriză pe podea urlând, iar Tullio trase din nou. De data asta, îl nimeri pe Sergio în gât. Se clătină, încercă să scoată arma, apoi lăsă braţul moale şi alunecă pe perete, cu sângele ţâşnind ca un izvor din rană. Tullio mai trase o dată. Glonţul îl atinse pe Malko în piept. Din cauza şocului, făcu un pas înapoi cu respiraţia tăiată. Tullio mai trase un glonţ care îl nimeri pe Malko la baza inimii. Avu senzaţia că pieptul îi explodase.

Un văl negru îi trecu deodată dinaintea ochilor. Înălţă pistolul extraplat, dar nu avea putere în mână nici cât să apese pe trăgaci. Picioarele i se înmuiară, iar creierul nu mai fu irigat cu sânge.

Cu un rânjet feroce, Tullio se apropie ca să-i dea lovitura de graţie.

*

* *

Cu un efort de voinţă incredibil, Malko deschise ochii şi mai mult ghici decât văzu silueta care stătea în picioare în faţa lui. Ameţeala lui nu dură decât câteva fracţiuni de secundă. Sergio agoniza cu ochii sticloşi, cu arma căzută pe dalele negre şi albe. Cu un gest reflex, Malko ridică pistolul şi trase. Glonţul îl nimeri pe Tullio în partea stângă. Italianul se învârti pe loc trăgând, iar proiectilul său spulberă o aplice. Purta şi el ca şi Malko o vestă antiglonţ. Îşi recăpătă echilibrul în momentul în care Malko trăgea a doua oară, atingându-l pe italian în burtă, exact sub vestă. Tullio trase un urlet răguşit şi se încovoie.

Cu gura larg deschisă, cu privirea fixă, se străduia să respire,

uitând de Malko. Acesta nu-i lăsă nicio şansă. Prinse arma cu ambele mâini şi ochi capul. Tullio, care se răsucise, fu nimerit de glonţ direct în ceafă şi căzu secerat.

În timp ce Malko se ridica, Maria Ave apăru în prag, albă ca varul, cu Beretta în mână. Văzu cadavrul lui Tullio, ţipă şi se uită fix la Malko. Şi acum avea figura rotundă a unei fetiţe şi buzele îi tremurau.

— Lăsaţi arma, spuse el. Nu vă facem niciun rău.

Însă, drept răspuns, Maria înaintă şi aţinti arma asupra lui, ţipând cu voce tremurătoare:

— Lăsaţi-mă să trec!

Avea degetul pe trăgaci. Malko ar fi putut s-o împuşte, însă nu putea să tragă într-o femeie. Beretta era îndreptat spre piept şi nu risca foarte mult. El făcu un pas înapoi. Maria străbătu micul hol ca un crab, mergând într-o parte, având un cerc albicios în jurul gurii, apoi ieşi cu spatele şi se îndreptă spre scări.

Malko o urmări cu privirea. Văzu că se îndreaptă spre ascensor, speriată de agitaţia care venea de la etajul cinci. El o lăsă în pace, apoi, când liftul porni, deschise grilajul, oprindu-l între etaje. Maria Ave era prizonieră. Malko intră în apartament şi se aplecă peste Sergio. Carabinierul abia mai respira şi pulsul era slab.

Pe scară se produse agitaţie. Soseau oamenii lui Sergio care purtau banderole pe braţ ca să nu se omoare între ei. Se adunară în jurul şefului lor şi bătrânicii care gemea pe jos.

Malko începu să cerceteze apartamentul. Parcurse rapid trei camere, apoi ajunse în cea de-a patra, foarte mică, unde zări un amănunt insolit. Pe podea era montat un cort. Lângă perete, era un teanc de cutii de conserve. Mirosul era îngrozitor. Se aplecă, dădu pânza la o parte şi zări privirea fierbinte de febră a unui tânăr cu barbă, doar în slip. Acesta stătea întins pe un pat din fier de care era prins cu cătuşe la mâini şi la glezne. Era foarte slab, iar urechea dreaptă era acoperita de un pansament imens. Se uită la Malko cu o privire goală. Acesta se aplecă spre el.

— *Lei e Beppe di Santini?*

Tânărul mişcă buzele, apoi dădu din cap în semn că el era. Malko zări agăţată într-un cui pe perete cheia de la cătuşe. În câteva secunde, îl eliberă pe prizonier, însă acesta nu se mişcă. Când Malko vru să-l ajute să se ridice, tânărul opuse rezistenţă şi ţipă de durere. Era complet anchilozat. Malko se uită în jur.

Trebuia să-l evacueze înainte de a sosi poliţia oficială.

Smulse cortul şi îl luă pe tânărul di Santini în braţe. Era îngrozitor de uşor. Malko îl duse în camera bătrânei doamne, îl puse pe pat. Îi înfăşură într-o cuvertură care îi ascundea faţa şi îl luă din nou în braţe. Nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme!

În hol era o activitate febrilă. Carabinierii îl înconjuraseră pe Sergio şi pe bătrână. Unul dintre ei chema ajutoare prin telefon. Nimeni nu-i dădea atenţie lui Malko şi începu să coboare. Oamenii de la etajul cinci îi făcură loc să treacă, muţi de groază. La etajul al treilea fu nevoit să se oprească să-şi tragă sufletul. Deşi Beppe era uşor ca fulgul, Malko fu fericit când ajunse la parter unde stăteau de pază ceilalţi carabinieri. El le dădu ostaticul.

— Duceţi-l repede la spital. Dar discret, zise el.

— Vom proceda ca şi cum ar fi unul de-ai noştri, îi promise mareşalul carabinierilor în timp ce îi lua pe Beppe din braţele lui Malko.

Acesta îşi trase sufletul câteva clipe. În sfârşit, îşi ţinuse promisiunea făcută doamnei di Santini. Fiul ei era bine, sănătos... Dar ce se întâmplase la chestor acasă? Unde era Horst Fulda? Se pregătea să se ducă să-i întrebe ceva pe un carabinier, când auzi un zgomot în spatele lui. Pornise ascensorul. Înţelese imediat ce se întâmplase. Neştiind de prezenţa Mariei în cabină, unul dintre carabinieri închisese uşa, deblocând astfel liftul. În spatele lui, uşa fu dată de perete, înainte de a apuca să se întoarcă. Maria îi înfipsese cu violenţă ţeava pistolului Beretta în gât.

— O să mă ajuţi să ies de aici, *stronso!* Altfel, te omor.

Portăreasa ieşise din gheretă şi se uită la ea stupefiată. Începu să urle ca o sirenă:

— *La Brigadista!*

Strângând buzele, Maria Ave se mişcă uşurel. Se auzi o bufnitură seacă, iar portăreasa tăcu brusc, uitându-se la gaura din burtă. Apoi slobozi un mormăit strangulat. Malko pusese deja mâna pe mânerul pistolului. Maria se întoarse şi şuieră printre dinţi cu Beretta îndreptat spre capul lui Malko:

— Las-o. Arunc-o!

Malko aruncă arma căreia terorista îi trase un şut, apoi îl împinse pe Malko cu ţeava pistolului.

— Acum plecăm. Dacă prietenii tăi încearcă să mă aresteze, ştii ce păţeşti.

Ieşiră în pasajul care ducea la poarta cu grilaj. Câţiva gură-cască priveau clădirea, atraşi de împuşcături. În depărtare, se auzea sirena unei maşini de poliţie. Maria îi zise lui Malko:

— Ai maşină?

— Nu.

— Minţi!

— Ba nu, spuse Malko.

— Bine, făcu terorista. Nu-i nimic.

Se uita în jur. În faţă, staţiona un taxi care aştepta pe cineva. Îl împinse pe Malko şi se apropie de şofer ameninţându-l:

— Coboară şi lasă cheile în contact!

Bărbatul, un tip masiv şi mustăcios, o privi rânjind şi zise:

— Crezi că poţi să-mi furi taxiul, *puttana!*

— Faceţi ce vă spune, i-o tăie repede Malko. Este periculoasă. Poate să vă omoare.

Tonul îl înspăimântă pe şofer şi coborî din maşină. Maria îl împinse pe Malko la volan şi se urcă în spate, apoi îi puse ţeava armei caldă încă în ceafă.

— *Andiamo.* Să nu faci vreo prostie, să nu provoci accidente şi să nu atragi atenţia vreunui poliţist pentru că te omor. Acum, porneşte.

Malko se supuse, dar mintea i se învârtea. Nu se putea baza pe el însuşi. Coborî încet bulevardul liniştit care ducea în Via Nomentana. Întâlniră o Alfa Romeo care mergea cu toată viteza şi cu patru oameni la bord. În spate, Maria zise rânjind:

— Tâmpiţii! Vor ajunge prea târziu.

Vocea îi tremură. Malko văzu în oglinda retrovizoare că îşi şterse o lacrimă. Însă îl ameninţa în continuare cu pistolul în ceafă.

— Unde mergem? o întrebă el.

Maria izbucni cu un scrâşnet îngrozitor:

— Ce-ţi pasă ţie, s*tronso?* Ia-o la dreapta! Ne ducem într-un loc liniştit, unde voi putea să-mi descarc arma în boaşe, cum i-ai făcut şi tu lui Tullio!

Capitolul XVIII

Malko conduse câteva clipe fără să-i răspundă, ca s-o lase să se liniştească. În timp ce cobora pe Viale della Provincie, Malko îi explică:

— Tullio a vrut să mă omoare. Trebuia să mă termine după ce îl omora pe tovarăşul vostru... Care, între noi fie vorba, nu v-a trădat.

— Taci! urlă Maria Ave, dacă nu, te împuşc pe loc. L-am iubit, mă auzi, l-am iubit! Iar tu l-ai omorât. Acum e rece, mort... ca şi tine în scurt timp... Haide, ia-o pe Via della Lega Lombarda, *basura...*[46]

Era atât de nervoasă, încât el se hotărî să tacă. Merseră pe lângă imensul cimitir din Campo Verano. Brusc, Maria se aplecă în faţă:

— Opreşte acolo!

Malko o ascultă simţind un nod în gât. Era locul ideal pentru o execuţie.

— Opreşte motorul.

El răsuci cheia în contact. Până aici i-a fost. Toţi muşchii i se încordară aşteptând focul de armă care îl va omorî. O văzu pe Maria coborând din taxi şi urcându-se lângă el.

— Scoate vesta antiglonţ! îi ordonă ea.

Malko trebui să se supună, apoi îşi puse uniforma de lucrător la gaze.

— Aşa pot să te supraveghez mai bine, spuse ea. Ia-o pe Via Tiburtina până la GRA[47] şi după aceea, la dreapta.

Malko se grăbi să facă ce îi ceruse. Atât timp cât mergeau, riscurile erau minime. Din când în când, arunca o privire în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nicio maşină care să-i urmărească. În nebunia din clădire, nimeni nu îşi dăduse seama că plecaseră, iar şoferul de taxi dăduse alarma prea târziu. După vreo zece minute, ajunseră în marele bulevard de la periferia Romei care o ocolea cam la zece kilometri de centru. Traficul era intens – mai ales cu camioane – şi se pierdură printre ele. Malko trebuia să se concentreze la volan. Fiind ameninţat cu arma între coaste, nu avea prea multe şanse... Parcurseră astfel un sfert din drumul periferic, începuseră să

46 *Scârnăvie (n.a.)*

47 *Bulevardul de la periferie Grande Raccordo Anulare (n.a.)*

apară panouri ce indicau Via Pontina.

— Ia-o pe Via Pontina! zise Maria.

Acolo era un imens nod de autostrăzi, dar ei se îndreptară spre sud. După ce parcurseră un kilometru, Maria îi ordonă iar:

— La cinci sute de metri de aici, este o parcare mare pe marginea şoselei. Te opreşti acolo, în faţa cabinei telefonice.

Circulaţia era şi aici la fel de intensă. Malko îi urmă instrucţiunile. Se întunecase şi parcarea era pustie. Opri lângă cabină. Maria întinse mâna şi spuse:

— Cheile maşinii.

Le luă cu un zâmbet răutăcios.

— Mă duc să dau un telefon. Dacă mişti maşina din loc, te omor. Horst va fi mulţumit să afle unde eşti. Sunt sigură că va veni cât va putea de repede…

Malko nu zise nimic. Ce mai era de spus? Maria intră în cabină cu spatele şi, fără să-l slăbească o clipă din ochi pe Malko, formă numărul de mai multe ori la rând. El începea să-şi recapete speranţa. Terorista ieşi din cabină cu trăsăturile încordate de nedumerire. Îl strigă lui Malko:

— Nu te bucura prea tare, că dacă nu-l găsesc, voi face eu treaba în locul lui.

Această parcare pustie era locul ideal pentru o execuţie fără riscuri. Malko îşi spuse că trebuia să vorbească întruna ca să-i distragă atenţia teroristei în aşteptarea unei minuni.

— Asasinarea lui Gianni Viterbo a fost o greşeală, spuse el calm. Datorită ei v-am găsit. Ar fi fost mai bine să acceptaţi ce dorea şi apoi să plecaţi…

Maria Ave tresări.

— Eu nu sunt târfă, nu mă culc cu oricine.

Apoi tăcu brusc. Malko nu mai ştia ce să spună. Cu toate astea, simţea că, dacă tăcerea se prelungea, avea să se termine rău. Maria întorsese capul spre el şi îl studia. Chipurile erau luminate scurt de farurile vehiculelor care treceau pe autostradă. Ochii gri ai tinerei deveniseră duri şi lipsiţi de expresie.

— Aţi ştiut că o să se termine astfel? îl întrebă ea cu vocea schimbată, aproape blândă, vorbindu-i din nou politicos.

— Cum?

— Că veţi muri.

— Cu toţii murim. Este un moment dificil prin care trebuie să

trecem.

— Dumneavoastră l-aţi omorât pe Tullio, zise ea, ca şi cum ar fi vrut să se justifice.

— A ucis mulţi oameni şi o ştiţi foarte bine. Dacă nu aş fi fost eu, ar fi făcut-o altul în locul meu. Şi-a ales singur calea. Dar dumneavoastră de ce vreţi să mă omorâţi? Am crezut că doriţi să mă predaţi lui Horst Fulda.

— Nu ştiu unde sunt, mărturisi ea.

Trebuia să vorbească întruna ca să o împiedice să se concentreze într-atât încât să apese pe trăgaci.

— Ce veţi face după ce veţi coborî din maşină?

— Nu vă priveşte pe dumneavoastră.

— Veţi merge pe jos, spuse Malko. Poate că veţi face autostopul şi vă veţi duce într-una din ascunzătorile pe care le aveţi. Veţi încerca să vă găsiţi prietenii. Numai că situaţia s-a schimbat... Acum ştiţi cine m-a ajutat în această operaţiune? Vă spun eu, „vulpoii” generalului de la Chiesa. Într-o bună zi, vor porni pe urmele dumneavoastră şi veţi cădea sub ploaia lor de gloanţe. Nici măcar nu vă vor aresta.

— De ce?

— Pentru că Tullio l-a ucis pe unul de-al lor.

Ea ridică din umeri în semn că nu-i păsa.

— Mă voi ascunde, căci suntem bine organizaţi... Unii dintre tovarăşii noştri se ascund de ani de zile.

— Doar nu vă veţi ascunde toată viaţa, spuse Malko. În închisoarea Trani, sunt sute de brigadişti. Este tot ceea ce vi se poate întâmpla mai bun. Treizeci de ani de închisoare, dacă vă predaţi înainte de a fi prinsă... La vârsta dumneavoastră, şi frumoasă cum sunteţi, ar fi o prostie.

— Asta nu va schimba nimic, indiferent că vă omor sau nu, i-o tăie terorista. Am mai omorât, îmi ajunge.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Când veţi sta la închisoare, vor fi două fantome în loc de una. Şi eu am omorât, iar câteodată îmi aduc aminte de figurile morţilor. Ştiţi, un mort este extrem de ţeapăn şi rece. Simţim nevoia să vorbim cu ei, dar nu ne răspund.

Vorbeau amândoi în şoaptă, ca nişte îndrăgostiţi. Malko ţinea mâinile pe volan, iar în taxiul vechi mirosea a tutun de pipă şi a aer închis. Era conştient că nu îşi va putea salva viaţa luând-o pe Maria prin surprindere. Putea să încerce s-o convingă... Era

greu să ucizi un om când devenea apropiat. O atacă în mod direct:

— În fond, nici nu ştiţi cine sunt şi de ce practic meseria asta.

— Pentru că sunteţi un fascist, zise ea dintr-odată. Un ticălos de fascist. Vă urâţi poporul.

— Ba nu-mi urăsc poporul, o contrazise cu blândeţe Malko. Şi nu sunt fascist. Dumneavoastră nu faceţi parte din popor. Am văzut unde locuiţi. Părinţii dumneavoastră sunt înstăriţi. Când mă lupt, o fac pentru un ideal, eu am foarte puţini bani…

— Aveţi un castel, îi exploataţi pe servitori…

Malko zâmbi cu sinceritate.

— Perechea de bătrâni ar fi fost în stradă, dacă nu îi angajam eu. Cât despre majordomul meu, mă detestă atât de tare, încât a preferat să primească un glonţ în burtă ca să mă apere.

— Este un imbecil! strigă Maria Ave, enervată. Se ştie că bogaţii au câinii lor credincioşi, ca şi poliţiştii care ne urmăresc pe noi şi îi omoară din bătaie pe muncitorii din uzine…

— Fiţi serioasă. Ticăloşia este peste tot. Ştiţi cum s-au purtat cu o fată care i-a ajutat pe „tovarăşii” dumneavoastră nemţi? Au şantajat-o…

Camioanele treceau în continuare pe lângă ei luminându-i din când în când cu farurile. În taxi se făcuse frig. Cerul era atât de întunecat, încât se confundau cu peisajul. El îi povesti despre lesbiana de la Frankfurt, iar tânăra îl ascultă fără să-l întrerupă. După o scurtă pauză reluă:

— Iar Tullio, amantul dumneavoastră, de ce şi-a împuşcat tovarăşul? Nu a făcut nimic. A fost plăcerea de a ucide, nebunia… Asta vă doriţi? Morţi, morţi şi iar morţi… Până când vă va veni şi vouă rândul. Vă învârtiţi în cerc. „Coloanele” vă sunt distruse una câte una pentru că nimeni nu este de partea voastră. În afară de cei pe care îi terorizaţi. Amărâta aia de portăreasă căreia i-aţi găurit burta era fascistă sau capitalistă? Era exploatatoare sau proletară?

— Eram nervoasă, recunoscu Maria Ave pe un ton mai blând, îmi era frică.

— Aşa o să-i spuneţi şi familiei? Iar Beppe, pe care l-aţi mutilat ca să-l şantajaţi pe taică-său?

Ea nu răspunse. Cu toate astea, nu slăbi degetele de pe trăgaci. Malko ştia că nu câştigase. Putea să plece sau să-l ucidă. Dar era derutată. Zise brusc:

— Să nu mai rămânem aici, să plecăm.

— Nu, spuse Malko. Dacă tot trebuie să mor, prefer să stau aici.

Maria strânse buzele. El crezu că va trage, dar clătină din cap şi murmură:

— În fond, asta nu schimbă nimic…

Marcase un punctuleţ, însă ea îl apostrofă imediat pe un ton mult mai ferm:

— Credeţi că *o* să mă convingeţi cu pălăvrăgeala asta că sunteţi un tip drăguţ? Ştiu ce reputaţie aveţi. Sunteţi unul dintre cei mai aprigi duşmani ai noştri. Aţi făcut mult rău cauzei noastre. În Egipt, aţi omorât doi dintre tovarăşii noştri nemţi. Sunteţi un adevărat ticălos. Un mincinos…

Îşi revenise… Malko simţi picăturile de sudoare prelingându-se pe spinare. Ştia că un singur cuvânt putea să declanşeze gestul necugetat şi că, dacă tensiunea nervoasă se diminua, nu mai reuşea s-o ţină la distanţă. Chiar voia să-l omoare.

— De ce nu v-aţi căsătorit? o întrebă el pe neaşteptate.

Luată prin surprindere, îi răspunse după câteva clipe, prost dispusă:

— Nu e treaba dumneavoastră.

— Nu aveţi succes la bărbaţi? Vă găsesc prea grasă?

— Ce? De unde ştiţi dumneavoastră?

Malko citise în raportul întocmit de CIA că, înainte de şederea ei la închisoare, Maria fusese dolofană şi că era poreclită „Cicciona”.[48] Sosise clipa să se folosească de această hibă. Continuă cu glas blând:

— V-aţi făcut teroristă pentru că legaţi acest lucru de noua dumneavoastră existenţă de femeie slabă şi frumoasă, care îi atrage pe bărbaţi. Iar acum nu vreţi să profitaţi de tinereţea şi de frumuseţea dumneavoastră.

— Tăceţi!

Strigase. Malko nu mai scoase o vorbă. Puţin mai târziu, un camion îi claxonă când trecu pe lângă ei şi tresăriră amândoi. Malko se scuturã.

— Daţi-mi cheile, zise Malko. Aveţi dreptate. Este mai bine să plecăm. Dacă ne controlează o maşină a carabinierilor…

Voia să evite situaţiile care riscau s-o facă să devină violentă. Simţi că era la capătul puterilor.

---

48 *Grăsana (n.a.)*

— Ba nu, rămânem aici, zise ea.

Malko clătină din cap.

— Vreau să cobor din taxi. Dumneavoastră faceţi ce doriţi.

— Ce v-a apucat?

— Nimic, sunt obosit. Ori mă omorâţi, ori rezolvăm împreună problema.

Ea îl privi surprinsă.

— Vreţi să vă omor?

— Nu vreau, dar trebuie să terminăm o dată. N-o să stăm aici toată noaptea. Ori mă omorâţi şi vă întoarceţi la prietenii dumneavoastră, ori facem pace.

— Pace! strigă Maria Ave. Nu putem face pace. Nu vreau să-mi vând prietenii pentru un strop de libertate. Pe ăia, eu i-aş tăia bucăţele cu un cuţit foarte ascuţit.

Devenise poetică. Făcea aluzie la toţi brigadiştii pocăiţi care, pentru câţiva ani de închisoare în minus, îşi vindeau vechii complici şi ascunzătorile lor, prietenii oricui le oferea o mică reducere a pedepsei... Astfel că, în prezent, erau mai mulţi brigadişti în închisoare decât în libertate.

— Nu despre asta vă vorbesc, zise Malko. Dar putem să ne despărţim, ca nişte oameni care se respectă. Să părăsiţi Brigăzile şi să alegeţi altă viaţă.

— Imposibil, este prea târziu.

— Dacă vom cădea la învoială, mă angajez că voi aranja să vă lase să plecaţi din ţară. Nici poliţia şi nici prietenii dumneavoastră nu vă vor găsi. Nu va mai exista ură, pentru că nu veţi denunţa pe nimeni.

Tăcură. Liniştea era tulburată doar de zgomotul maşinilor şi al camioanelor. Parcă era un zumzet hipnotic. Malko întinse cu grijă mâna dreaptă.

— Maria, vom pleca împreună din parcare. Vă las unde doriţi. Nu le voi spune carabinierilor ce ştiu despre dumneavoastră.

Deşi era foarte frig, sudoarea i se scurgea pe tâmple arzându-i ochii, lipindu-i cămaşa de spate. Degetele scurte cu unghii neîngrijite de la mâna stângă a Mariei Ave se odihneau pe pielea neagră a pantalonilor. Malko văzu cum se încordează pe coapsă şi se gândi că făcuse un calcul greşit. Tânăra avea să tragă.

Capitolul XIX

Tăcerea se prelungi. Privirea Mariei Ave era fixată pe coastele lui Malko, în locul în care era lipit pistolul Beretta. Apoi, cu o încetineală extraordinară, tânăra ridică pleoapele. În sinea lui, Malko răsuflă uşurat. Nu omori pe cineva în ochii căruia te uiţi. Gura Mariei se schimonosi, ca şi cum era gata să plângă. Apoi, cu un gest brusc, aruncă arma în geantă şi spuse cu o voce mai degrabă plângăreaţă:

— Foarte bine, rămâneţi aici. Eu plec. Dacă mă urmăriţi, vă ucid.

Pusese deja mâna pe portieră. Malko o opri cu voce rugătoare.

— Maria, nu plecaţi.

Ea pusese instinctiv mâna pe pistol, dar nu îl scoase din geantă.

— De ce?

— Unde vreţi să vă duceţi?

— Ce vă interesează?

— Or să vă prindă sau or să vă ucidă.

Ea zise cu voce obosită:

— Ce importanţă mai are? Tot or să mă bage la închisoare. Prefer să mă omoare.

Ea deschise portiera, însă Malko o reţinu.

— Nu vă vor ucide, zise el. Şi nici nu veţi ajunge la închisoare.

— Cum aşa?

— Aţi fi putut să mă omorâţi adineauri, dar cu mine aveţi o şansă. Dacă faceţi ce vă spun, veţi scăpa.

Maria avu un zâmbet amar.

— Vânzându-mi tovarăşii?

— Nu, ci retrăgându-vă din bătălie. Veţi pleca departe de SISDE şi de brigadişti. Vă veţi face o altă viaţă.

— Este imposibil.

— Greu, dar nu imposibil. Vă ajut eu.

— De ce?

— V-am mai spus. Puteaţi să mă omorâţi. Acum, să plecăm de aici.

El demară, dar ea nu încercă să scape. Ghemuită pe scaun, părea relaxată, amorfă. Circulaţia nu mai era chiar aşa de

intensă pe autostrada periferică, însă camioanele îi depăşeau vâjâind, inundând taxiul cu lumina farurilor. Malko trebui să se ducă până la Tor de Cenci ca s-o poată lua spre Roma. Ajunseră după douăzeci de minute la Eur, unul dintre cartierele mărginaşe ale capitalei, iar Malko opri lângă o cabină telefonică.

— Aşteptaţi-mă, spuse el.

Nici măcar nu încercase să-i ia arma. Formă numărul lui Sergio şi cineva îi răspunse numaidecât. Era adjunctul căpitanului de carabinieri. Malko se prezentă.

— Căpitanul Sergio a decedat, îl anunţă carabinierul. Nemţii i-au ucis pe Mario di Santini şi pe soţia sa. Horst Fulda a telefonat la ascunzătoarea din Via Severano şi a răspuns un om de-al nostru… Au fugit.

— Şi Beppe?

— Nu avem probleme.

Malko simţi gust de cenuşă în gură. Astfel, Mario di Santini plătise cu viaţa pentru ajutorul pe care i-l acordase. Ironia sorţii, fiul lui, pentru care s-a temut atât de mult, trăia…

— Este îngrozitor, spuse Malko.

— Unde sunteţi? îl întrebă carabinierul. Aţi dispărut dintr-odată.

— Am fost răpit de Maria Ave Doraventi, îi explică Malko.

Îi povesti rapid ce se întâmplase.

— Cred că am reuşit să o „convertim”, zise el în încheiere. O ţin cu mine. Este singura persoană care ne poate conduce la ceilalţi terorişti.

— Fiţi atent, îl sfătui carabinierul. Este o criminală. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne-o predaţi. Portăreasa pe care a împuşcat-o se află într-o stare critică.

— Fiţi liniştit, spuse Malko. Vă mai sun mâine dimineaţă.

Se urcă în taxi. Maria adormise.

— Horst Fulda i-a împuşcat pe Mario di Santini şi pe soţia lui, zise el.

Tânăra teroristă nu spuse nimic. Parcă se făcuse şi mai mică pe scaunul ei. După zece minute, Malko opri taxiul pe Via Boncompagni, lângă *Excelsior.* Maria îl urmă ca un automat, părând că abia observă holul hotelului. Portarul încercă să-şi ascundă mirarea când văzu uniforma de lucrător la gaze a lui Malko, dar nu făcu niciun comentariu.

Malko intră în apartament bucuros. Se simţea golit. Maria se

lăsă pe celălalt pat fără măcar să se dezbrace. Malko blocă uşa apartamentului cu un scaun, încuie cu cheia uşa camerei lui şi luă arma din geantă. Goli încărcătorul, scoase glonţul de pe ţeavă, bău o sticlă de Perrier şi se culcă. Ceasul cu cadran luminos strălucea uşor în întuneric, iar acele arătau ora zece şi jumătate. Fusese o zi lungă.

*
* *

Horst Fulda se aşeză mai comod în fotoliu, cu sacul la picioare şi o bătu distrat pe mână pe Inge Klein. De când fugiseră din apartamentul lui Mario di Santini, era într-adevăr primul lor moment de odihnă. Moţăiseră înghesuiţi în Fiatul 127 staţionat în parchingul subteran, aşteptându-se în fiecare clipă să apară carabinierii. Vlăguiţi, urcară la suprafaţă ca să se învioreze puţin şi să citească ziarele. Ştirile nu erau deloc încurajatoare... Horst Fulda sunase apoi la numărul de urgenţă, prevăzut în asemenea cazuri. O voce necunoscută îi dăduse întâlnire pe Cheiul lui Marte, pe malul Tibrului. Lângă podul Umberto, dar abia la ora şase.

Horst Fulda ştia că Derezione Politica nu aprobase în totalitate cruciada pornită împotriva agentului din BKA. Aveau deja în spate SISDE şi DIGOS, însă, în numele logisticii, Direzione Politica fusese nevoită să renunţe. Nemţii soseau cu bani şi arme, lucruri de care Columna Romană avea neapărată nevoie. Acum că se instalase deruta, italienii erau nevoiţi să renunţe. Dacă ar fi ştiut adresa unde telefona, s-ar fi dus direct acolo. Numai că nici ei nu erau nebuni... Împreună cu Inge se plimbaseră prin locurile turistice, până se deschideau primele cinematografe, ca să doarmă şi ei puţin şi să se liniştească... Dacă îi lua pe brigadişti în răspăr, risca să nu mai vadă niciodată Germania.

Inge Klein nu făcuse niciun comentariu şi îl urmă orbeşte. În sală erau câteva perechi de îndrăgostiţi în această după-amiază şi reuşiră să se instaleze confortabil. Inge îşi puse capul pe umărul lui şi zise cu glas obosit:

— M-am săturat până peste cap. Unde o să mai dormim şi diseară?

— Nu-ţi face griji, am cu ce să mă apăr, o linişti Fulda.

Avea fiecare câte un Skorpio şi vreo douăzeci de încărcătoare,

grenade şi zece mii de dolari.

*

* *

Succesorul lui Sergio strânse îndelung mâna lui Malko. Furgoneta companiei ENEL venise să-l ia din locul obişnuit. Cartierul General al carabinierilor era în plină activitate. Ofiţerul îl conduse pe Malko într-un mic birou, unde erau etalate toate ziarele de seară. Absolut toate vorbeau pe larg despre atacul din Via Severano, dar nu pomeneau un cuvânt despre Beppe sau despre Malko. Se menţiona numai că o teroristă periculoasă, Maria Ave Doraventi, reuşise să scape. Italianul puse arătătorul pe fotografia unei tinere publicată în *Il Messagero.*

— Vrem s-o prindem, spuse acesta. Unde este?

— Cu mine, la *Excelsior.*

— Ce vreţi să faceţi cu ea?

— I-am promis libertatea dacă pleacă din Brigăzile Roşii.

Ofiţerul clătină din cap, întunecându-se dintr-odată la faţă.

— Nu se poate. Este mult prea periculoasă. Ştiu la ce vă gândiţi. Speraţi să vă ducă la Horst Fulda. Dar nu pot să mă joc încă o dată cu viaţa dumneavoastră. Aş accepta să o las în pace pe Maria Ave cu o singură condiţie: să mi-l dea pe profesorul Serengeti.

Malko se cam îndoia.

— În caz contrar?

— Vă dau patruzeci şi opt de ore ca să o convingeţi. Dumneavoastră răspundeţi. După aceea, o vom aresta, chiar dacă este cu dumneavoastră.

*

* *

Horst Fulda era de nerecunoscut. Cumpărase din „Porta Portese”[49] o salopetă de lucru murdară, o bicicletă şi o cutie cu scule. Deghizat astfel, aştepta de zece minute pe cheiul pustiu, asurzit de zgomotul de maşini de deasupra lui. Inge Klein se dusese la alt cinematograf situat pe Via Nazionale.

Un băiat tuns scurt, ce semăna cu un student, coborî treptele podului şi veni la el. În sinea lui, Fulda turba de furie. Trimiseseră un „ucenic”, un mesager mărunt, fără simţul

49 *Talcioc (n.a.)*

responsabilităţii. Spuseră codul, iar „ucenicul” zise:

— *Il Capo* v-a găsit un adăpost pentru la noapte. Aceasta este adresa. Sunteţi aşteptat. Mâine dimineaţă să sunaţi la acelaşi număr.

Îi dădu neamţului o foaie de hârtie împăturită şi, practic, o luă la goană. Horst Fulda despături hârtia şi citi cu stupoare: „Instituto Cattolico per giovane. I’sola Tiberina. Padre Pio.”

*

* *

Inge Klein era fascinată de figura mobilă şi puţin flască a părintelui Pio, dar mai ales, de gulerul său imaculat. Ochii erau măriţi de lornionul de modă veche, dar avea privirea limpede. Le făcu semn celor doi să se aşeze cu un gest amplu. Micul birou cu pereţii goi mirosea a ceară de parchet.

— Ştiu cine sunteţi şi ce aţi făcut, începu el fără nicio introducere. Prietenul nostru comun nu mi-a ascuns nimic. Biserica reprimă violenţa, în afară de cazul în care este absolut justificată, ceea ce nu este cazul vostru…

Văzând figura ostilă a lui Horst Fulda, preotul adăugă:

— Nu mă aflu aici ca să vă judec, ci să vă ajut. Ca să nu vă las pradă propriei disperări şi ca să aveţi timp să vă analizaţi şi să reflectaţi, într-un loc în care nimeni nu va veni să vă caute. Şi să nu fiţi tentaţi să comiteţi şi alte acte… ireparabile.

— Ce se va întâmpla mâine? îl întrebă Fulda.

— Veţi pleca încotro veţi dori, sau, dacă vreţi, voi negocia cu carabinierii ca să vă predaţi. Acum, odihniţi-vă. Aceasta este misiunea Domnului, nu puteţi să păstraţi armele. Vi le înapoiem la plecare.

Întinse mâna spre sacul lui Inge Klein şi spre cutia cu scule a lui Horst Fulda. Acesta făcu un pas înapoi, dar se resemnă când văzu privirea însoţitoarei lui. După aceea, părintele Pio îi conduse într-o încăpere simplă, dar confortabilă.

— Vă vom aduce mâncarea peste o oră, adăugă el.

Închise încetişor uşa. Îndată ce plecă, Horst se repezi la ea. Nu era încuiată cu cheia.

— Merge, zise el. În ciuda porcăriilor lor, totuşi sunt corecţi. Nu ne-au încuiat.

Inge Klein îşi scosese deja bocancii. Se lungi pe pat oftând. Prin zidurile groase, nu pătrundea niciun zgomot. Pentru prima

oară după atâta timp, se simţea în siguranţă.

*
* *

Maria Ave era culcată pe pat, cu ochii umflaţi şi roşii.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko.

Tânăra îşi recăpătă chipul de fetiţă. S-a uitat faptul că, în urmă cu câteva zile, a ucis cu sânge rece un bărbat, că a rănit o biată femeie şi a participat la alte acţiuni ale Brigăzilor Roşii. Acum, era doar o tânăra înnebunită, pierdută.

— I-am telefonat lui Serengeti ca să-i spun că vreau să renunţ fiindcă nu mai cred în această cauză şi că nu voi denunţa pe nimeni. El m-a recrutat acum şapte ani.

— Şi ce-a spus?

Maria oftă.

— M-a tratat ca pe un gunoi. Mi-a zis că nu voi putea pleca nicăieri fiindcă mă vor găsi şi îmi vor „rupe picioarele”. Că voi rămâne infirmă pentru tot restul vieţii şi voi zăcea într-un scaun cu rotile…

— Te-a minţit.

— Ba nu, îi omoară pe oameni chiar şi în închisoare. Se vor ţine de cuvânt.

Ce putea să-i ceară mai mult. Malko nici nu mai îndrăzni să-i transmită Mariei propunerea carabinierilor. La ce bun? Tot era încolţită. O dată intrat în terorism, nu mai poţi ieşi.

— Serengeti nu reprezintă lumea, observă Malko.

— Veştile circulă repede, zise Maria tu amărăciune. Le poate spune tuturor lucruri îngrozitoare despre mine, că sunt o ticăloasă, că mă regulez cu un agent din BKA, că şi eu sunt tot o agentă. Îi cunosc eu. (Se întoarse către el, furioasă foc.) E vina ta. Ar fi trebuit să te omor. Acum, eram bine mersi la adăpost într-o ascunzătoare. Unii tovarăşi au scăpat de poliţişti ani de zile. Aş fi putut să fac şi eu la fel.

— Ascultaţi, pot să cer protecţia oamenilor din BKA. Cel puţin, pentru un timp.

— Puţin îmi pasă! urlă ea.

Ieşi furioasă din cameră, trântind uşa. Malko o auzi baricadându-se în living. Dar nu se deranjă, ştiind că nu se va duce nicăieri. Dacă ieşea din hotel şi de sub protecţia lui, era terminată. Se întinse pe pat, deprimat. Îl scăpase încă o dată pe

Horst Fulda... Aţipi fără să prindă de veste.

*

* *

Malko fu trezit de un ţipăt şi tresări. Maria Ave stătea lângă el plângând. Suspina scurt, ca un animal care suferă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se aruncă pe pat hohotind:

— Nu pot să dorm! Mi-e frică. Apără-mă, am coşmaruri.

Ea se ghemui în braţe, pradă unei adevărate crize de nervi, cu lacrimile şiroind pe obraji. Se linişti treptat, dar rămase în braţele lui. Apoi, corpul se destinse şi se lipi de el în alt mod. Îi simţea pieptul strivit de torsul lui, strecurând coapsa între picioarele lui. Avea ochii închişi, de parcă visa.

Malko o mângâie pe spate. Maria fremătă şi se lipi mai tare de el. Îi descheie cămaşa şi începu să-l sărute mărunt pe piept. Pântecele se balansa fără nicio reţinere. Îşi lepădă pantalonii şi tricoul cu gesturi de somnambulă, îl trase pe Malko şi îl afundă în ea. Îşi înfipse unghiile roşii în spinarea lui. Avea gura larg deschisă, dar nu scotea niciun strigăt. Apoi, în mod inexplicabil, îl respinse şi se întoarse cu spatele stând chircită, ca o fetiţă adormită. Dar îşi balansa fesele lângă el, gest care nu avea nimic copilăresc. Malko o apucă de şoldurile prea pline şi o atrase spre el. Nu protestă deloc atunci când simţi că îi explorează măruntaiele. Când se afundase înăuntru, gemu puţin şi atât. Se vedea că nu era prima ei experienţă de acest gen. Malko profită îndelung de ea, posedând-o din ce în ce mai violent. Maria participa cu trup şi suflet, ca într-un ritual păgân. Un gen de a avea un nou stăpân. Deodată, Malko simţi plăcutele furnicături ale sfârşitului şi începu s-o posede mai repede. Muşchii intimi ai tinerei îl strângeau cu putere ca şi cum ar fi vrut să-i provoace şi mai multă plăcere. După aceea, rămaseră mult timp în aceeaşi poziţie, fără să spună nimic. După acest răgaz, Malko avu senzaţia că Maria adormise, dar tânăra spuse în şoaptă:

— O să te ajut. Ştiu unde se află omul pe care îl cauţi.

*

* *

Horst Fulda se deşteptă tresărind şi se uită la ceas. Era

unsprezece şi zece. Întoarse automat capul spre patul celălalt. Inge nu era acolo. Lipseau şi lucrurile ei. Se îmbrăcă repede ca un apucat şi ieşi pe coridor. Îl găsi pe părintele Pio în birou. Acesta se uită la el cu un zâmbet calm.

— Aţi dormit bine?

— Unde este Inge? tună Horst Fulda.

— Persoana care era cu dumneavoastră?

— Doar nu papa! strigă neamţul.

— A plecat!

— A plecat! Unde?

Preotul îi arătă tânărului un scaun cu mâna.

— Azi-dimineaţă, fata a venit la mine şi mi-a spus că nu mai vrea să-şi continue astfel viaţa, că are nevoie să se gândească, să se reculeagă. Dacă se întoarce în Germania, o arestează. Şi că, dacă se predă poliţiei, va sta mulţi ani la închisoare. Mi-a spus că vrea să plece din... mişcarea voastră... care o consideră o renegată.

— S-a retras! zise el cu voce gravă.

— Nu este chiar cuvântul potrivit, îl corectă preotul. Mi-a cerut să-i găsesc un adăpost pentru câteva luni. Un loc neutru în care să poată reflecta. Nu am putu să-i refuz cererea.

— Unde este? tună Horst Fulda.

— Într-o mănăstire de-a noastră, răspunse cu blândeţe preotul. Este liberă. Dacă doriţi să-i transmiteţi un mesaj, aş fi bucuros să vă ajut...

Horst Fulda se ridică palid de furie.

— Spuneţi-i acestei nemernice să se ducă dracului! Dacă îmi iese în cale, o fac praf!

Îi dădu un şut scaunului care se răsturnă. Preotul rămase nemişcat.

— Presupun că vreţi să plecaţi, nu-i aşa?

— Daţi-mi lucrurile înapoi! urlă teroristul.

— Pe aici.

Părintele Pio îl conduse la un dulap care se afla lângă intrare şi scoase trusa de scule plină cu arme. Fulda o deschise şi o cercetă, apoi o puse pe umăr şi ieşi pe uşă. Dar înainte de a pleca, îi zise preotului:

— Să nu vă mire când o să le plătesc câtorva popi de-ai voştri înainte de a fi executat.

Se îndepărtă cu paşi mari, fierbând de furie şi ajunse pe

negândite în Piazza Navona. Acolo, se pierdu prin mulţimea de drogaţi şi de amărâţi de tot felul. Se aşeză pe marginea trotuarului ca să se gândească. Plecarea femeii fusese o lovitură îngrozitoare. Avea chef să se întoarcă în Germania. Se simţea pierdut în ţara macaronarilor. Se îndreptă furios la culme spre o cabină telefonică. Teroriştii nu aveau niciun interes să-l lase baltă.

Capitolul XX

Maria Ave puse receptorul în furcă, pradă unor sentimente contradictorii şi dominată de un soi de dezgust, datorat noii sale viziuni. *// Professore* Serengeti nu se purtase niciodată atât de amabil cu ea şi atât de înţelegător. Chiar se scuzase că fusese plecat din oraş. Îi dăduse veşti despre „tovarăşul" lor neamţ din proprie iniţiativă. Era teafăr şi nevătămat, datorită eficacităţii organizaţiei lor. Se va duce să se odihnească într-o ascunzătoare de-a lor, numită „cova nr. 9". Dacă cineva ascultase cumva această convorbire, nu era nicio nenorocire, căci nimeni nu ştia unde se află ascunzătoarea. Numai Maria Ave o cunoştea…

— Du-te să te odihneşti, îi sugerase Serengeti cu vocea lui blândă de intelectual. După ce te mai gândeşti, dă-mi un telefon. Sunt prietenul tău.

Închisese imediat după ce rostise aceste cuvinte încurajatoare. Maria Ave se străduia din răsputeri să alunge din minte ideea îngrozitoare că şeful Columnei Romane voia să dea viaţa ei în schimbul celei a lui Horst Fulda. Căci ştia că tânăra brigadistă se afla în compania bărbatului care îi voia pielea lui Horst Fulda şi că o apăra de carabinieri, dacă îl ajuta. Acest răgaz îi permitea lui Serengeti să se organizeze…

— Ce-ai aflat? o întrebă Malko atunci când ieşi din baie.

— Ştiu unde este. Începând cu seara asta, se duce în „cova nr. 9". Este o căsuţă izolată, pe Via Cristoforo Colombo… Mi-a spus fără să-l întreb. Numai că…

— Ce?

— Nu ne putem apropia. Este periculos să te duci acolo. Ar fi

mai bine…

Lăsă fraza neterminată. Malko ştia la ce se gândea. Un telefon la poliţie. Clătină din cap.

— Nu, Maria, mă duc singur. Nimeni nu va putea spune că ţi-ai vândut tovarăşii germani. Numai că trebuie să-mi explici unde se află.

*

* *

— Aşteptaţi să iau ceva de scris.

Horst Fulda se căută cu înfrigurare prin buzunare, înghesuit în cabina strâmtă. Apoi începu să-şi noteze indicaţiile lui Serengeti.*Il Capo* Columnei Romane îi repetă cu răbdare adresa, precizând şi ce autobuz să ia.

— Voi veni şi eu în vizită ca să-ţi hotărâm viitorul, spuse el în încheiere. Apropo, vei avea o surpriză plăcută. Să te uiţi sub o scândură din bucătărie. Vei găsi un M. 60 şi câteva benzi de cartuşe. Ar putea să-ţi folosească în cazul în care… *Arrivederci.*

Horst Fulda ieşi din cabină şi se sui pe bicicletă. Îi era frică de autobuz. Va merge pe bicicletă până la ascunzătoare. Era emoţionat ca un puşti. Un M. 60! Adică, o mitralieră! Făcea parte dintr-un lot furat de la NATO, dintr-un depozit din Neapole. Brigadiştii nu o folosiseră niciodată până acum, deoarece era o armă destinată luptelor de stradă. Însă, o dată ajunsă în mâinile lui, ar transforma ascunzătoarea într-un bastion de necucerit. Şase sute de gloanţe pe minut! Păcat că nu a avut-o mai devreme.

*

* *

Giovanni Serengeti bău dintr-odată cea de-a şasea cafea espresso cu satisfacţia datoriei împlinite. Îşi demonstrase încă o dată cunoştinţele politice, salvând Columna Romană şi pe el însuşi, rezolvând dintr-un foc mai multe probleme.

Dar mai întâi, cu Horst Fulda. Neamţul putea fi extrem de periculos. Ştia multe lucruri şi era destul de stânjenitor. Să-l lase în libertate, era foarte riscant… Soluţia cu ascunzătoarea era ideală. Dacă Serengeti cunoştea bine firea omenească, Maria avea să-i comunice noului său prieten adresa ascunzătorii… În două ore, agentul din BKA va fi acolo împreună cu carabinierii.

Acolo, această *combinazione* va atinge sublimul... Pentru că Serengeti omisese să-i spună Mariei de existenţa mitralierei. Horst Fulda nu avea nimic de pierdut. Îi va măcelări pe carabinieri. Ce publicitate pentru Brigăzile Roşii!

Mai rămânea doar să se răspândească zvonul în cercurile de stânga că Maria Ave îşi vânduse tovarăşul neamţ carabinierilor. Serengeti oftă de plăcere. De când preluase conducerea Columnei Romane, se găsea în cea mai bună dispoziţie. Nu se va dezlipi de lângă aparatul de radio ca să afle când avea să înceapă asediul. O mitralieră M. 60 folosită de un profesionist putea să producă multe daune.

*
* *

James Gardener ascultase rezumatul lui Malko fără să-l întrerupă. Ochii îi străluceau de simpatie.

— Ce se va întâmpla cu Maria Ave?

— Problema este rezolvată, îl asigură Malko. O vom ascunde la nişte prieteni siguri de poliţie şi de Brigăzile Roşii. Am lăsat-o adineauri acolo.

— Aşa deci, zise americanul în şoaptă, vreţi să-i plătiţi singur acelui tip, ca un samurai, în loc să-i lăsaţi pe cei care sunt plătiţi pentru asta... Ce prostie.

— Se prea poate, dar la vârsta mea, nu te mai refaci niciodată...

— Şi dacă vă împuşcă?

— Este riscul meu. Dar sper că nu...

Americanul clătină din cap.

— Aţi văzut prea multe filme western... Ascultaţi, dacă vă ţineţi gura, aş putea să vă dau o mână de ajutor. Priviţi.

Se aplecă şi luă de sub birou o valiză metalică pe care o deschise. Malko văzu ceva asemănător unui pistol-mitralieră cu ţeava scurtă, cu un imens încărcător „camembert”, ca bătrânele Tomson, cu diametrul de aproape patruzeci de centimetri. Calibrul părea enorm. Un adevărat tun.

— Ce-i asta?

— Un XM. 18, cu proiectil *launcher,* fabricat de ATS. Se află încă în faza de prototip. Este revoluţionar. Distruge optsprezece rachete de treizeci şi cinci de milimetri în cinci secunde. Aproape că nu au recul, fiindcă sunt autopropulsate. Explozive,

incendiare, cu gaz, perforante, la alegere. Ca şi cum aţi dispune de un tun cu tir rapid. Fiecare grenadă distruge totul pe o rază de trei sute de metri. Însă distanţa eficace este de două sute de metri.

— Ce faceţi cu ea?

Americanul zâmbi.

— Am aprobarea să o testeze omologii mei italieni. Dar până atunci, v-o împrumut cu un încărcător complet. Voi spune că s-a rătăcit pe drum.

Malko privi arma. Ţeava nu măsura mai mult de patruzeci de centimetri lungime. James Gardener închise valiza şi o împinse spre el.

— Folosiţi-o aşa cum trebuie.

*
* *

„Cova nr. 9” era doar o simplă căsuţă cu două camere, un cub din cărămidă, izolată la o sută de metri de şosea, înconjurată de câţiva arbori rahitici. Lângă ea, era o căruţă acoperită cu o prelată. Horst Fulda îşi adusese bicicleta înăuntru ca să nu trezească vreo bănuială. Făcu inventarul „averii” sale. Conserve, cutii cu bere, un fotoliu vechi, câteva scaune din lemn şi o saltea aşezată direct pe podea. Plus mitraliera M. 60 pe care o găsise înfăşurată în hârtia ei uleioasă. Acum era montată pe masă, cu o bandă în ea, lângă singurul obiect de lux din ascunzătoare: un telefon. Becul fără abajur din tavan răspândea o lumină slabă, dar nu avea intenţia să-l folosească prea mult. După ce verifică uşa, se întinse pe saltea şi adormi numaidecât.

*
* *

Malko opri Fiatul chiar la bifurcaţia ce pornea din Via Cristoforo Colombo. Distingea clar printre copacii desfrunziţi locul în care se ascundea Horst Fulda. Cerul se mai degajase, dar bătea un vânt rece. Se concentră câteva secunde. De jur-împrejur, câmpurile cu pinii cu coroanele ca nişte pălării se întindeau cât vedeai cu ochii.

În afară de Maria Ave, nimeni nu mai ştia că venise aici. O lăsase pe tânără la *Stazione Termini.* O îmbrăţişare scurtă, o privire intensă şi se pierduse prin mulţime. El coborî şi deschise

portbagajul. Arma XM. 18 era înfăşurată într-o pătură. Era destul de uşoară ca să fie ţinută în mână. De departe, semăna cu un pistol-mitralieră dotat cu o lunetă cu infraroşii.

Drumul mergea drept până la căsuţă, terminându-se cu o cotitură mică. Malko se angaja pe el, mergând fără să se grăbească, ciulind urechile la toate zgomotele din împrejurimi. Era calm şi resemnat, gândindu-se la ce avea să se întâmple. Horst Fulda stătea cu siguranţă la pândă. Făcea schimb cu Inge Klein. Prin urmare, îl vedeau când ajungea. Totul depindea de tipul armei pe care o aveau. XM. 18 nu era eficientă la mai mult de două sute de metri. Cu o puşcă cu lunetă, puteau să-l omoare de două ori de la această distanţă. Încercă să nu se mai gândească la nimic şi să se concentreze asupra acestui cub din cărămidă roşie. Zgomotul circulaţiei se auzea din ce în ce mai slab. Trecu de prima perdea de copaci. Acum, nu se mai vedea din stradă. Mai rămaseră în jur de patru sute de metri. O jumătate de secundă pentru glonţul tras dintr-o puşcă.

*

* *

Horst Fulda îşi şterse fruntea şi manevră de două ori culasa mitralierei ca să verifice dacă primul glonţ pătrunsese pe ţeavă. Îl văzuse pe Malko de când oprise maşina. Era sigur că duşmanul lui nu venise singur. Felul în care înainta spre casă nu putea fi decât o diversiune. Carabinierii vor ataca prin spate. De unde era, avea doar un singur post de observaţie: gemuleţul de la duş. Cum nu putea să mute întruna mitraliera care cântărea zece kilograme, o lăsa pe masă şi o rotea între cele două unghiuri de tir.

Ştiuse întotdeauna că această poveste se va termina astfel. Dar era mai bine decât să se „sinucidă” în celulă, ca Andreas Baader. Cu această mitralieră, va scoate mulţi oameni din luptă.

Silueta care înainta pe cărare era acum la două sute de metri. Cu arma lui M. 60 era de ajuns o singură rafală ca să-l doboare, chiar dacă purta vestă antiglonţ. Era o armă de război cu o viteza de plecare foarte rapidă: opt sute de metri pe secundă... Se dădu înapoi şi se ridică până la gemuleţ.

Nu se vedea nimic. Era atât de sigur că poliţiştii erau aici, încât rămase un timp holbându-se, dar nu zări nicio mişcare. Se

uită pe cer. Niciun elicopter. Nu mai înţelegea nimic.

Străbătu din nou casa micuţă şi avu un şoc când îşi văzu adversarul numai la aproximativ o sută cincizeci de metri, cu un pistol-mitralieră cât toate zilele în mână. O să se distreze. Alergă la fereastră şi dădu obloanele la o parte. Pentru mitralieră, avea nevoie de un câmp de tir destul de larg. Se întoarse lângă masă, sprijini în umăr mânerul armei şi luă ţinta în vizor, apoi urlă cât îl ţinu gura:

— Ai ajuns, ploşniţo?!

O lucire portocalie ţâşni din arma adversarului. Fulda nu mai apucă să apese degetul pe trăgaciul mitralierei. Intrând pe fereastră, prima grenadă explodă în peretele din fund, ciuruind cu schije spatele neamţului.

*

* *

Când obloanele fuseseră date la o parte, Malko distinse forma lungă şi neagră aşezată pe masă. Era o mitralieră. Picioarele îl duceau ca pe un robot. Ridicase proiectilul *launcher* şi apăsase pe trăgaci. Se auzi o detunătură surdă, un uşor recul şi o minge roşie ce lumină interiorul casei ca un foc de artificii. Trăsese în continuare o grenadă explozivă şi una cu gaz. Toate proiectilele intraseră pe fereastră. Cubul din cărămidă roşie păru că se umflă ca un balon, zidurile zburară în mii de bucăţele, spulberate din interior. Un oblon verde zbură în sus, apoi o coloană de fum şi de flăcări se ridică dreaptă spre cer.

Pe fereastra care nu mai exista nu ieşise niciun glonţ. Malko trăgea în continuare, fiind asurzit de propriile detunături. Casa păru deodată că se îndoaie ca o jucărie din carton şi se prăbuşi într-o parte, înconjurată de flăcări. Se auzi un declic, semn că arma XM. 18 se descărcase.

Liniştea se instala din nou, tulburată numai de zgomotul incendiului. Malko mai înaintă puţin, dar fu nevoit să se oprească din cauza căldurii. Tristeţea şi îngrijorarea dispărură pe dată, făcând loc unei ameţeli. Acum arma i se părea foarte grea şi abia o mai ţinea. Auzi păsările cântând netulburate de explozie. Sau poate visa... Flăcările se mai domoliră. În fine, reuşi să se mai apropie puţin. Casa parcă fusese victima unui bombardament. Era dărâmată, arsă, doar câţiva pereţi mai rămăseseră în picioare. Din mitralieră rămăsese doar o grămadă

de fiare. Lângă ea, se distingea o formă chircită, carbonizată de grenadele incendiare şi sfârtecată de cele explozive. Atâta mai rămăsese din Horst Fulda.

Malko se uită câteva clipe la cadavrul duşmanului său. Oare unde era Inge Klein? Nu mai conta. Pentru Malko totul se sfârşise. Dar cu ce preţ? Se întoarse şi se îndreptă spre Via Cristoforo Colombo.

*

* *

Portarul de la *Excelsior* venea la muncă într-un Rolls, ca în fiecare zi, când Malko opri Fiat-ul blindat sub copertina hotelului. Funcţionarul îi aruncă o privire curioasă. Malko se duse direct la recepţie.

— Vă rog, pregătiţi-mi nota de plată, ceru el. Vreau să plec.

— V-a plăcut sejurul la noi? îl întrebă casierul politicos.

— Foarte mult, spuse Malko.

După o jumătate de oră, ocolea Colosseumul în vechiul taxi verde, în drum spre aeroportul Fiumicino. Şoferul se întoarse şi zise:

— *Bellissima Citta, eh! Roma e unica!*